Maria Rovan

CÎND PĂTRATUL ARE TREI LATURI

COLECȚIA CLEPSIDRA

COLECTIA
CLEPSIDRA

Coperta colecției de
ANDREI OLSUFIEV

Ilustrația de
MARIA DIMULESCU

București, 1971

Maria Rovan

CÎND PĂTRATUL ARE TREI LATURI

Editura Eminescu

PROLOG

— Așa de tînără ! Păcat de ea !
— Și-așa de repede ! Să nu fi zăcut, măcar ?
— Cînd e să mori, apoi nimic nu mai contează...
— Că bine spui...

Șoaptele treceau din gard în gard provocînd o agitație neobișnuită la acea oră. Către amiază vara foarte caldă lăsa strada pustie. Liniștită și tăcută, cu vilele modeste cu numai un etaj, cufundate în verdeața grădinilor, părea un colț de provincie miraculos transportat în Capitală.

Cîte-o pisică, vărgată sau roșcată, trecea lenevos pe marginea trotuarelor înguste. La toate ferestrele, storurile cu grijă trase, se ridicaseră pe-un sfert, menajînd totodată prospețimea camerei și curiozitatea locatarilor. Dăinuia un zvon, o mișcare nevăzută îndărătul perdelelor... O încordare neobișnuită ca o amenințare primejduia tăcerea și amorțeala de pînă atunci.

În stare de alarmă strada se afla în așteptarea unui eveniment. Cîte-o vecină, în capot viu colorat, se ivea timp de-o clipă în ușă ori își făcea de lucru prin grădină pînă cînd, gonită de căldură, bătea în retragere, dispărea din nou în casă, în întunericul cu grijă

atenuat ca să păstreze cît mai mult răcoarea şi să ferească mobila de uzură.

Soarele nici nu se mai vedea în alba strălucire a zilei. Pulverizate, explodate, contururile dureros de strălucitoare piereau, se ştergeau. Cerul era de-un albastru pal cu reverberaţii de cuptor încins pînă la incandescenţă ; amiaza aducea cu ea pustiul şi gonea vietăţile în adăposturi, dincolo de sulița arşiţei...

La ora aceasta, strada ar fi trebuit să fie toropită. Nu era. Strada ar fi trebuit să doarmă. Nu dormea. Pe stradă ar fi trebuit să se imprime moale urmele trecătorilor. Nu se imprimau, nici nu se ştergeau.

Un copil din cei ce încă nu mergeau la şcoală deschise cu mari precauţii poarta unei case scunde. Ca la un semnal nevăzut se mai deschise o poartă. Şi încă una. Ştrengarii se regăsiră ca prin minune la capătul dinspre maidan. Penultima casă tăcea, cufundată în umbra ei interioară.

Copiii se înţeleseră dintr-o ochire. Unul se postă santinelă la marginea trotuarului, ceilalţi doi înaintară pieziş, fiecare acoperind eventuala retragere a celuilalt.

Casa, ca mai toate de pe stradă, avea la parter un mic vestibul dînd într-o odaie destul de spaţioasă. O scăriţă îngustă de lemn urca spre cele două încăperi pe un vestibul la fel de mediocru, aflate la etaj. Înspre grădina din spate, ferestrele erau ceva mai mici, iar una avea, providenţial, perdeaua pe jumătate ridicată.

Cel mai mărunt dintre băieţi se căţără ca o pisică şi aruncă o privire lacomă în odaie.

— Ei ?

— E acolo. Parcă doarme.

Sări jos și-o luă la fugă, cu mai puține precauții de astă dată.

„Santinela" se uita plictisit înspre partea de unde nu se ivea nici un dușman.

— Ei ?

— Este. Pe divan, în camera de jos. Nici n-ai zice că-i moartă.

Chiar atunci, văzură o camionetă neagră venind repede, bolid întunecat în lumina pulverizată a amiezii.

Ca prin minune, în pofida spaimei de căldură și de muște, casele își ridicară storurile. Femei cu capotul tras repede peste cămașă, bărbați mai în vîrstă cu pantalonii nu prea bine strînși în curele, copii, fetițe și băieți identici în chiloții lor de baie apărură la lumină. Strada învia, cuprinsă de o viață precară, măsurată în broboane de sudoare. Ochii atenți urmăriră camioneta, oprirea ei la poarta penultimei case, coborîrea celor doi oameni plictisiți și zoriți ; apoi grabnica lor revenire, purtînd pe umeri, cutia prelungă de lemn, mai mult aruncată decît urcată în camioneta sumbră. Două femei, una masivă și majestuoasă, cealaltă uscățivă și cu fața prelungă, rămaseră pironite în pragul înalt de trei trepte, cu batistele frămîntate în mînă.

Nici una nu se apropie de mașină.

— Biata fată, parcă s-ar muta, după ce-ar fi dat-o afară — comentă, scîrbită, o vecină...

Șoferul apăsă cu putere ; motorul, în sfîrșit, dădu semne de viață și porni, dintr-o smucitură. Privitorii abia apucară să zărească sicriul tresărind, săltînd la cotitură. Întinseră instinctiv gîtul, doar, doar să-l vadă deschizîndu-se și astfel, s-apuce s-o mai zăr-

rească. Capacul, probabil nu destul de bine înșurubat în graba cu care se petrecuseră lucrurile, nu le înșela așteptarea. Se desprinse. Șoferul opri, înjurînd. Părul auriu sclipi pentru ultima oară încadrînd o față ca de porțelan deja străină, nepăsătoare, închisă, tainică și depărtată.

— Circulați, vă rog, circulați.

De astă dată capacul nu se mai desfăcu.

Camioneta mări viteza și trecu, umbră compactă pe pavajul inegal.

— Vai de ea, sărmana. Tînără și fără de noroc...

— N-avea pe nimeni ?

— Era din provincie... orfană...

Comentariile se încrucișau, lenește, benzi sonore încetinite de căldură.

— „Alea", mîneca înflorită a capotului arăta spre penultima casă unde se închiseseră din nou gazdele invizibile și neînsoțitoare — de ce s-or fi dezinteresînd în halul ăsta ? Că doar le plătea destul de gras pentru odaia lor nenorocită.

— Ce vrei ! Viii cu viii, morții cu morții. Cînd mai și mori „subit"...

Un bărbat slab și neras, dădu din umeri, plictisit.

— Mai tăceți dracului. A fost o fată frumoasă, cum rar mai întîlnești astăzi.

— Te pomenești că-ți plăcea ?

— La mulți le plăcea ea...

Bărbatul se îngrețoșă, sincer.

— Nici moartă n-o iertați... scuipă și intră în casă.

— Mie, făcu vecina în capot înflorat căreia indignarea îi da forțe noi, nu mi se pare lucru curat. Inima ca inima, dar la 20 de ani nu se moare ca un pui de găină cu gîtul sucit, fără ca măcar să fi bolit înainte.

— Or fii știind „alea“ mai mult decît se prefac c-ar ști !

„Alea“, coana Calliopi, adică, și domnișoara Aglaia, se aflau de mult îndărătul perdelelor, cu ochiul și urechea la pîndă. Nu le scăpa nimic din freamătul străzii răscolite de trecerea camionetei și-a sicriului ce s-a deschis.

— Au ce vorbi o săptămînă încheiată — comentă Aglaia.

Coana Calliopi socoti :

— Dacă anunțul ar apare pe 17, tocmai bine va fi. Pînă atunci au timp să se potolească.

— Crezi ?

Coana Calliopi zîmbi subțire.

— Viața de aia-i făcută, ca să treacă.

Se așeză în fotoliul ei cam desfundat și-începu să-și facă vînt cu o *Românie liberă*.

— Atîta vreme cît oamenii trebuie să locuiască undeva, nu-i puțin lucru un „spațiu“ ca al nostru ; curat, cartier liniștit, nici prea aproape nici prea departe de centru...

Din nou își făcu vînt cu ziarul. Cuta de preocupare nu i se ștergea de pe frunte...

— Curios, făcu duduia Aglaia.

Așa avea să rămînă toată viața, duduia Aglaia, nemăritată, nerostuită. Toate cele îi părcau „curioase“, doar să pună cît de cît un interes în viața ei scarbădă... „Nici măcar un iubit... Nu-i în stare... și mai face pe deșteapta !...“

Doi băieți în slip, cu trupurile bronzate, se opriseră în fața ferestrei și priveau concentrați, ca la panoramă. Aglaia fu cît pe-aci să iasă pe „peron“ ca să-i alunge. Se abținu. Era mai bine să lase curiozi-

tatea străzii, unde cu anii nu se petrecea nimic, să se potolească de la sine... Pe unul din puşti îl cunoştea, de altfel. Era băiatul lui Săgescu, avocatul pe care-l bănuia de mult că îşi spune avocat şi c-o fi doar contopist pe la vreun tribunal de cartier depărtat, unde nu-i mai ştia nimeni de urmă.

Un om antipatic, veşnic pus pe observaţii. Onorabil şi respectabil dacă era nu-şi lăsa el odrasla să umble ca şi goală pe stradă, oricît ar fi fost de cald. Şi ea fusese odată copil. Şi nu umblase despuiată, nu se oprise în faţa caselor străine ca să se hlizească fără de rost. Să fi fost al ei... Ca mai toate femeile fără copii profesa o încredere exagerată în „morala" ce-o fac părinţii şi în eventualele corecţiuni şi argumente contondente.

Amurgul nu avea să mai întîrzie. Şi cu el o dată răcoarea...

— Cînd va apare anunţul...

Soneria, de obicei stridentă, sună fără de veste scurt, neapăsat.

Femeile se priviră :

— Cine să fie ?

— Du-te şi vezi...

Aglaia dispăru. Coana Calliopi, suflînd ca o locomotivă, îşi închise copca de la piept a halatului. Numai de vizite n-avea ea chef. „Că doar nu ne era rudă ca să primim condoleanţe".

În uşă, Aglaia se dădu la o parte, şi o tînără, cu pălărie de pai şi rochie înfloratăă a cărei lungime pînă-n genunchi o impresionă plăcut, răsări în prag, iluminînd de tinereţe încăperea.

— Îmi pare atît de rău că n-am putut sosi la vreme !

— Dumneaei e profesoara Lucia Suciu, prietena bietei noastre locatare, interveni Aglaia, aferată.

— Cum, a şi aflat ? Că noi...

Aglaia strînse buzele cu o expresie iniţiată.

— Telepatia. Un fenomen indiscutabil care...

Calliopi zîmbi exasperată, cu un zîmbet ce se voia indulgent.

— Dacă am lăsa-o pe duduia să ne explice ?

Lucia Suciu se uita fără insistenţă împrejur.

— Explicaţia e simplă... Am primit o scrisoare de la Flora...

— De mult aţi primit-o ? se repezi Aglaia.

— Nu tocmai.. Acum.. da, acum două zile... datată din şapte...

— Deci, a scris-o... a scris-o în... ajun ?...

— Aşa s-ar părea.

— Premoniţiune ! Presimţire ! Vezi tanti ? Şi dumneata care nu vrei să crezi în aceste lucruri, dovedite ştiinţific...

Coana Calliopi o bombarda cu priviri nimicitoare.

— N-ar fi mai bine ca mai întîi să ne spună domnişoara ce i-a scris Flora ?

Chipul frumos al Luciei se închise într-o expresie de voinţă şi de îndărătnicie, destul de neaşteptate în puritatea senină a trăsăturilor ei, şi se maturiză deîndată.

— Este o scrisoare *strict* personală. Totuşi, m-a îngrijorat... Şi deoarece mă aflam în vacanţă, am hotărît să vin s-o văd... pe neaşteptate... să-mi dau seama ce se petrece cu ea...

Aglaia asculta cu aviditate. Îi sorbea vorbele cu toată fiinţa ei.

— Urmăreaţi, adică, s-o surprindeţi ?

— *Să-i fac o surpriză*, da.

Între timp, coana Calliopi o examinase fără insistență de prost gust. Și își făcuse o părere. Persoană liniștită, distinsă.

— În viață, surprizele nu se pot prevede, rosti ea, doctoral. Sărăcuța ! Moartea ei ne-a surprins pe noi ca și pe dumneata.

— Nu chiar atît pe cît credeți !

— Cum ?

— Aglaia ! făcu mătușa, cu ton mustrător. Duduia vrea desigur să ne spună că, prietenă intimă, ea știa de mult de boala bietei Flora.

— Flora nu era și nici nu fusese vreodată bolnavă.

În fața încremenirii celor două femei zîmbi pentru prima dată, cu un zîmbet fără veselie.

— Aș putea să-i văd... măcar camera ?

— Camera mortuară ?

— Aglaia ! O ezitare trecu și se stinse pe chipul lustruit de transpirație al Calliopei. De ce nu ? Anunțul apare abia mîine. Nici un ac nu s-a clintit ; nu ne-am atins de nimic. Așteptam să vină cineva... Am primit mandatul mătușii sau cine-o fi...

Și ridicîndu-și cu greu masa de carne, începu să urce. Treptele scîrțîiră, îndelung.

Într-adevăr, nimic nu se schimbase. Doar patul-divan era gol, cu pătura bine trasă. Micul birou, măsuța cu oglindă, covorul cu rosăturile lui vizibile, perdelele scrobite și albe deasupra unor jaluzele întunecate, parcă mai opace decît cele obișnuite.

Aglaia îi urmări privirea.

— O manie a Florei. De altfel chiar ea și le-a comandat. Cît mai puțin transparente cu putință.

— Nu iubea soarele ?

Aglaia chicoti.

— Soarele, nu știu. Poate. Luna, însă, n-o suferea de loc. O îmbolnăvea de nervi.

Mătușa dădea semne de exasperare.

— Vorbești ca să nu taci. Nimănui nu-i plac vecinii prea curioși.

Lucia ridicase un colț al jaluzelei și privea către balconul, destul de apropiat, al casei de peste drum.

— Înțelegeți situația ? Flora avea prieteni... *Foarte buni* prieteni. Pe noi, în calitate de gazde, nu ne interesau. Dar nu toată lumea înțelege discreția... și...

— Da...

Lăsă colțul jaluzelei să recadă.

— Nu vă supărați dacă vă fac o... o propunere ? și luînd tăcerea lor drept acceptare, continuă : Aș închiria timp de o lună camera Florei. Tot sînt în vacanță.

— Ți-ai petrece-o adică la București ? În căldura de aici ?

— Da... și le privi grav. De cînd am intrat... simt ceva ciudat... o prezență...

— Nu-i așa ? Aglaia îi sorbea cuvintele. Și eu, la fel.

Calliopi se gîndea cu rapiditate. După anunț, aveau să vină, probabil, amatori. Mulți amatori. Dar cînd vor auzi că-i vorba de-o cameră „mortuară" după cum se exprima proasta de Aglaia, unii vor ezita... mai ușor îi va veni s-o închirieze după ce fata asta va fi preluat asupra ei primele impresii proaste. Oamenii sînt superstițioși.

— Am fost toată viața o sentimentală, rosti ea, în sfîrșit. În principiu, accept. Dar cum n-o închiriați decît pentru o lună și îmi aduceți prejudiciul de-a refuza, eventual, un chiriaș stabil...

— Înțeleg perfect. Prețul dumneavoastră va fi și al meu.

Mai surîse o dată, într-un fel ce-i aparținea, un surîs al buzelor ce nu urca pînă la ochi.

„Zîmbet umbrit", gîndi Aglaia, iar ca și cum s-ar fi frădat se învinețți ușor, — felul ei de-a roși.

— Atunci, — un gest larg deschise mînecile chimonoului Calliopei ca niște burlane uriașe — te poți muta oricînd vrei. Și cu un ton de confidență adăugă : Prefer chiar să am în casă o persoană feminină... serioasă.

Aglaia plecase ochii cu modestie.

— Mi-am lăsat bagajul la gară. Mă duc și mă întorc. Apoi, glasul i se voală, voi trece pe la capelă.

— Te însoțesc, se repezi Aglaia. Îmi dai voie, tanti ?

Tanti își făcea vînt. Toată povestea începea s-o plictisească și dorea s-o vadă cît mai grabnic terminată. Mai mult decît de orice altceva îi părea rău de banii dați pe anunțul ce acum se dovedea inutil... Și dacă totuși, vreunui chiriaș eventual i-ar fi plăcut camera ? Peste o lună, ar fi putut reveni și poate, n-ar mai fi fost necesar să repete anunțul. „Oricum, i-l pun la socoteală" își încheie ea cogitațiunile.

Aglaia își schimbase rochia într-un timp record. Calliopi le privi plecînd împreună.

— Dacă asta urmărește ceva...

Reflectă puțin și ridică din umerii masivi, cu indulgență.

... află ea, Aglaia — în astfel de chestiuni merită să-i acorzi toată încrederea...

CAPITOLUL I

— Iarăşi ?

Aglaia se grăbi să închidă cartea cu scoarţe galbene.

— Romanele captivante îţi vor fi fatale, fetiţo. La anii tăi, eu citeam romane de dragoste special concepute pentru fetele tinere şi nemăritate. Ele m-au ajutat să rămîn toată viaţa romanţioasă şi delicată. Pe cînd tu, ai s-ajungi să te sperii pînă şi de umbra ta ; să vezi numai bandiţi, spioni şi asasini în fiecare om de treabă.

Şi doamna Calliopi, obosită de tiradă, începu să se joace cu *România liberă*, îndoită în dreptul anunţului, în sfîrşit, apărut.

Aglaia făcu să dispară prompt cartea încriminată în buzunarul adînc al capotului.

— Romanele mele nu-mi fac nici un rău ; dimpotrivă, mă învaţă să observ, îmi deschid perspective nebănuite.

— Fiindcă veni vorba... cum s-a comportat „locatara", la capelă ?

— Foarte interesant — glasul ei coborî cu o octavă; s-a apropiat de... de cadavru. A privit lung... suspect

de lung. Apoi, fără să scoată o lacrimă, și-a trecut batista peste buzele moartei... și... făcu o pauză plină de efect, sînt sigură că i-a șoptit, că i-a promis ceva, atunci cînd s-a aplecat asupra ei.

— De mult am discernat eu ceva morbid la tine, fetițo... Ți-am mai spus și-ți repet : morții cu morții, viii cu viii. Și acum, trebuie să te aranjezi puțin, că îndată vor începe să ne vină vizitatorii. După anunț...

— De vreme ce am și închiriat...

— Ta, ta, ta ! Nu se știe niciodată. Asta, profesoara, pleacă o dată cu venirea toamnei. Ne-ar strica să avem pregătit din vreme vreun amator serios ? Camera, cu nota ei de intimitate, poate cuceri un intelectual în adevăratul sens al cuvîntului. Este cu totul altceva decît promiscuitatea și impersonalitatea apartamentelor de bloc...

Aglaia, dacă ar fi îndrăznit, ar fi pomenit despre încălzirea centrală și confortul impersonalelor apartamente de bloc. Dar nu îndrăzni. Mătușa, făcuse experiența, s-ar fi transformat instantaneu într-o cataractă spumegătoare de vorbe și de invective. Într-un astfel de moment, nepoata se visa înarmată cu un pistol *special police* calibru 38 pe care l-ar fi îndreptat asupra mătușii și-ar fi silit-o să-i asculte argumentele pînă la capăt.

— La ce te gîndești ?

— La biata Flora, na ! Măcar de-ar fi murit de moarte perfect naturală...

Mătușa se revoltă :

— Ce vrei să spui ? Un anevrism este o moarte perfect naturală.

— Cînd ai o boală de inimă, și mai ales știi că o ai, nu aduni cete de prieteni, nu faci planuri de viitor...

— Ți-a încredințat ea *tie*, planurile ei de viitor ?

— Eram... mai apropiată ca generație, zîmbi subțire Aglaia.

— Poftim! coana Calliopi își comprima pieptul generos tresăltînd de indignare : Mai poartă-te ca o mamă cu o persoană fără familie, ca să-și ducă apoi confidențele într-altă parte !

— Chestie de vîrstă ; eu...

— Nu s-ar zice... Fetițo, tu ești o persoană fără vîrstă.

Nepoata înghiți cu dificultate, rumegîndu-și năduful. Mătușa o trata, ba ca pe-o copilă fără minte, ba ca pe-o fată bătrînă și scrîntită. Încă nu-și lua lumea în cap așteptînd s-o moștenească. Odată și odată va închiria camera numai la bărbați, unul și unul. Manierați, virili... și recunoscători.

Mătușa o observa cu ironie.

— Decît să-ți stea gîndul la prostii, mai bine ai schimba din loc *Marina înfuriată*.

— Și cu pata de igrasie ce facem atunci ?

Doamna Calliopi deveni dintr-o dată o solemnă văduvă de magistrat pentru cine nu știa că răposatul fusese grefier.

— Dacă tu, sînge din sîngele meu depreciezi odaia...

— Bine, tanti, își ridică ea ochii la cer ca o martiră. Să zicem, așadar, că nu se află nici o pată sub tablou.

— Insinuezi că sînt sclerozată ? E vina noastră că țeava de apă s-a spart tocmai în peretele meu ? Nici tu nici eu nu sîntem arhitecți. O cameră, ca și o femeie, trebuie neapărat să se bucure de-o bună reputație...

— Oricum, după moartea Florei, reputația camerei a cam avut de suferit...

— Sîntem noi de vină că s-a prăpădit pe negîndite și încă subit ?

— Curios ! Așa de tînără și de veselă...

— Ei și ? Tu nu ești tînără ? Nopțile însă nu ți le pierzi, slavă Domnului, și nici inima nu ți-o obosești cu mii de pasiuni.

— Să nu ne fi spus ea niciodată că suferă de inimă ?...

— N-o fi vrut să ne sperie. Contagiunea...

— Bolile cardiace nu se iau.

— Ce știi tu ? Nu sîntem doctori. Ferește-te de concluzii pripite.

Aglaia trecu degetul pe suprafața lipsită de orice urmă de praf a micului birou.

— Curios ! De obicei, fiecare este încîntat să vorbească despre bolile lui, reale sau imaginare.

Mătușa găsi că-i cazul să dea dovadă de autoritate.

— Observ că ești decisă să găsești totul „curios". Ce roman polițist citești în momentul de față ?

Nepoata se înroși din nou la obraz.

— Unii nu găsesc nimic „curios" ; totuși... chiar adineaori, madam Iepure m-a oprit, ca să mă întrebe de ce n-am făcut nimic, ca s-o salvăm ?

— Vipera ! Cine s-ar fi gîndit că biata Flora o să ne provoace atîtea dificultăți și neplăceri ! Altădată, dacă te mai descoase, să protestezi, auzi ? Cu tărie. Am să fac un tur pe stradă diseară și-am să pun lucrurile la punct. Cu energie, nu așa ca tine. Zvonul public, fetițo, trebuie preîntîmpinat. Altfel, dacă-l lași, pasivă, să se formeze, de el nu mai scapi. Ca de

rîie. Iar camera noastră, ce devine în toată povestea ta senzațională ?

— Te asigur, tanti, odaia n-are nimic sinistru.

— Iar !

Aglaia tăcu. Se auzea tictacul ceasului în cutia lui din imitație de piele și-un bizîit stingher de muscă. Soarele spre scăpătat se strecura auriu printre dungile storurilor trase.

— Cam întîrzie „locatara", nu găsești ?

— O fi avînd treburi — mută cam fără rost niște bibelouri. Mă și întreb, de ce-o fi ținut atîta la camera asta mortuară ?

Coana Calliopi găsi cu cale să se arate „fin psiholog".

— E o sentimentală. Am mirosit-o eu. A venit la noi ca... da, ca la rude. Își iubea prietena și caută în noi ceva din ea.

Aglaia, agasată, mută din nou o vază cu flori, dar preocupată probabil, lăsă puțină apă să cadă pe noptieră.

— Vezi, ce faci ?

Vinovata încerca să limiteze dezastrul, tamponînd cu propria-i batistă.

— Nu s-a scurs cumva și în sertar ?

Nervoasă, îl trase. Întîlni o rezistență neașteptată.

— Ce-o fi avînd ?

Extrăgîndu-se dintre brațele fotoliului, coana Calliopi înaintă, intrigată.

— În fine !

Aglaia își strecură în buzunar, la vreme, hîrtia împăturită aflată la intersecția dintre sertar și placa interioară. Prea tîrziu, o învălui o privire scrutătoare.

— Ce-ai rămas cu sertarul în mînă ?

— Se înțepenise.

Soneria se făcu auzită scurt, puternic.

— Asta trebuie să fie un bărbat !

Pe cînd Aglaia se precipita la ușă, cu mîna ei grăsuță își atinse buclele cercetîndu-le simetria, și se instală din nou în fotoliu, în stil de regină așteptîndu-și supușii.

Un tînăr svelt, cu ochelari ce păreau anume aleși ca să-l maturizeze, își făcu intrarea.

— Radu Vighian, viitor doctor, se prezentă el, degajat. Am citit un anunț...

Coana Calliopi îl examina cu bunăvoință.

„Ce păcat, gîndea ea. E ca și doctor. La junghiurile mele"... De spus, spuse însă cu totul altceva.

— Odaia va fi din nou liberă peste o lună... Pentru moment... un gest de regret al brațelor completă fraza.

Tînărul privea împrejur.

— Simpatică atmosferă. Sînt... da, sînt dornic de... de intimitate. Cînd îți faci internatul în atmosferă de spital, apreciezi dublu o cameră ca asta... Să înțeleg, că mi-a luat-o înainte un alt chiriaș ?

— Oarecum. O... o prietenă a... a Florei Stănescu, fosta noastră locatară. Peste o lună însă...

— O clipă... Flora Stănescu ați spus ? În ultimul an la Filologie ?

— Da... ați cunoscut-o cumva ?

— Vag. O fată frumoasă. Presupun că s-a mutat ?

— Da, da...

Tînărul nu insistă. Nu ceru adresa.

„Curios" gîndi Aglaia.

— Am avut ghinion. O dată cînd îmi place și mie o odaie... Și gazdele, adaugă el și zîmbi juvenil cu dinții foarte albi, înduioșînd-o pe Calliopi.

— Ne pare sincer rău, rosti Aglaia spre mirarea mătușii.

Radu Vighian se întoarse către ea și cuprins de-o inspirație subită, exclamă :

— Sînteți cam palidă, doamnă. Nu cumva... Dar vă rog să mă iertați. Deformație profesională. La fiecare om interesant văd o posibilitate de diagnostic.

— Ce am, doctore ?

Aglaia, sincer îngrijorată, își uita timiditatea.

Radu se apropie și-i luă pulsul.

— Ușoară anemie. Și latente tulburări nervoase.

— Exact.

— Ia nu mai face pe interesanta ! La anii tăi ? Cea cu adevărat bolnavă, doctore, sînt eu. Am un junghi... un junghi care mă taie atunci cînd mă aștept mai puțin. În momentele de emoție mai ales. Cînd am nevoie de sînge rece... Uite, evenimentele m-au scos din luptă... m-au... m-au...

— Handicapat, îi suflă Aglaia jenată.

— Chiar așa. Îmi scăpa cuvîntul just. M-au „handigabat".

Radu Vighian deveni atent.

— Evenimente ?

— Da... un deces.

— În familie ?

— Oarecum, în familie.

Bine crescut, tînărul nu insista.

— Poate, dacă nu v-ar deranja aș mai trece pe la dumneavoastră ? Ați fi primele mele paciente.

Aglaia se uită rugător la mătușă-sa. Numai că nu împreuna mîinile. Ar fi fost inutil, de altfel. Doamna Calliopi era gata cucerită.

— Cum să nu, domnule doctor ; oricînd vei fi bine venit la noi.

Tînărul se înclină.

— V-aș recomanda un sedativ ușor. Știți, sistemul nervos este cheia de boltă a unei bune stări generale. Vă și scriu ceva. Nu-i propriu-zis o ordonanță, e părerea unui om oarecum autorizat.

Se așeză nerugat la birou, scoase stiloul și-un carnet.

— Și dacă-mi îngăduiți să ating, poate, o rană încă deschisă, decesul de care mi-ați pomenit a fost o lovitură... neașteptată ?

— Într-adevăr. O fată atît de tînără... Cine-ar fi crezut ! Sînteți superstițios ?

Aglaia tuși..

— Vai, tanti !

— Tanti, tanti ! E o întrebare care nu supără un om inteligent.

— Nu sînt întotdeauna superstițios, doamnă.

— Eu, de cînd mi-a intrat în casă am ayut... ceva, o neliniște. Presimțeam că n-avea să aducă noroc acestei odăi.

Tînărul se opri din scris.

— Să înțeleg că Flora Stănescu ?...

— Ei, da. Atac de cord. Biata de ea !

Radu Vighian înșurubă cu grijă capacul stiloului.

— O adevărată nenorocire. Flora ! Cine-ar fi crezut!

— N-ați văzut-o de mult ?

Dacă întrebarea Aglaiei era cumva insidioasă, n-ar fi putut bănui nimeni.

— Nu, o pierdusem cu totul din vedere în ultima vreme. Prietenii comuni s-au risipit. Atac de cord! De necrezut! Inima pe care n-o menajăm destul...

Se ridică degajat, sărută mîna coanei Calliopi și se retrase, invitat cu insistență să revină.

—Drăguț băiat! Cum nu prea mai întîlnești azi. Manierat, îngrijit.

Aglaia mută niște cărți care n-aveau absolută nevoie să fie mutate, pe altă etajeră.

— Mda. Crezi că mai vine?

Suportă privirea scrutătoare a mătușii.

— Cine știe? Dacă n-are familie, poate că da.

— Și eu cred.

— Ia te uită!

O urmări cum se mișcă, unghiular, precis; „tare-i slabă, săraca. Deși azi, cu modele astea, demente". Dar de spus, spuse numai:

— Eu, în locul tău, cădeam visătoare.

— Te-ai grăbit, tanti, cu închirierea.

— Asta-i acum! Ca și cum aș fi fost năzdrăvană, să ghicesc. Și-apoi încă sînt în *casa mea*; fac ce vreau. Găsești necesar să prelungim discuția?

Și cum nepoata arbora figura ei împietrită de zile rele, se îmblînzi:

— Lasă, fetițo, mai vine el, doctorașul.

— Da, mai vine. Ți-ai dat seama că nu s-a arătat de loc surprins cînd i-ai pomenit de... de atacul Florei?

— Și ce-i cu asta? Îi era indiferentă. Băiat serios, nu?

— Dar de ce oare nu ne-a spus de la bun început că știa că... că nu mai este în viață?

— Iar ai fost la cinema! Ți se cunoaște!

— Și ce crimă am făcut dacă am fost ?

— Nu-i un motiv să-mi faci *mie* scene. Uite, simt că iar m-a apucat junghiul...

— Mă reped pînă la farmacie. Și pe mine, nu știu, o ameteală... Căldura. Mă întorc repede.

Dispăru. Coana Calliopi profită ca să-și mai desfacă încă un nasture de la capot. Deveni atentă recunoscînd zgomotul cheii întoarse cu ezitare în broască.

„Oare s-o fi întors chiriașa ? Așa devreme ?“

— Bună seara, doamnă.

Lucia intra luminoasă în pofida oboselii de pe chipul ei tras. Bineînțeles, Aglaia îi dăduse cheia. Ce impresionabilă putea fi ! În sensibilitate n-o întrecea nimeni.

— Ar trebui să te odihnești, domnișoară. Sper că după anunț nu va mai veni nimeni pe ziua de azi.

— Așa este. A apărut.

De jos se auzi vocea Aglaiei și încă una.

— Mă rog, cum doriți. Dar camera nu mai e liberă. Dacă insistați însă...

Calliopi se grăbi să-și închcie nasturii.

— Poftim ! Dar fii liniștită, domnișoară, îl expediem repede și te poți face comodă.

— Bună seara !

De astă dată, însoțitorul Aglaiei, ar fi atras atenția oricui. O claie de păr roșcat îi mînca fruntea, îi acoperea tîmplele și cobora jos de tot pe ceafă. Subțire și neastîmpărat, ar fi părut la prima tinerețe, dacă o rețea fină de cute nu i-ar fi scrijelit chipul mobil.

— Dumnealui a ținut cu tot dinadinsul să vadă camera.

— Mă chiamă Tony, doamnă. Nu mă recunoașteți ?

— Parcă... la stai, nu veneai dumneata cu încă vreo doi bărboși s-o luați de acasă ?

— Eu, doamnă, eu. Mai venisem și cu niște fete...

— A, da ! Una cu păr platinat, lung pînă la tivul rochiei care era cam scurtă.

— Moda, doamnă. Fetele, deh, au cam evoluat...

— Însă Flora făcea excepție.

— Da, Flora era o excepție.

Tony se întoarse către Lucia.

— Sora ei ?

— O prietenă, interveni Calliopi, vag nemulțumită.

Dirijarea conversației îi aparținea și nu admitea să fie dată la o parte.

— Adică Flora avea o prietenă necunoscută de noi ? Nu prea seamănă cu ea să fi avut secrete.

— Poate ascundea și pasiuni, cine știe ? Vreun bărbat, ignorat de toți ?

Aglaia vorbea fără să privească undeva, anume. O piruetă și Tony se află la exact trei centimetri de ea.

— Ți-a spus... dînsa ?

— Simplă deducție, domnule...

— Tony, fără domnule, vă rog. Țin la prietenie, nu țin la distanță. Duduie Aglaia, dumneavoastră sînteți o intelectuală autentică și mă veți înțelege. Am venit în urma anunțului pentru că Flora îmi povestea ce bine se simțea în acest colț de provincie bucureșteană. Atunci eu, deocamdată inventator fără brevet, dar iremediabil și cert celebru în viitor, bun reparator de electricitate, aranjor de contoare, perfect instalator de robinete și la ocazie excelent sobar, serviabil prin definiție, știind să mă descurc la autorități am crezut că-mi veți acorda, poate, preferință și-mi veți închiria mie odaia care a fost a Florei.

Locuiesc din nefericire într-un cartier central, zgomotos, nefavorabil gestației.

Doamna Calliopi suspină.

— Domnule Tony, sînt dezolată. Camera a și fost închiriată, domnișoarei...

Lucia surise, neașteptat, strălucitor.

— Pentru numai o lună. Dacă... atmosfera, cartierul sau... faptul c-am cunoscut-o pe Flora v-ar tenta, poftiți, vă rog, oricînd vă face plăcere. Fie singur sau chiar cu alți prieteni ai prietenei mele. Aș vrea s-o regăsesc întrucîtva prin ei.

Coana Calliopi rămase mută de mirare, în timp ce Tony se grăbea să accepte multiplicînd mulțumirile.

— Te conducem. Tot vrem s-o lăsăm pe duduia Lucia să se odihnească după atîta drum și atîtea emoții.

Scara gemu sub greutatea ei de elefant.

— Am venit pe aici numai seara. Nu bănuiam că-i o casă atît de... de simpatică.

— Să nu pierzi speranța, domnule. Noua noastră chiriașă este doar o flotantă. Va pleca o dată cu păsările, la toamnă.

— Înregistrez, stimată doamnă.

— Deci, fiind invitat, noi ne vom mai vedea, sper ?

— Sînteți însurat ? rosti Aglaia pe neașteptate.

— Nu, duduie. Și nici nu prea mă văd în asemenea postură. Dar împrejurările pot răsturna principiile cele mai solide.

După ce ușa se închise în urma lui, mătușa izbucni, descheindu-se în același timp la halat :

— Aglaia, nu te mai recunosc. O fată cu educațiunea ta ! Și mironosița cealaltă, de sus ! A venit decisă să pescuiască în ape tulburi, ascultă de mine !

Abia cunoaşte un bărbat, îi ignorează starea socială şi se repede să-l invite. Insistent chiar.

Fără să răspundă, Aglaia se îndreptă către bucătărie.

— Ei, îţi vorbesc !

— Aud, tanti.

Ce să se fi întîmplat cu supusa ei nepoată ? Ca să nu-şi primejduiască autoritatea, mătuşa hotărî pentru moment să nu mai insiste. Căldura, poate ?

Ridică storurile. În faţă coana Iepure şi încă trei vecini discutau aprins şi-i priveau casa.

— Primitivi ! Fără educaţie...

Ar fi dat mult ca să afle ce vorbeau. Nu era posibil. Despre Flora ? Despre ele ? Despre vizitatori ? Apoi observă la colţul gardului o umbră mică, nemişcată. Ciuciu, băiatul lui Săgescu. Asculta, mizerabilul... ce asculta ? Ce înţelegea ? Mai ales, ce înţelegea ?

. . . . . .

— L-ai recunoscut ? Era chiar pletosul care venea cu ceata de maimuţe pe cînd răposata mai trăia.

— Şi cel tînăr, dinainte ?

— Parcă nu-l mai văzusem pe-aici.

— „Ele" nu se-arată. S-ar zice că şi-au pus doliu.

— Doliu ? Mira-m-aş. Abia dacă s-or duce la înmormîntare.

— Aia nouă, cum o fi îndrăznit să se mute în camera caldă încă ?

— O fi vreuna dintr-alea moderne. Nu se tem nici de Dumnezeu nici de dracu !

— Aici n-a fost lucru curat. De azi pe mîine, nu moare nimeni. Nici tu zăcere, nici tu cancer. Pac ! ca un pui de găină cu gîtul sucit.

— Ehe ! Cine poate şti ! Te-ai uitat la gîtul ei ?

— Parcă mulți au apucat s-o mai vadă !? Cum s-a aflat, cum s-a și oprit camioneta neagră la poartă !

— Au anunțat tîrziu. Dinadins. S-aibă timp să șteargă urmele.

— Te pomenești că...

— Aia nemăritată, umblă ca opărită. Nici nu vede unde calcă. Ați remarcat ?

— O fi avînd ea ceva pe suflet, ce mai ?

. . . . . .

De lîngă colțul ridicat al jaluzelei de unde căuta un pretext ca să-l atragă pe Ciuciu, coana Calliopi fu martora unui fapt inedit : mica umbră întoarse capul — pesemne către o chemare nevăzută. Apoi sări în propria ei grădină și se strecură abia vizibil în amurgul ce se lăsa. Dispăru în dosul casei. Curiozitatea dîndu-i o nouă sprinteneală în mișcări, coana Calliopi pășind în vîrful picioarelor și silindu-se din răsputeri ca nu cumva scîndurile să-i vestească prezența, se îndreptă către bucătărie. Nu regretă. Plecată în afară, rezemată de pervaz, Aglaia pe șoptite, se afla într-o conversație aprinsă cu Ciuciu. „Ia te uită !“ Se forță să asculte, să prindă ceva. Nu izbuti. Un șușotit grăbit și puțin peltic. Cum de reușea Aglaia să-l înțeleagă ? Te pomenești că descoperise o relație care dura de mult ? Nu cunoștea îndeajuns strada. O greșală. Trebuia să circule mai des. Se retrase pe tăcute, așa cum și venise. De sus, nu se auzea nimic. Aia, noua chiriașă, trebuie să se fi culcat. Dacă nu cumva cotrobăiește și caută. Ce caută ea, oho ! A și fost căutat de Aglaia. Iar dacă Aglaia nu a găsit nimic, înseamnă că nu-i nimic de găsit. O fi deschis fereastra acum, iar vecinele se uită cu toatele acolo. Se uită și comentează. Dacă se reazimă cumva cu coatele de pervaz și

stă de se răcorește, atunci ele o iau drept stafia Florei și fac pe speriatele, cu mîna la gură, ca niște țațe ce sînt.

„O să-i spun să fie mai cu băgare de seamă... Să nu dea loc"... Nu se mai feri ca scara să nu scîrțiie. N-avea ce surprinde, totuși... Bătaie discretă în ușă.

În capot, cu părul strîns, Lucia părea mai înaltă și mai tînără.

— Mă ierți că te deranjez.

— Nu mă culcasem încă.

— Voiam, hm, da, voiam să te previn...

Cu regret parcă, fata se dădu la o parte permițîndu-i proprietăresei să intre.

— Voiam... ești convinsă, nu-i așa, că-ți vreau numai binele ?

Luînd tăcerea ei drept încuviințare, continuă : Te-aș preveni... să... să nu te lași ademenită să stai prea mult de vorbă cu vecinele. Noi... noi sîntem intelectuale, avem alte preocupări, pe cînd ele nu fac altceva decît să bîrfească, să comenteze. Cea de peste drum în special, Elisabeta Iepure, este *îngrozitoare*. Să te ferești de ea.

— Ce mi-ar putea face mie, Elisabeta Iepure ? Nu sînt de aici...

— Ehe ! Nu spune vorbe mari. Are antene, vipera...

„O viperă cu antene ! Ciudat animal", gîndi Lucia.

— N-aveți nici o grijă, doamnă. Nu obișnuiesc să stau de vorbă cu necunoscuți...

— Va fi destul să fie văzută întrebîndu-te ceva, ca să inventeze *răspunsuri* ce nu-ți aparțin.

— Voi ține seama de avertismentul dumneavoastră.

Înaltă, subțire, severă. Zi-i profesoară, și-ai spus tot. Nici măcar n-o poftise să ia loc ! Cei șapte ani nu

prea erau vizibili. Coana Calliopi coborî supărată foc și pusă pe găsiri de noduri în papură. Își căută un țap ispășitor. Victimă fu Aglaia.

— Nu te văd bine, de loc nu te văd. Imaginează-ți ! Ești de o imprudență ! Ai să te faci de baftă în cartier dacă ai ajuns să tragi de limbă pînă și copiii !

— Sînt majoră !

Aglaia nu părea de loc dispusă să se lase intimidată ori să cedeze.

— Mă mir. Ce-ai putea scoate de la „ăla micu", altceva decît minciuni, ca de la alde tată-su ?

— Nu cred că Ciuciu m-a mințit...

— Și, mă rog, ce te face să fi tras o asemenea concluzie ?

Nepoata nu căzu în cursa abil întinsă.

— La vîrsta mea, zise ea — cu o amărăciune voalată, am ajuns să recunosc „tonul" specific adevărului.

— Tonul, tonul ! Îți lipsește supărător „bontonul", draga mea. O fi el demodat, dar tinerii „bine" îl cer cu exigență... chiar în ziua de azi.

— Nu vreau să plac nici unui tînăr „bine".

— Nici chiar junelui doctor ?

Obrajii Aglaiei se învinețiră...

— Lui, mai puțin decît oricui !

— Și de ce, mă rog ?

— Nu-mi plac mincinoșii. Îi găsesc lași, dubioși, suspecți.

Iaca !

— Și ce te face să crezi că simpaticul nostru viitor doctor ?

— O informație... recentă și sigură.

— Adică ?

— Află, tanti, că simpaticul dumitale doctor Radu Vighian... o cunoștea foarte bine pe celebra noastră Flora, de tristă memorie. Ieșeau împreună, pe ascuns... nu găsești că-i un lucru de-a dreptul revoltător ?

— Din ce motiv ?

— Chiar nu-ți dai seama, tanti ? Atîta mister înseamnă că măcar unul din ei nu era liber... că se ascundea de cineva.

Va să zică, ăsta era rezultatul conversației cu pușt iul, acolo, la geamul bucătăriei !

— Și în concluzie, ce-ai dedus ?

— Vei vedea... mai tîrziu. În cazul că va mai avea nerușinarea să mai calce pe aici.

Sus, se auzea un zgomot slab, ritmat.

— Umblă, nu doarme.

— Dreptul ei. A plătit înainte cît i-am pretins.

— Nu orice lucru se plătește, tanti.

— Adică ?

Aglaia nu-i răspunse.

— Mi-e somn. Noapte bună.

Calliopi, fără să mai facă eforturi de suplețe, se îndreptă spre camera ei. Podelele duduiau. O vagă îngrijorare pusese stăpînire pe ea. Monotonia rareori întreruptă a vieții sale de pînă atunci îi isca o ezitare în fața unor evenimente imprevizibile, imposibil ca să se lase influențate. „Vom mai vedea noi mîine. Noaptea, fiecare gînd capătă niște proporții..."

. . . . . .

Totul capătă niște proporții, noaptea.

Lucia se opri. Se mai duse o dată la micul birou și deschise iar cu răbdare sertar după sertar. Nu găsi nici acum nimic. Interesant ! Cursuri. Scrisori chiar

ale ei. Bilete. Însă *Jurnalul* de care făceau atîta haz colegele la liceu, dispăruse. „Nu este logic și nici probabil să-l fi abandonat. Era în firea Florei să-și scrie impresiile." O auzea încă : „nu vreau să pierd *nimic* din viață. Nimic din ce m-a atins. Memoria va obosi. Ce înseamnă să sacrifici o oră la cîteva zile o dată, față de retrăirea oricînd posibilă a unor ani întregi ?"

Îi intrase în reflex să-și noteze viața. Iar *Jurnalul*, notele ei dragi pieriseră. Poate Aglaia ?

Cu ochelarii și cu obrajii supuși învineților, n-ar fi fost exclus. Tipul chiar al omului care se uită prin gaura cheii, care trăiește din viața altora, ca vîscul. Pînă acum însă, nimic concret n-o îndreptățea s-o învinuiască.

Să fi murit totuși de inimă ? Imposibil ! Scrisorile ei erau adevărate chiote de bucurie... în afară de scrisoarea din poșeta ei, ultima... cea care o mînase aici, în casa străină și stranie unde fetele fericite mor subit. Reciti, deși o știa pe dinafară :

„Lucia mea ca o soră, m-am mințit și te-am mințit. Sînt distrusă. Astă seară mă apasă din nou singurătatea. Dacă n-aș fi pierdut un an, am fi putut fi colege și niciodată tu nu m-ai fi lăsat în nenorocire. De fapt nici nu știu dacă sînt *cu adevărat* nefericită. Mai degrabă *neliniștită*, angoasată. Fără a avea frumusețea ta clasică și brună, se zice că n-aș fi urîtă, așa bălăucă, fadă cum m-a făcut natura.

Am crezut că dragostea mă va ocoli și-am chemat-o insistent ca un copil neștiutor, pînă cînd ea a venit, dușmănoasă, străină.

...Lucia, de ce nu ești lîngă mine ? Cei care m-au iubit, cei care-mi spun că m-ar mai iubi încă, nu fac altceva decît să mă amenințe. Unul cu pasiunea lui

distrugătoare, altul cu răzbunarea lui perfidă, altul cu transformarea mea într-o unealtă.

Sînt îngrozită, Lucia...

Desuetă, provincială, locuind într-o cameră cumsecade la niște femei cumsecade, pe o stradă liniștită într-un cartier liniștit, simt cum mi se strecoară sub ușă, șarpe rece, amenințarea unui destin tragic. Nu rîde, Lucia! Nu da din umeri, Lucia! Am umblat la un lacăt interzis și acum mi-e frică de singurătate, de oameni și de propria mea slăbiciune. Ar trebui să mă apăr, Lucia. Dar sînt singură și nu știu..."

Strînse scrisoarea pe dungile gata indicate de împăturirea dintîi. Sosise prea tîrziu... ca să fi putut veni mai repede, ar fi trebuit ca apelul să fi fost lansat din vreme. Pe cînd așa, în ziua următoare, după ce-i expediase plicul, Flora murea.

„Mîine, mîine, voi începe să ridic vălurile." Zîmbi de pretenția formulării și apoi nu mai zîmbi. „Totul se dezvăluie cui știe să aștepte!"

Mîine, aici, în atmosfera Florei, aveau să vină — să revină... Toți revin. Mai privi o dată *Marina înfuriată* de pe perete, panoul furtunatec cum îl numea Flora, scrinul bunicii, grădina brodată de pe tapiseria deasupra patului. „Să încerc să adorm." Stinse lampa de căpătîi.

Prin fereastra deschisă, pătrundea în cameră, lumina lunii.

Într-o noapte ca asta, somnambulii ies să se plimbe pe acoperișuri cît mai aproape de izvorul razelor argintii... Într-o noapte ca asta, dacă ești Flora și te încearcă o „dragoste dușmănoasă", te sucești și te răsucești chinuit la gîndul că trebuie, trebuie să iei o hotărîre să provoci o ruptură și nu poți s-o faci cînd ești

Flora, adică o ființă fermecător de feminină... Cînd ești Flora, singură în mijlocul unor oameni care te sperie, te îngrozesc.

Fantomatic, dintr-o grădină, cîntă brusc o cucuvea. Strigăt jalnic, silindu-te să te înfiori. „Va muri cineva"...

Se certă în gînd. Superstițioasă mai devenea ! Vina era a locurilor străine, desigur. „Oare și Flora, o fi auzit-o ? Acum, acum o săptămînă ? Sau înainte ?" Și-o închipui, întinsă în pat, cu lungile ei plete blonde, răspîndite pe perină. Speriată, descumpănită. Cine-o speria ? Cine-o descumpănea ? O piatră măruntă făcu să vibreze fereastra întredeschisă. Un copil obraznic ? Acum noaptea ? Nu. Sări din pat și scrută umbrele ireale cu margini de-un alb înghețat.

Acolo, către unghiul dinspre stradă, se contura o siluetă. Ce voia ? Dacă piatra era cumva un semnal ? Strada dormea. Chiar cei mai curioși ; chiar cei mai triști ; chiar cei mai preocupați, toți dormeau răpuși de oboseală.

Trebuia să facă neapărat ceva. Nu putea să fie o simplă întîmplare. Acum omul se lăsă atins de-o perdea stranie de raze. Nu se mai ascundea. După cît îi era pasul de elastic, după lărgimea umerilor drepți părea să fie tînăr. Lucia uită de orice prudență și ca să-l vadă mai bine, se aplecă peste pervaz afară. Două salturi și el fu sub fereastra ei.

— Flora ?

La auzul numelui, ea se aruncă îndărăt, în întuneric. Inima îi bătea să-i spargă pieptul.

— Flora ?

Avea un glas grav, cu o notă de anxietate.

Trebuia să-i răspundă.

— Nu, nu e Flora. Flora a murit.

În deplina tăcere a nopții, fiecare cuvînt răsuna pînă departe. Chiar cînd era șoptit. Chiar cînd tremura.

Tăcere, tăcere, tăcere.

— Cine ești ?

— O prietenă. Dar dumneata, cine ești ?

Tăcere din nou. Îl zări cum se îndepărtează strecurîndu-se aplecat, ca un hoț, ca un făcător de rele, pierzîndu-se undeva, către terenurile pustii din capătul străzii. Nu-i distinsese îndestul trăsăturile. Totuși, l-ar fi putut recunoaște oricînd. Avea o ritmică a mișcărilor extrem de personală.

Să fi avut secretul Florii la o întindere de mînă și să nu se fi priceput cum să-l descopere, cum să-l rețină ?

„Dacă a iubit-o, vine el iar."

Cucuveaua mai cîntă o dată, strident, fără s-o mai sperie. Prezența morții nu mai precumpănea prezența vieții. Ca prin minune se simțea iar energică, dinamică. Era sigură, în sfîrșit, că nu se lăsase purtată, amăgită de un joc al imaginației. Se afla exact unde trebuia să se afle : la întretăiere, acolo unde viața Florei se curmase brusc, pentru că *cineva* nu-i mai îngăduise să existe. Cineva, care trăia, umbla, respira ; cineva care continua să respire, să se miște nestingherit, să se bucure de lumină, poate și de fiorul dragostei ; să se bucure de tot ce răpise brutal unei ființe tinere, frustrînd-o de zilele, de lunile, de anii ce-i mai rămîneau de trăit, jefuind-o de bucuriile și de suferințele ce le mai avea de îndurat ca să-și împlinească soarta ei de om.

O liniște mare pogorî asupra ei, cu certitudinea unui adevăr. „Trebuie să ajung să-l cunosc. Trebuie. Pe-

deapea lui se află în chiar venirea mea aici, în *orice* lucru voi izbuti să descopăr."

Înainte de-a o cuprinde somnul, o prezență fluidă pluti prin odaie ; o sclipire palidă ca de aur stins se pierdu în rece învăluire lunară. Ecoul unui ecou de geamăt se tîngui pe-o strună extrem de subțire. Sunet de dincolo de sunet, abia de către minte auzit.

Șopti, ca în copilărie, cînd Flora, de aceeași vîrstă dar cu mult mai mărunță, se speria : „Liniștește-te, micule, sînt aici !"

Și adormi.

Fu ca și cum și-ar fi dat o întîlnire cu trecutul. Se aflau iarăși împreună pe un peron de gară, ca atunci cînd s-au văzut ultima oară. Blonda ei prietenă vorbea febril, rîdea febril, îi povestea amănunțit cum își închipuia viitorul ei în Capitală.

— Am să caut oameni interesanți, plini de neprevăzut, spontani, fanteziști, artiști. Oameni lîngă care viața devine o aventură pasionantă.

Lucia, fără să știe, a zîmbit matern.

— Cum ai să-i întîlnești ? Unde ai să-i cauți ? Tu nu ești o artistă.

Scuturase capul și cîrlionții ei aurii captaseră lumina sclipind intens.

— Pot fi model. Nu sînt urîtă. Aspectul unei femei constituie un bilet de intrare în orice grup social.

O considerase, pe tăcute, înduioșător de naivă. Dar evocarea acelui moment îi da o stranie neliniște ca și cum Flora ar fi aruncat, ușurătecă, o nelămurită sfidare unui implacabil destin.

CAPITOLUL II

Tony nu avea obiceiul să-şi pregătească vorbele atunci cînd voia să cucerească. Tony nu judeca niciodată înainte de a-şi fi satisfăcut o dorinţă. Şi, din principiu, nu regreta niciciînd ce făcea.

Copiii se întorceau după el, cei mai mulţi cu simpatie. Unii rîdeau. Două fetiţe chiar îl urmăriseră de cînd coborîse din tramvai. Nu din cauza părului prea lung sau a blue-jeanşilor cu ţinte obişnuiţi acum, ci din pricina păpuşii ce-o ţinea cu dragoste şi cu gingăşie în braţe. O păpuşă destul de mare, o păpuşă „domnişoară" cu părul foarte lung şi fusta foarte scurtă. Pe măsură ce se apropia da casa Florei, de casa care fusese a Florei, mergea mai încet. Se întreba ce mai caută acolo ; „ce îndemn nesăbuit ne mînă către suferinţă"... Se întreba, dar nu se oprea, nici nu se întorcea din drum aşa cum ar fi fost firesc s-o facă.

„S-a duus"...

Începu să fluiere un şlagăr sincopat.

Tot galbena stafie îi deschise ! Ca odinioară, cînd glumea cu Flora pe socoteala ei. Făcu o plecăciune atît de adîncă, încît părul lung al păpuşii atinse duşumeaua cerută :

— Bună ziua, duduie Aglaia. Putem nădăjdui că nu deranjăm ?

Cu un zîmbet palid „duduia“ se dădu la o parte, făcîndu-i loc să treacă.

— Ce mai face stimata mătușă ? Aș fi dat un telefon, dar...

— Nu pot s-o conving să-l instaleze. Are ideea fixă că n-ar mai fi acasă la ea, ci la dispoziția te miri cui. Ca și cum ești obligată să discuți cu cine nu vrei !

— Sărut mîinile !

În capul scării înguste apăruse Lucia. Surprinsă, duse mîna către o șuviță rebelă.

— Domnul Tony ?

— Încîntat că i-ați reținut numele pueril și puțin ridicol...

— De ce ? Cărei plăcute întîmplări vă datorăm vizita ?

Aglaia se îmbufnă. Poftim ! Face pe stăpîna casei acum ! Și-apoi politeța asta ceremonioasă de provincie, de pe vremea lui Pazvantie ! Cine se mai exprimă acum, așa ?

Dar Tony părea să găsească cel mai natural lucru din lume să fie astfel primit. Păpușa ce-o ținea în continuare în brațe înclină grațios capul dovedindu-se a fi făcută dintr-un material foarte suplu.

— Duduia Lucia e singură și-i este urît. Am visat-o astă noapte, spuse el cu glas schimbat, atît de schimbat că l-ai fi crezut ventriloc.

— Astă noapte ?

— Da. Afară era lună plină și biata duduiță Lucia nu putea dormi ! Singură ! În casă străină ! Teribil de prost se simțea.

Lucia tresări. Umerii lui Tony nu aveau lățimea... altor umeri. Era mai... mai altfel. Slab ; svîrlugă, șopîrlă de pietre, nu fiară de junglă.

Aglaia, agasată, găsi că venise momentul să-și afirme personalitatea :

— Oaspeții sînt oricînd binevenițti la noi. Vă rog să poftiți în „salon". „Salonul" era nobila gratuitate a casei, spațiul sacrificat cu greu, prestigiului.

Păpușa din brațele lui se înclină.

— Mergem bucuroși în salon. Iar de acolo facem o vizită și duduiei Lucia, dacă ea consimte să ne primească.

Zîmbetul de răspuns, prețios pe frumosul chip sever, încuviința

Cu pometii ușor învinețiți, Aglaia îi precedă în salon. De fapt ea dormea pe divan, dar se scula dinadins mai devreme pentru a-și șterge urmele, a aerisi și reface ordinea.

Tony instală păpușa pe-un fotoliu. Cu părul ei lung și blond, cu picioarele ei lungi și fine, avea o incontestabilă prezență.

— Cum te cheamă, duduie ? întrebă Lucia amuzată, ca să audă din nou vocea de ventriloc.

— Mă cheamă Titania. Acest cap de măgar care mă poartă în brațe are obiceiul să mă pună în situații imposibile.

— Credeam că-l iubești, Titania, pe... și că nu-i vezi capul de măgar.

— Te iei după tradiții prea *simpliste*. Asta a fost înainte. Acum îi *văd* capul de măgar, și-l iubesc totuși, cu simț critic și fatalism.

Aglaia tuși semnificativ, fără vreun sens precis și imediat discernabil.

Tony își reluă glasul normal.

— Are prejudecata lucidității, ca și alții pe care-i cunosc fie de mult, fie de curînd ; cînd am creat-o pe Titania, aveam în minte o prietenă din copilărie care broda maci verzi pe cîmpuri roșii. Era cel mai liber om pe care l-am cunoscut.

— Îmi permit să spun că aveți o idee cam puerilă despre libertate, rosti Aglaia, înțepat. Prietena dumneavoastră putea fi o simplă daltonistă.

— Nu era. Detesta lucrurile *ce par simple* și clare pentru toată lumea. Credea numai în clarităţile ei.

— O mai vezi cumva ? Te-aș fi rugat să ne faci cunoștință.

Cu un gest descurajat, el arătă păpușa.

— Atunci înseamnă că și dînsa iubea un măgar.

De ce-o fi fost agresivă, Aglaia ?

— Poate. E chiar foarte probabil.

De ce era ironic Tony ? În sfîrșit, un rezultat. Întrevăzut, numai întrevăzut.

— Astă noapte am visat-o pe Flora.

— Da ? Tony se aplecă din fotoliu cu o sclipire de interes în privire.

— „Se făcea“ că-mi spunea : „Nu rămîne singură, Lucia. Am avut prieteni. Caută-i, adună-i, fiți din nou împreună — cu mine, nevăzută printre voi.

— Extraordinar ! Și eu la fel am...

Nu isprăvi fraza.

— Îmi placi, duduie din provincie. N-ai prejudecata superstiției. Buun ! N-ai prejudecata lucidității, și mai bun. Ești o adevărată păpușă perfecționată. Posezi un frumos cap științific pe un gît grațios. Va să zică ai venit aici cu un scop bine precizat.

— Domnule !

— Vezi ? Luciditatea sperie. Adevărul sperie. Iar dacă te sperii, ce mai cauți aici ?

— Pe dumneata, poate ?

— Replică excepțional de promptă pentru o provincială !

Intrigată, Aglaia se decontractă în fotoliul ei. Nu mai ambiționa să conducă ea conversația. Asculta.

Tony izbucni în rîs.

— Oricum, m-ai găsit repede. Ce păcat !

Tăcere și sprîncene ridicate. E foarte frumoasă Lucia cînd vrea să fie, descoperi Aglaia și deveni încă și mai atentă.

— Păcat, da. Pentru o fată ca dumneata, toți macii sînt incontestabil roșii.

— Nu. E cam prezumțios să pretinzi că ai și cunoscut un om din numai cîteva replici.

— În teatru lucrul se întîmplă în mod curent.

— E teatru.

— Replica de astă dată e contestabilă. Cînd ne chemi la o serată ?

Ea se întoarse întrebător către Aglaia repunînd-o prin gest, în drepturile ei firești de proprietăreasă... în sfîrșit, de nepoată de proprietăreasă.

— Ar fi bine... să mai așteptăm puțin. Peste vreo zece zile tanti se duce la Giurgiu, la o cumnată a ei.

Complice, își apropie fotoliul fără să-i mai pese că uza astfel covorul și coborî glasul :

— E mai prudent, am experiență. Altfel, începe cu aluziile și nu le mai isprăvește. Scormonește și ridică mușuroaie ca o cîrtiță.

— De acord. De cum tanti părăsește terenul, bat rapelul pe toba cea mare. Și vor alerga toți, în grup compact.

— Dintre ei... cine o iubea într-adevăr pe Flora? tonul Luciei era glumeț contrastînd cu privirea, serioasă, cercetătoare.

— În orice caz, nu eu. Mie... îmi era milă de ea. Îmi este și acum. Atît. N-am obiceiul să confund sentimentele.

— Bine că poți fi și ești atît de sigur pe dumneata.

Rezemată de pervazul ușii îl mai reținu o clipă.

— Ai cunoscut-o bine?

— Lucid!

— Dar pe ceilalți, îi cunoști bine?

— Oarecum. Te voi ajuta, domniță din Focșani.

Aglaia strigă după el:

— Domnu' Tony, ai uitat păpușa!

— Dinadins. E obișnuită.

Femeile se priviră.

— Un original!

— Da...

— Foarte original... și simpatic.

— Da, duduie Aglaia.

— Puțin prea original... puțin *prea* simpatic. Ai observat?

— Ce anume?

— Păpușa seamănă cu Flora.

— Nu!

— Ba da. Dumneata n-ai cunoscut-o acum în urmă, înainte de... în sfîrșit, biata de ea. Se schimbase mult. Purta fustele mai „mini" decît se poartă. Părul, despletit, mult mai lung decît se poartă... Exact păpușa de pe canapea.

Titania, indiferentă, continua să fie și mai departe blondă, suplă, nemișcată.

— S-ar putea să nu te înșeli.

— Mi se mai întîmplă... om sînt, dar destul de rar. Cînd, deliberat, te-ai plasat pe pragul unei vieți necunoscute, ți se impune să fi atent.

Aglaia ascundea mai mult decît exprima. Cînd a fost tînără — odată, de mult — a visat să facă o carieră. Nefiind frumoasă, neavînd deosebite facilități pentru învățătură, și-a dezvoltat simțul de observație și intuiția.

Cu nostalgie a rîvnit să devină un detectiv particular, un Hercule Poirot cu fustă, dezlegătoare de enigme complicate prin doar mintea ei isteață.

Nu i-a fost dat. Drept enigme de dezlegat, viața nu i-a oferit altceva decît descoperirea secretelor unor vecini și-ale unor chiriași.

Flora fusese cazul cel mai excitant. Îi urmărise transformarea, îi examinase admiratorii, ghicise obscur un mister sau mai multe în viața ei mereu mai dezorganizată. Urmărită cu pasiune de copoi, fata n-a luat-o niciodată în serios, iar bătrîna domnișoară a detestat-o cu pasiune. Dintotdeauna, dorise să fie admirată, respectată, temută chiar... Nici asta nu i-a fost dat, Calliopi o turtea, o anihila, prin prezența ei masivă. Doar după ce mătușa nu va mai fi, va ieși la lumină, va fi judecată la justa ei valoare...

Se așteptase ca Lucia să mai spună ceva, să reacționeze mai viu la remarca ei cu păpușa-portret.

— Rău faci că n-ai încredere în mine ! Ne-am uni forțele, intuițiile, am învinge.

— Nu pricep...

— Fie și așa. Eu nu forțez mîna nimănui.

După plecarea Aglaiei i se păru camera și mai pustie. Ce căuta aici ? Venise mînată de-o vagă bănuială. Vagă ? Începea să fie nesinceră cu ea însăși ?

Luă păpușa în brațe ca s-o examineze de mai aproape : avea dreptate, gașperița, adineaori. Era într-adevăr portretul Florei. Al Florei necunoscute căreia îi căuta astăzi urmele dinadins bruiate, șterse de... de cineva, de-un necunoscut ; dacă nu cumva vor fi fost mai mulți ?

Strîngînd păpușa în brațe ca pe-un lucru de furat, alergă să se închidă la ea în cameră. Îi bătea inima. Ridicol. Ca să se îmbărbăteze ridică jaluzelele, deschise radioul. Prin fereastră pătrundeau calm zvonurile străzii. Dinspre capătul opus maidanelor se auzea, slab, ecoul camioanelor și al tramvaielor, stridențele marii artere.

Un oraș întins, supraaglomerat. Cînd ai părăsit liniștea cartierului, te scufunzi în el ca într-un ocean. Nimeni nu mai cunoaște pe nimeni. „Și totuși, nu eu voi păși către ei, ci ei vor veni către mine, cum au venit către Flora.“ Avea și ea ceva atrăgător, un magnet, o prospețime, o disponibilitate ; o maleabilitate cu farmec cert pentru oameni cu personalitatea bine conturată. Artiștii, ca Toni, își doreau inconștient discipoli. Impresia profundă, amprenta ce o lăsau pe cîte un entuziasm nou, le dăruia un plus de autoîncredere, un răspuns la anumite sau sporadice îndoieli.

Luă păpușa în brațe și se apropie de oglindă. Aglaia avea dreptate. Era exact replica Florei la o scară redusă, o Flora privită ca printr-un ochian micșorator. Ca și cum vreun vrăjitor printr-un procedeu diabolic ar fi redus-o la miniatură pentru a o scoate din rîndul femeilor normal constituite și normal dorite, „un vrăjitor gelos“.

Dar îl revăzu pe Toni și chica lui zburlită, vioiciunea lui de viezure, rîsul lui contagios, și fără voie se porni și ea pe rîs.

CAPITOLUL III

— Cine-i acolo ?

Octav sărise de pe divanul cam desfundat ce-i servea drept culcuș și aștepta încordat, lipit de ușă.

Nici un răspuns.

Știa, totuși, că dincolo se afla cineva. Cineva care-și ținea respirația. Cineva care-i aflase adresa deși n-o cunoșteau decît trei oameni de pe întinsul orașului. Oricare dintre cei trei, ar fi răspuns. Oricare dintre cei trei *știa* ce să răspundă... Iar al patrulea... a patra ființă care i-ar mai fi putut zgîria la ușă nu mai era. Îl înșelase, plecase ; îl lăsase singur deși îi jurase că nu va mai fi niciodată singur.

Deschise ușa, ușor, avînd grijă s-o tragă asupra lui, ca să-și mascheze prezența, după ce-l va fi văzut el mai întîi pe cel care-l căuta.

Nu era decît un băiat foarte tînăr, cu părul anormal de des și de creț.

— Pe cine cauți, dumneata ?

— Pot să intru ?

Incuviință, intrigat în aceeași măsură în care era și supărat.

— Pot să fumez ?

Îl ghiceai intimidat, compunîndu-şi anume o ţinută degajată.

Lumina scurtă a chibritului apropiată de trăsături îi accentua prospeţimea pufoasă a tenului, dar şi obrajii supţi.

— Am venit... adică am cutezat să vin... pentru că mi-a spus Relu Vancea că...

Cum tăcerea celuilalt nu-l ajuta de fel, înghiţi un nod penibil, izbutind să încheie :

— „Un om fără prejudecăţi", aşa mi-a spus. Capabil să înţeleagă tineretul şi... şi nevoia lui de evadare... de inedit...

— Te înşeli, tinere. Eu nu cunosc nici un *Vancea*, pe *nimeni* cu acest nume. Sînt un om curios. Detest societatea şi pe necunoscuţi. Aşa că...

Tînărul zîmbi, şovăitor.

— Să nu crezi că... Doamne fereşte ! Am bani destui ca să...

— Nu mă interesează. Ce să fac cu ei ?

— Dar... — încurcat căuta cu disperare o ieşire, un mijloc de convingere.

Nu sînt novice, fiţi fără grijă. Am... am mai încercat. Nu întrec măsura, îmi ştiu doza...

Octav fierbea. Cunoştea genul. Băieţi ahtiaţi de senzaţii, absolut incapabili de-un efort prelungit, de privaţiuni liber consimţite pentru a-şi procura motocicleta, garsoniera sau chiar magnetofonul jinduit. În schimb, ei cer unui drog iluzia că ar avea tot ce-şi doresc pînă şi acea încredere în sine, convingerea c-ar fi ceva de capul lor. „Aştia se dezumflă dintr-un singur pumn mai serios şi atunci spun orice, oricui."

Relu Vancea fusese un idiot ! Un idiot eliminabil. Din primul moment îi inspirase o reală antipatie.

Dar avea nevoie de bani. De mulți bani. Pentru el și pentru Flora. Întîi ca s-o ia din loc. O excursie, cît mai departe ? Visase o insulă grecească, unde să se usuce ca o sardea la soare și să vadă redevenind la normal privirea ceă fără de motiv îngrozită a Florei. Pînă în cele din urmă, nu l-ar mai fi refuzat ea ! Ar fi plecat împreună și nimic din ce-a fost să mai urmeze, nu s-ar mai fi petrecut. Prea tîrziu !

— Uite ce-i, tinere. Nu te cunosc, nu mă cunoști. Am impresia că-mi pierd timpul și te fac să-l pierzi și pe-al dumitale. Ai fost prost îndrumat și te rog să ștergi din carnet și din minte adresa mea. E bine ?

— Nu-i bine.

La te uită !

Băiatul se schimbase. Din timid, devenise obraznic. Pesemne vreun intoxicat serios, înrăit de deziluzie.

— Relu știa ce știa. Din răutate nu vrei... să mă ajuți. Nu e prudent să superi oamenii.

— Chiar așa ? Amenințî ?

O furie oarbă urca în el și-l făcea să-și piardă controlul. Dintr-o singură mișcare suplă, fu lîngă intrus și-i apucă brațul supunîndu-i-l la o ușoară torsiune ce-i smulse un țipăt.

— Vezi ? Și asta încă nu-i nimic. Dacă strîng, te alegi cu brațul rupt. Ar fi păcat, nu crezi, la vîrsta dumitale ?

Încă o încercare de-a se smulge din strînsoarea mîinii puternice, se soldă cu un geamăt.

— Nu insista, ori accentuez presiunea.

De astă dată, fu înțeles.

Băiatul nu mai mișcă.

— Să nu-mi mai ieşi în cale, ai înţeles ? Iar acel... Vancea, să bage bine de seamă ! Cu mine să nu se joace nimeni de-a v-aţi ascunselea...

Chiar după ce Octav rămase singur, liniştea îl ocoli definitiv.

Un regret înăbuşit. Fusese prea tînăr. N-ar fi trebuit să se lase, atunci... Acum trei ani sau o eternitate ?

O contrabandă care nu-l implicase direct, dar îi lipise perfect eticheta unui punct de întrebare... Pentru a se disculpa complet, ar fi trebuit să implice o femeie. Nu s-a putut hotărî. Mereu găsea cîte-o femeie la fiecare cotitură a vieţii. O femeie care — în general — nu i se potrivea. Chiar acum, în urmă. Ce altceva decît dragostea avuseseră în comun el şi Flora ? „Ce-o fi asta ?"

De fapt, ştia. Era presimţirea unui pericol. Pe mare, simţea înaintea celorlalţi apropierea furtunii.

Cu gesturi mecanice, precise, începu să-şi umple o valiză. Întotdeauna avea dinainte pregătit un loc de repliere.

Arin trebuia să fi plecat în voiaj. Însă cheia apartamentului său se afla la loc sigur. N-avea decît să o ceară, fără de nici o altă formalitate.

Împachetînd, descoperi două mărgele mari, albastre... Colierul Florei se rupsese atunci cînd venise pentru ultima oară la el. Căutaseră împreună boabele azurii. Apoi nu le mai căutaseră. Dovada...

Dacă i-ar fi răpit-o cineva pe Flora, l-ar fi urmărit pînă la capătul lumii. Dar acum, degeaba ar fi făcut-o ! N-o mai putea recăpăta, de nicăieri şi de la nimeni. Şi veneau la el tineri, incapabili de a-şi lua un risc, de-a iubi, de-a lupta, de-a sili pe cineva să plătească o datorie.

Valiza se putea închide. Semn bun. Întotdeauna cînd rămînea mai mult timp într-un loc, se adunau lucruri ; pînă la urmă capacul refuza să le cuprindă şi le abandona.

Acum... Chiar ieri, dăruise unui nenorocit pardesiul ce-l cumpărase împreună cu Flora. Ea i-l alesese. „A elimina reziduurile. A şterge urmele."

În viitoarea lui locuinţă, o va invita pe-un termen mai lung pe Mara. O femeie şi jumătate, Mara. Un antidot pentru ravagiile morbidităţii. Nu era prudent să trăiască fără femeie, mai ales acum, cînd un parfum îl obseda, îl urmărea, îl făcea inapt la alte seducţiuni.

Mara, asupra căreia nici anii, nici „experienţele" nu aveau priză ! Mara, care ieşea neatinsă din dragoste, ca din primejdie şi din încercări. Dădu ocol camerei pentru o ultimă inspecţie. Nu uitase nimic. Impersonală ; patru pereţi şi-un minimum de mobilă. Putea pleca şi fără adresă.

Jos, făcu o haltă sub adîncitura scării ca să-şi aprindă o ţigară şi să observe împrejurimile. Nu-l părăsea sentimentul de alertă posibilă. Se opri, adulmecînd, cu bricheta încă neaprinsă şi se lipi de lemnul curburii, în umbră. Nu cunoştea pe nici unul dintre cei trei care intrau. Doi, unul firav — vizitatorul dinainte — şi unul voinic, cu umerii laţi şi faţă brutală, mutră zărită, şi maşinal înregistrată. Al treilea însă, în blue-jeanşi, era incontestabil o fată.

— Spui că la unu ?

— Uşa din dreapta.

Fata urcă, pe tăcute, grăbindu-se, urmată de unul dintre băieţi. Al treilea rămase jos, ca să acopere, probabil, retragerea. Planul nu era prost combinat. La această oră de sfîrşit de dimineaţă, încă nu se în-

torsese nimeni de la serviciu. Casa pustie — îndemn la tentative disperate. Trebuia deci să se facă nevăzut, cît mai curînd cu putinţă. Nu putea decît bănui că, afară, mai aşteptau şi alţii. Îşi aminti cum la New-York, o dată cu căderea serii, nu se mai aventurează nimeni în anumite cartiere. Acolo femei, bărbaţi vînd foarte scump nişte plicuri cu diferite prafuri. Unii nu pregetă să iasă la drumul mare, să atace şi să prade ca să obţină banii necesari. Aştia n-or fi intoxicaţi chiar în asemenea măsură! Trebuiau să mai fie recuperabili.

Deşi... totul era cu putinţă.

De unde se afla nu izbutea să vadă cine aştepta — dacă aştepta cumva, afară. Dar nici de rămas nu mai putea rămîne. Se mişcă atent, avînd grijă să nu iasă din umbra de sub scară. Pe tăcute, înainta ca o pisică uriaşă. Iar cînd se află la numai un metru de băiatul ce sta de pază la poartă, braţul i se destinse, brusc, cu o precizie de ciocan pneumatic. Atins drept în bărbie de un „hatemi" fulgerător, omul se prăbuşi, fără să fi apucat să scoată vreun sunet.

Afară, soarele puternic îl sili pe Octav să clipească. Trotuarul, pustiu, părea alb în lumina tare a amiezii. Totuşi, către colţul străzii, o maşină solitară, cenuşie, sclipea ca argintul. Umerii lui laţi se lăţiră parcă şi mai mult. Cu pas obişnuit, uşor legănat, trecu pe lîngă ea fără să se grăbească. Nu se înşelase. Un Opel-Record, cu înregistrare străină. Iar la volan, somnolentă, o figură bizară, cu păr foarte lung, barbă şi o cămaşă ultima modă, cu un jabou slinos. Tricoul de corp şi lenjeria erau probabil curate. Hippi escroci arborau o falsă libertate vestimentară, capilară, urmărind nişte afaceri mai mult ori mai puţin mărtu-

risibile. De altfel, ar fi pus prinsoare că număra mai mulți ani decît voia să pară. Truc destul de obișnuit la cei ce-și ascund sub paravanul iscător de indulgențe al tinereții, multiplele decăderi și ratări. Abia după ce depăși colțul străzii, începu să se grăbească. Un autobuz providențial se opri chiar în dreptul lui.

Geamantanul ușor la început, i se îngreunase în mînă. Răsuflă adînc.

— Pînă unde mergeți?

— Pînă la capăt.

Deocamdată cel mai important era să i se șteargă urmele. Cheia, îl aștepta oricum, acolo, la locul de repliere. La o intersecție, un milițian făcu un semn; autobuzul încetini cît să-l lase să se urce.

— La intersecție opreșți dumneata, un transport public? făcu o voce arțăgoasă dintre călători.

— Sînt în misiune. Am dreptul.

— Nu la intersecții.

— Oriunde. S-au schimbat dispozițiile. Dacă n-am fi noi...

— Dacă n-ați fi, n-ar mai fi nici amenzi, răsună un glas, ironic.

Un student vorbise, de lîngă o fată blondă. Octav care se și pregătise să sară jos la prima stație ezita. Povestea asta nu-l privea pe el. Părea să fie o scurtă și simplă altercație zilnică, obișnuită aglomerărilor.

— Legea nu se discută.

— Înseamnă atunci că legea domnește, nu omul pentru care a fost făcută.

Stație. Octav nu sări jos.

În schimb studentul își făcea loc către coborîre.

— Am să țin minte ce-o să visez la noapte și-am să fac o altă lege, mai rosti el, amar, înainte de-a dispare.

Octav își interzise chiar suspinul de ușurare ce-i stătea pe buze. Cei care-i călcaseră casa aveau să revină spre mașina argintie cu mîna goală... Nu, nu chiar așa ! Aveau să revină sprijinindu-și „acoperirea", adică pe cel adormit dintr-o singură lovitură, lîngă scară. Șoferul cu plete lungi, cuprins de mînie, n-avea să mai pară chiar atît de tînăr... Îl încercă un regret fugitiv după sclipirea de safir a Mediteranei. O barcă cu o pînză roșie, triunghiulară... Chiar dacă avea să sfîrșească prin a o obține, fără Flora nimic nu va mai fi aidoma unei dorințe cu vuiet lung de valuri.

— Capăt. Toată lumea coboară.

Coborî. Cu el o dată, părăsi mașina și un bătrînel cu baston și pălărie tare, așa cum nu mai poartă nimeni acum.

— Ți-a plăcut studentul de adineaori ?

Intra în vorbă, ghidîndu-se după faptul că Octav nu părea grăbit. Probabil nu avea cu cine discuta.

— Înfipt băiat. Schimbul de mîine nu ne face de rîs. Vezi că și eu am lucrat în miliție. Acum îs pensionar, dar tot îmi place să mă uit împrejur, și să trag concluzii. Ce știu tinerii ! Oamenii ordinei toată viața lor trebuie să asigure respectul regulamentelor. Tocmai de aceea, cînd și cînd se fac și ei vinovați de cîte o măruntă încălcare. Omul nu e o mașină domnule : fiecare trebuie să înțeleagă pe fiecare.

Îl părăsi, intrînd într-o curte după ce duse mai întîi două degete la borul pălăriei. După gest ai fi ghicit că purtase mult timp un chipiu. Octav se simți remontat într-un mod neașteptat și tonic..

„Fiecare trebuie să înțeleagă pe fiecare" își repetă el ca o misterioasă îmbărbătare.

CAPITOLUL IV

— Unde-i „Titania ?“

— Să vezi, Doll...

— „Unde-i „Titania“ ? — îl privi o clipă dispreţuindu-i încurcătura. Adică, iar ? Şi doar mie mi-ai promis-o, nu alteia...

Doll — pe numele adevărat Dorina, era ispititoare. Puţin femeie — foarte puţin — şi foarte mult băiat — un băiat sprinten, subţire.

— Mă întreb ce mai caut la tine, om rău.

— Anumite întrebări nu se pun. Eu nu te atrag... nici nu te reţin cu sila.

— Ai un fel de-a vorbi ! Ca şi cum după ce te-a cunoscut, o femeie şi-ar mai păstra liberul arbitru !

Pe canapeaua-divan, cu picioarele strînse sub el, turceşte, Tony cosea de zor. Acul lui lung şi fin capta lumina şi semăna cu o suliţă în miniatură. Însă, chiar şi în această atitudine nu prea virilă, Tony reuşea să nu pară ridicol. Înconjurat de capete şi membre de păpuşi, semăna cu un magician ce-ar fi pregătit vreo nouă, interzisă şi complicată vrajă. Oblic, privirea lui cuprinse — şi nu-l mai părăsi, băieţaşul echivoc, în realitate o femeie şi care de îndată dădu semne de nelinişte.

— M-ai promis-o *tu* pe Titania. Deci am *dreptul* să mă supăr.

— N-ai nici un drept. Aici, femeile n-au alt drept decît la bunăvoința și la toleranța mea, — cînd le merită. Ar fi trebuit s-o știi, Doll.

— Știam

Se făcuse mică, urîndu-l intens. Tony o umilea fără răgaz, îi repeta că-l excedează, că l-ar ferici plecînd o dată pentru totdeauna. În vorbe îi reda o libertate ce nu-i mai trebuia de mult... de cînd îl cunoscuse.

Încontinuu jignită în tinerețea, în farmecul ei, totuși nu pleca. Sau atunci cînd era gonită pleca și revenea, la prima ocazie favorabilă împăcărilor.

— Cu Flora nu te purtai în halul ăsta.

Regretă imediat. Cum de-i venise ?... Fără efort aparent, Tony se ridicase dintr-o singură mișcare prelungă. Palma sună dur, însă fizionomia lui nu se schimbă.

— Iartă-mă, șopti fata, cu ură.

— Dezbracă-te !

— Vrei să... ?

— Dezbracă-te !

Supusă, îi dădu ascultare. Fermoarul lateral al pantalonului lunecă scurt ; bluza se deschise. Nu purta pe dedesubt decît un slip. De sutien, pieptul ei mic și drept se putea lipsi.

Tony începu s-o lovească, metodic, cu un fel de răceală sadică. Se opri brusc, cum și începuse.

— Întinde-te !

Cu lacrimile șiruindu-i pe obraji, Doll se culcă pe canapea, între membrele și capetele de păpuși ne-

terminate. Înarmat cu un centimetru solid și mlădiu, care-i servea și de curea, Tony se apucă s-o măsoare minuțios. Cînd isprăvi, cureaua-centimetru mai lovi o dată, cu sete.

— Îmbracă-te și cară-te ! spuse și-i întoarse spatele.

Silindu-se să nu facă zgomot, să-și stăpînească suspinele, fata nu protestă.

— Îmi pare rău. N-am vrut să...

— Tot aici ești ?

Tăcu, înghițîndu-și lacrimile.

Adevărat, greșise. Ar fi trebuit să înțeleagă de mult că Flora... Flora fusese cu totul altceva decît oricare dintre ele. Cu Flora, Tony se străduise. O transformase. Făcuse din ea o femeie splendidă și stranie modelînd-o ca pentru eternitate. Ca și cum și-ar fi destinat-o ca tovarășă mai puțin trecătoare. Îi dăduse și ei prafuri magice — dar asta numai la început. Apoi, i le interzisese cu desăvîrșire. Gaby, călcînd consemnul, fusese biciuită pînă la sînge, în fața lor chiar — dar nu în fața Florei, anume îndepărtată, cruțată și alintată. Cu ea, Tony nu mai era decît fantezie și umor tandru. Flora nu-i cunoscuse cealaltă fire și bineînțeles, nu se-ncumetase nimeni să-i deschidă ochii. Într-un fel era mai bine pentru ea că murise înainte de a-l fi descoperit. Nu mai știa sigur dacă ea îl îndrăgise ori ba. El însă o iubise, cu toată nebunia și duioșia lui nefolosite pînă atunci, de care nici o femeie nu-i păruse vrednică.

— Pot să mai vin mîine ?

Umil și rugător. El nici n-o învrednici c-o privire.

— Ai de făcut „moblizarea generală" pentru sfîrșitul lunii.

— O reuniune de-a noastră ?

— Da. Ia seama. Dacă n-o fi reușită, te trag la răspundere.

Doll respiră, în sfîrșit, normal, eliberată de angoasa ce-i strîngea beregata, de teama că-l supărase definitiv. Fără el, fără *ei*, s-ar fi simțit de-a binelea pierdută într-o viața aspră, de nesuportat. Nu era din București. Acolo, în fundul provinciei de unde sosea, numărul de lucruri nepermise unei fete din mediul ei social precumpănea cu mult asupra numărului lucrurilor permise.

Avusese o copilărie constrînsă, o adolescență umbrită între două bunici ridicule și formaliste.

Îndemînarea ei la desen îi apăruse ca o salvare. Făcea crochiuri vioaie, portrete aproape la fel de asemănătoare ca niște fotografii.

După lungi conciliabule, familia o. trimisese la studii. Ideea unei ieșiri din mediocritate le tentase pe bătrîne. „Celebra pictoriță..." Însă educația ce-o primise alterase în ea reacțiile normale. La Institut se dovedise o fire inegală, ba retrasă, ba exagerat de sociabilă.

Ca mulți timizi, era de-o îndrăzneală demență, de-o insolență rară, ca să-și ascundă nesiguranța.

Se alipise de cei mai „moderni" și mai iconoclaști, de cei mai contestatari, de cei mai certați cu orice disciplină, botezată de ei „prejudecată". După cîțiva ani de existență extenuantă, protestatară, Doll tînjea după o legătură statornică. Tony o încînta de cîte ori făcea apel la ea. Îl iubea cu împotrivire și tumult, lucru ce-i dădea pe ascuns încredințarea că este o pasionată. De fapt, descoperise pe căi ocolite veritabila ei vocație, de femeie supusă.

Dar cum în cercul lor nimic nu putea fi simplu, își ascundea adevăratele impulsii și neobosită căuta dovada că nu este vorba de o simplă și brutală legătură agrementată de bătăi periodice, ci de o sadică, demonică, pasiune.

Tendința ei spre supunere evoluase către o ascultare oarbă, necondiționată. Obscur, spera că în neputința lui de-a găsi o mai perfectă adorare și ascultare, într-o bună zi Tony se va opri definitiv lîngă ea și nu va mai căuta vreo altă imposibilă Flora.

Tony părea să fi uitat cele petrecute. Îl preocupa acum o nouă păpușă. Înșirase vreo cinci capete pe masă și reflecta în fața lor, încruntat, absorbit, creator. În astfel de momente, Doll trebuia să tacă. Flora... numai Florei i se îngăduise să calce consemnul, să întrebe, să glumească... Îndrăgostit? Nu tocmai... Mai degrabă interesat; niciodată n-o întrerupea. Și între timp o remodela. La început blondă, simplă, anostă, cu mutra ei „pură, naturală", Flora se transformase succesiv pînă a deveni o cu totul altă ființă. Cu ea, Tony nu se mai amuzase. „Crease" o păpușă vie. Acum, o pierduse fără să fi avut măcar timpul de a se juca, de-a o folosi. Păpușa lui vie devenise o păpușă moartă, o păpușă spartă... Inconsolabil desigur. De aceea se arăta el așa de dur, așa de... rece. De obicei, după o corecție severă, el...

— Încă mai ești aici?

Sub gheața privirii, Doll se făcu și mai mică. Nu mai pierdu timp să se pieptene, nici să-și rectifice ținuta înainte de-a se face nevăzută. Cu o satisfacție șovăitoare, crezu că recunoaște în cele două capete de păpuși selectate unul pentru care pozase ea, imediat după ce-și tunsese părul „tifos" și se bucurase de

atenția lui o noapte întreagă. Un cap echivoc dar nostim. Speră o nouă pozã, o nouă atenție. Tony era scrupulos pînă la manie față de „replica" reală a operelor sale. Probabil că așa se va întîmpla, trase ea concluzia, optimistă. Se înșela pentru că nu capul echivoc era acel la care se oprise Tony, ci un altul. Un chip cu trăsături încă nu destul de conturate, un oval pur, care respingea fără apel orice interpretare tendențioasă.

„Material ce se împotrivește" ?

Și tot el își răspunse :

„Spiritul va învinge materia".

. . . . . .

Lucia rupse încă o foaie din calendarul plasat pe-un carton cu flori presate. Se împlineau șase zile de la sosirea ei și avea impresia că nu înaintase nici măcar un pas, că nu intervenise încă nimic susceptibil să-i justifice prezența, în camera, în atmosfera Florei...

— Psst !

Aglaia îi făcu semn să coboare în grădină.

Intrigată, îi dădu ascultare.

— Tanti s-a hotărît, în sfîrșit, să-l cheme.

— Pe cine să-l cheme ?

— Pe tînărul doctor... pe Radu — și impacientată de figura nedumerită a Luciei, completă : A cunoscut-o pe Flora și voia să-i închirieze camera dar noi apucasem să ți-o făgăduim dumitale, așa că nu s-a mai putut. Nu-ți amintești ?

Lucia deveni brusc interesată.

— Așa ? Voia să închirieze tocmai *această* cameră ?

Aglaia plecă ochii.

— Îl interesa, cartierul... ambianța... poate chiar... gazdele...

— Da ? își reținu zîmbetul involuntar și se grăbi s-adauge : desigur, trebuie să ai dreptate.

— S-ar mai putea... urmă aici o pauză plină de efect — să-l fi interesat și sertarele ?

— Sertarele ?

— Un fel de-a numi lucrurile. Urmele lăsate de Flora. Sau crezi că n-a lăsat în urma ei întrebări ?

Chiar o caraghioasă poate fi un bun observator. Calități stăruitoare de copoi nu oricui le sînt date.

— Te pot încredința că Flora n-a uitat nimic în urma ei.

— Va să zică și dumneata ai căutat ?

— Firește. Aranjîndu-mi propriile lucruri. Deci, doamna Calliopi îl cheamă pe doctorul... ?

— Radu Vighian, da. Pentru că îl cunosc, voi încerca să-l influențez ca s-o convingă să plece cît mai neîntîrziat la cumnata ei. Ne va fi mult mai ușor, iar acțiunea va fi chiar mai eficace după ce vom rămîne singure.

— Despre ce anume vorbești dumneata ?

— Știi prea bine despre *ce*.

Inexplicabil, Aglaia trezea în ea un sentiment de neîncredere. Nu i se putea încredința, oricît de inofensivă părea să fie.

— N-ai vrea să vorbești mai explicit ?

— Lasă, ai înțeles dumneata și așa.

O privi, de sus :

— Am să mai adaug listei mele încă o persoana suspectă. După consultație, îl invit pe doctor la o cafea, în salon...

— Ce-ar fi să-l invit și eu la o cafea... aici ?

— Fără tanti, adică ?

— Tocmai... făcu un efort și izbuti să surîdă — dumneata însă ai putea să treci. Ar fi natural și amical.

Aglaia se ilumină la față, comică și înduioșătoare totodată.

— Ar fi o idee ! Aduc eu cafelele...

Împinsă de dorința de-a se arăta generoasă, de-a repara, Lucia propuse :

— I-ai putea ține tovărășie dacă le voi pregăti eu. Și, cine știe ? Să-l faci să vorbească ? Să afli ceva, inedit ?

— Vedem noi.

Biata de ea ! O viață de umbră. Înainta către bătrînețe, mereu mai grea de propria-i netrăire, grea de existențele străine pîndite, înregistrate și-apoi iremediabil pierdute o dată cu succesivele mutări din camera de închiriat. Cameră ce-ar fi putut să-i aparțină ei ; să nu mai fie obligată să doarmă în „salon“ cu grija veșnică de-a face ca trecerea ei, noaptea — să nu-i fie prin nimic trădată, ziua. Ființă lipsită de intimitate, intra firesc în intimitatea altora. Curiozitatea ei scormonitoare nu era altceva decît inconștienta recuperare a unei vieți frustrate de-o realitate proprie și care se încolăcea, vîsc, pe realitatea altora. Concret, ce putea să fi dat pînda ei firească dimprejurul fostei locatare ? Aici trăise Flora. Făcuse aceleași gesturi. Se aplecase și ea asupra parfumului cald ce urca dintre straturile înfierbîntate. Flora nu știa că este bolnavă. Că trebuia să se menajeze. Că inima ei... Nu ! N-avea rost să divagheze.

Flora era *perfect* sănătoasă. Doar făcuseră ascensiuni împreună ! Mereu în frunte, ea îi întrecea și-i

antrena. De-ar fi fost bolnavă... De fapt cine era cel care a afirmat că era bolnavă ? Diagnosticul ce legalizase moartea cui aparţinea ? Vreunui doctor grăbit, cu prea multe cazuri. „Nimic suspect. Mor şi oameni tineri."

Respiră adînc. Din încurcatul şi nebulosul ghem, inextricabil în aura lui de necunoscut, se întrezărea un capăt... un capăt ce putea fi tras. „Ariadnă !" se ironiză fără a-şi fi putut potoli tumultul lăuntric. Se auziră paşi.

— Dumnealui e doctorul.

Radu Vighian se înclină asupra mîinii întinse.

— Doctor voi fi abia peste un an...

Lucia izbutise să se stăpînească. Un bărbat tînăr, plăcut la înfăţişare, îngrijit. Va face, desigur, carieră. Aducea cu el un sentiment de calm şi de competenţă.

— Doamna Calliopi are într-adevăr nevoie de odihnă, de schimbare de aer... Aţi făcut bine că m-aţi chemat.

Imposibil să ghiceşti cît de serios vorbea. Aglaia îl contempla în extaz, cu mîinile instinctiv împreunate.

Reţinîndu-şi cu greu rîsul, Lucia propuse :

— Mă duc să pregătesc nişte cafele... după o reţetă proprie.

Preîntîmpinînd orice protest o zbughi din cameră, ducînd cu ea sclipetul de fericire surprins prin lentilele ochelarilor Aglaiei.

Tocmai potrivea flacăra sub ibric cînd o mînă îi atinse umărul. Impunătoarea coană Calliopi se afla îndărătul ei. În pofida greutăţii persoanei sale, atunci cînd voia, ştia să se mişte repede şi uşor.

— De ce te ocupi dumneata de cafele ?

— Am o metodă...

— Ta, ta, ta ! metodă ! Mai slăbește-mă. De ce i-ai lăsat singuri ?

Cafeaua fu gata să dea în foc, iar Lucia abia izbuti să împiedice catastrofa. Ocoli cu dibăcie un răspuns dificil.

— Doctorul... în sfîrșit, viitorul doctor nu era din întîmplare prieten și cu Flora ?

— S-ar părea că așa ar fi stat lucrurile. O... legătură complet externă. Aici, noi nu prea l-am zărit. Într-altă parte se întîlneau ei.

Subție privirea și fu toată numai dezaprobare. Lucia nu mai stărui. Era de altfel cel mai bun mijloc ca s-o facă pe madam Calliopi să vorbească. Nu greșise. Înciudată de puținul interes ce-l manifesta față de „ascunzișurile" și „duplicitatea" fostei locatare, continuă, cu ton răzbunător :

— Desigur, se vedeau la *el !* Cine-ar fi crezut ! Nu c-aș vrea să te ofensez, dar n-am pomenit mai mare mironosiță. Că se ascundea de noi, n-aș prea crede. Am vederi largi. Aglaia e romanțioasă... vezi cum devine cazul. Aș fi mai degrabă tentată să cred că de „altcineva" se ascundea și se temea ea !

— De cine ?

N-ar fi trebuit. Regretă imediat văzînd cum proprietăreasa se închidea, vizibil, în scoica ei de stupide și vremelnice discrețiuni.

— Să spunem că avea un secret în viața ei ! Pe morți nu-i mai bîrfești.

— Aglaia nu știa ? Nu descoperise, în sfîrșit, nu surprinsese nimic ?

Dubitativ, gușa Calliopei se lățea pe măsură ce bărbia i se apropia de umăr.

— Indoi-m-aș. Aglaia „observă" ce nici nu gîndești și nu „vede" ce sare în ochi !

Cei doi comentați stăteau cuminți pe cîte-un scaun, la o depărtare extrem de cuviincioasă unul de celălalt. Ar fi putut intra, inopinat, cea mai severă dintre mătuși. Nimic din ținuta lor n-ar fi șocat-o. Însă Radu Vighian arăta înnourat.

— Duduie Lucia, spuneți-mi — atunci cînd v-ați mutat aici... n-ați găsit cumva — întrebarea mea să nu vă surprindă, e vorba de... de ceva care-mi aparține și pe care l-am împrumutat Florei.

— Ce anume ?

— Printre... hîrtiile ei, nu s-a rătăcit... un caiet cu scoarțe mov ?

— Nu l-am văzut sau nu i-am dat atenție. Ce cuprindea ? Note de cursuri ?

— Ceva cu mult mai jenant. Versuri.

Aglaia, tresărind de emoție, ieși din muțenie :

— Poet ?

— Oh, nu. Mici încercări lirice... la care țin. Așa că...

În alte împrejurări, Lucia ar fi găsit înduioșătoare jena lui „englezească" de-a fi fost silit să se dea în vileag. Sentimentalismul delicat este grozav de neplăcut pentru un om care se vrea de știință.

Caiet cu scoarțe mov ? Pe retina amintirii stăruia o pată liliachie printre albul hîrtiilor. Mînată de-un subit îndemn, începu să mute metodic dosarele bine stivuite.

— Duduie, dar nu e nici o grabă...

„Duduia" însă, nu-l asculta, ci căuta înainte febril. Revedea clar, acum, romburile în reliefu plastic. Caietul fusese aici, pe birou. Și nu mai era. În fața evidenței, fu nevoită să se dea bătută.

— Mă întreb cine l-a putut lua ?

Radu se făcu palid. Aglaia, pămîntie.

— Cine-a mai intrat aici ?

— Noi, cine altcineva ?

Coana Calliopi declarase în public că avea alergie la versuri. Putea fi scoasă din cauză. Aglaia de asemenea ; surprinderea ei la auzul faptului că doctorul era și poet o dezvinovățea dinainte...

— Tony nu poate fi implicat, dacă dumneata scrii versuri clasice, declară ea ritos, de cum își reveni în fire. L-am auzit cu urechile mele exprimîndu-se că poezia, prozodia, îl fac să urle la lună, ca un cîine asmuțit.

— Atunci ?

Revăzu — într-o sclipire o siluetă cu umeri extrem de largi pentru care escaladarea unei ferestre ar fi constituit un joc de copil. Închise ochii, bizar străfulgerată.

Radu o pîndea.

— V-ați amintit de ceva ? De-un făptaș posibil ?

— E atît de vag...

— Totuși ?

— Nu, nu am dreptul. Suspiciunile o dată iscate, nu se mai șterg.

Vizibil dezamăgit, Radu Vighian fu nevoit să se încline.

— Nu-mi stă în putere să oblig pe nimeni. Cine-s eu ? Un viitor umil doctor. Așadar, pe cînd fixați reuniunea ?

Aglaia făcu grabnic un calcul.

— Marți, vineri, sînt zile cu cîte trei ceasuri rele. Mătușa nu călătorește din principiu în astfel de zile. Dar sîmbătă va pleca, sigur, de dimineață, pe răcoare.

— Deci, avem clasica sîmbătă seara, cu duminica somnului neturburat, la capăt.

Aglaia se deda la socoteli aferate. Cînd veneau, la biata Flora, erau cinci, şase. Mai mulţi nu prea ar avea spaţiu. Şi dacă le place cumva să danseze...

— Să-i dăm de ştire lui Tony...

— Cu această ocazie, insinuă Radu Vighian, pomeniţi-i, rugaţi-l să aducă şi un caiet mov. Poate ?...

— Imposibil, făcu Lucia. S-ar supăra, l-am jigni inutil.

— O încercare nu strică, replică Aglaia, uitîndu-se lung la viitorul doctor printre genele ei rare şi decolorate...

O lovitură de baston, autoritară, cutremură duşumeaua.

— Tanti ! se afera nepoata. Am uitat-o cu totul. Se enervează, îi vine rău. Repede ! Altfel te pomeneşti că nu mai pleacă !

Rămasă singură, Lucia mai răscoli o dată prin dosare ştiind dinainte că nu va descoperi nimic. O intriga dispariţia caietului de versuri. Poemele unui viitor doctor, de-un lirism laborios şi suav, probabil contrastînd cu atmosfera antiseptică a sălilor de disecţie. Pe cine putea interesa — pînă la sustragere — asemenea literatură, dacă merita cumva acest calificativ ? Ca o pasăre abia auzită, un freamăt de idee încă informă puse stăpînire pe ea. Şi dacă nu era literatură în caietul cu scoarţe mov ? Şi dacă, nefiind un caiet de versuri ar fi fost, să zicem, un caiet de proză — un jurnal ? Ideea i se precizâ ca sub lumina unui arc voltaic.

Jurnalul Florei ! Asta trebuia să fie ! Jurnalul care lipsea la apel, jurnalul dispărut care descria epoca ei

de viață necunoscută printre oameni pe care încă nici ea nu-i cunoștea. Explicația bolii imposibile, acolo trebuia să se afle. Iar tot acolo, pe larg povestită, dragostea pentru unul din ei, pentru cel mai viril sau cel mai slab dintre cei trei ce-au iubit-o, au urît-o și încă o mai caută dincolo de moarte, ștergîndu-și urmele, acoperindu-și vinile, dîndu-i chiar ei, Luciei, inexplicabile tîrcoale, pentru că o bănuiesc c-ar fi aflat ceea ce ei vor cu orice preț să ascundă sub un cît mai înalt morman de frunze uscate și de uitare. Însă uitarea nu poate dăinui, atita timp cît întrebările durează și te pîndesc la fiecare pas ce-l faci spre adevăr, la fiecare cotitură a nedumeririi.

Avea acum încredințarea că acel sau aceea care deținea misteriosul caiet cu scoarțe mov, deținea de asemenea și firul conducător care pornind de la viața notată zi de zi a Florei te ducea ineluctabil către inexplicabilul ei sfîrșit.

CAPITOLUL V

Radu Vighian era și nu era satisfăcut. Nu putea pune la îndoială bunăcredința și chiar bunăvoința Luciei. Ideea cu un caiet de versuri personale prinsese minunat. Mai avea și avantajul de a-l fi făcut să pară încă și mai interesant în ochii gazdelor. Perfect fusese jocul, însă caietul era bun dispărut !

Casa în care locuia — pentru că în pofida spuselor sale locuia totuși într-un cartier liniștit — se potrivea întocmai cu personalitatea ce și-o dorea cît mai discretă și cît mai eficace. Nu exista om care să fi bănuit, sub înfățișarea lui sobră, îngrijită, tumultul și ambiția vieții sale ascunse.

Încă din liceu, își descoperise calități care-l făceau net superior altora. Calități însă, mai puțin prețuite decît vioiciunea replicii, reputația de om cinstit ori descurcăreț. Diplomația înnăscută și forța de disimulare nu erau nici căutate, nici prețuite. Se bucura însă de-o solidă reputație de perfidie și de ipocrizie. Atunci și-a jurat, strîngînd din dinți, că-i va învinge și că dintre toți el va fi cel mai citat pentru reușita în viață. Hotărîse că va fi bogat și va avea o situație demnă de el. Nu concepea o carieră umilă, provin-

cială. Voia bani numaidecît, prin orice mijloc, convins că poți cumpăra orice cu bani — cu condiția să fie mulți.

Cunoscînd oamenii, respectase cu strictețe cealaltă regulă a reușitei : a nu se încredința nimănui, a nu lăsa pe nimeni să-l descopere înainte de vreme.

Încă nu. Singurul copil al unei mame adorative, nici față de ea nu se dezvăluise, lăsîndu-i neatinsă convingerea că va fi un mare naiv, o victimă a femeilor.

Biblioteca — foarte tehnică sub cristalele geamurilor bine frecate, tăinuia sub solemnele tomuri legate în piele și moștenite de la un unchi tot doctor — un rînd de cărți semi-secrete, adică dintre acelea care în unele biblioteci au început a nu se mai sfii să stea la vedere ; deși încă majoritatea oamenilor, dorindu-și pesemne o aură de seriozitate, continuă deliberat a le plasa dincolo de-o primă și profană apreciere. Flora le descoperise întîmplător și sub aparența ei detașare se îngrozise. Însă, în urmă, cînd se transformase atît de radical, încît devenise o altă persoană, îi ceruse cu împrumut *Justine*, romanul impur al „divinului marchiz“ de Sade.

Îl împrumutase — agasat și amuzat totodată — ca să nu-l mai recupereze. Lipsea dintre lecturile ei, ca și caietul-jurnal din care — tot acum în urmă — îi citise ea niște fragmente uluitoare — jenante ; unele, care-i priveau pe ei doi și altele, unde apărea acel „L“, pronunțat „el“, personaj real și — în același timp — mitic, amestec curios de dr. Balsamo și Des Esseintes.

Supărător, că putuse să dispară caietul ! Fațada lui eminamente respectabilă risca să fie serios atinsă

dacă anumite pagini ar fi încăput sub ochiul nepregătit, al unui cititor oarecare, al unui anchetator oarecare.

Anchetator... de ce să fi căzut tocmai sub ochiul unui anchetator, cînd aparent era atît de limpede totul ? Prietena n-avea de unde bănui... Știuse să fie discret și-o obligase și pe Flora la o serie de precauții. Încă o mai auzea : „parcă ai fi însurat cu o femeie geloasă și influentă, dragul meu". Zîmbi lent, în penumbră. Femeile sînt realiste... de-un realism dur, însă limitat. Atît de obișnuit cu banalul ritual cotidian și mediocru, încît au pierdut sensul misterului și al penumbrei...

— Cine-i acolo ?

Glasul răsunase indecent de tare în comparație cu discreția soneriei telefonului.

— Alo !

Nici un răspuns... ba nu, o abia simțită gîfîire.

— Alo ! Cine e ?

Era supărat pe ciudatul, indefinisabilul sentiment de teamă ce-l cuprindea necauzat de vreun motiv real.

— Pot veni ? În trei minute maximum, sînt la dumneata.

Cine putea fi ? Dintr-o vreme se ferea de orice necunoscut... Absurd ! Avea să vină *un ins oarecare*, oarecare... oarecare ?...

Ochiul magic îi dovedi că nu-l cunoștea pe bărbatul cu trăsăturile estompate de începutul de întunecare al amurgului.

Se lipi de ușă cu tot trupul, ca să-și împiedice tresărirea ușoară, involuntară, nedemnă de personajul pe care dorea să-l încarneze.

— Ce doriți de la mine ?

— O cheie.

Respiră. Adică, amicul lui Arin era. Bun. Cheia îi fusese încredințată pentru a fi remisă fără întrebări.

— O clipă.

Își cîntări hotărîrea, în timp ce în mîna lui metalul lucitor capta lumina împuținată.

— Vă rog, intrați.

Se miră, pe tăcute, de umerii neobișnuiți de lați ai intrusului.

— Poftim obiectul și să mă iertați că nu v-am deschis numaidecît.

— Înțeleg. Nu există om care să nu ascundă ceva.

Deliberat, găsea o explicație nejignitoare, psihologică. Avea un glas stăpînit. În necunoscutul ce-l avea în față totul era exces de forță cu greu strunită.

— Vă închipuiți c-aș ascunde ceva ?

— Da.

Sub borurile mult lăsate ale pălăriei privirea lui avea o acuitate periculoasă.

— Îmi dați voie ?

Fără a mai aștepta încuviințarea se și afla lîngă bibliotecă, unde, între geamurile glisante, examina o fotografie în grup, inofensivă și destul de neclară.

Cuprins de-o ciudată presimțire, Radu își blestemă în gînd imprudența de a-i fi permis să intre.

— Medic ?

— Viitor, da !

— O frumoasă bibliotecă ! Aveți și loc. Întotdeauna mi-am dorit o mobilă masivă și statornică, ca a dumitale, unde gîndurile și părerile specialiștilor să se succeadă din raft în raft...

— Ale cărei specialități ?

— N-are importanță. Eu mi-aș umple rafturile cu romane de aventuri, nu cu secrete...

Cu pasul lui suplu și tăcut se îndreptase către o reproducere — destul de bună — a unui tablou de Luini.

— Crezi în madone ?

— Nu crezi în femei ?

— Madona dumitale seamănă cu cineva abia întrevăzut. Unde se află originalul ?

— La Milano.

— Păcat. E o pînză ce mi-aș fi dorit-o. Bună seara și mulțumesc.

Nu mai avea pe cine reconduce. „Un om rapid și... periculos. Bun aliat, dușman de temut".

Vizita îl distrăsese de la anumite gînduri; își propuse să-l intervieveze pe Arin la înapoierea din Bulgaria. De vreme ce-i cedase garsoniera, însemna că-l cunoștea bine pe... nici nu se prezentase. Arin avea ciudățenii și obligații destul de greu definisabile. O relație îndoielnică. Poate c-ar fi trebuit s-o mai rărească ? Nu că s-ar fi văzut ei prea mult, dar nu avea nevoie de oameni bizari de care nu-l lega nici un interes major. Aprinse lumina. Zîmbetul Madonei lui Luini ieși din penumbră. Ochii ei, negri, umezi îl priviră, viu. „Nu se poate !"

Se putea. Curios, cum nu-și dăduse seama pînă acum. Sub voalul diafan recunoștea chipul Luciei, aproape portretul Luciei, prietena... Angoasa, o clipă calmată, îl cuprinse din nou. S-o fi cunoscut oare suspectul musafir ? Dar atunci... Instinctiv se repezi la bibliotecă cu sentimentul unei catastrofe iminente. Nu se înșelase.

Fotografia neclară, de grup anonim, unde a treia persoană din rînd era Flora — singura Floră din casa asta de unde îi eliminase sistematic orice urmă a urmei — fotografia de grup, dispăruse. Pe chipul lui atît de atent, supravegheat, trecu o expresie aproape sinistră.

. . . . . .

— Călătorie plăcută, tanti !

Coana Calliopi, de la fereastra trenului, le făcea semne cu batista gata pregătită, deşi trenul încă nu se pusese în mişcare.

Asudată, aferată, cu o şuviţă scăpată din cocul înalt, Aglaia îi întindea un pachet de şocolată.

— Pentru siluetă nu-mi prea este recomandat.

Întinse totuşi mîna şi luă pachetul.

— Să fiţi cuminţi... şi să nu uitaţi cumva ferestrele deschise, ziua.

— Da, tanti.

Puţin în retragere, Lucia, discretă şi corectă, încerca prin ţinută şi comportare să nu atragă atenţia. Calliopi aprecia, fiind şi uşor agasată în acelaşi timp. Aproape regreta că pleacă, înainte de-a fi putut dezlega „misterul", cum s-ar fi exprimat Aglaia, prezenţei ciudatei sale chiriaşe, în căldura caniculară a Capitalei şi în camera Florei.

— Doamnă !

Apariţia lui Radu Vighian, cu un buchet de flori, o distră de la întrebările agasante, făcînd-o să se înbujoreze de plăcere.

— Vai, domnule doctor !

— O mică atenţie, doamnă, o nimica toată.

Trenul porni, fără ca ea să-şi fi amintit să mai fluture batista. Îşi lipi obrajii de prospeţimea garoafelor.

„Va să zică, aşa ! Drăguţ băiat. Casa mea poartă noroc. Lucia ar trebui să fie o proastă ca..." Trenul pornise cu adevărat. Cei de pe peron nu se mai zăreau. „Deci, se lasă cu nişte vizite în absenţa mea..."

Şi garoafele se încălziseră. Le urcă în plasă. Aveau să reziste pînă la Giurgiu. Să vadă hoaşca de Geta cît erau de atenţi cu ea şi să ia exemplu. Îi lăsase singuri, să-şi facă de cap. Gura i se pungi, severă. Absenţa ei, fatal, va fi mai puţin lungă. Nu se putea dezinteresa de ce avea să se petreacă în casa *ei*. După ultima absenţă, a găsit-o pe Flora — ierta-o-ar Dumnezeu — schimbată de n-o mai recunoşteai. Atunci îşi despletise ea părul şi-şi dezgolise genunchii. „Astălaltă e dintr-alt aluat !". Începu să-şi facă vînt cu *Magazinul* cumpărat de Aglaia.

„Cînd pisica nu-i acasă, joacă şoarecii pe masă." Îşi zîmbi. Nu-i absolut obligatoriu ca absenţa să se prelungească. Delectîndu-se, îşi închipui mutrele lor cînd le va cădea pe cap, inopinat ; brusc, viaţa i se păru cu adevărat demnă de-a fi trăită.

. . . . . .

Aglaia se zbătea într-o dilemă şi încă nu-i găsise dezlegarea. Doctorul, Radu adică, îi plăcea foarte mult, însă nu putea uita că se vedea cu Flora *pe ascuns*. De ce ? Mai era şi povestea cu albumul în care încă nu avusese răgaz să se uite. Şi cartea oribilă — oribilă şi pasionantă — care probabil tot de la el venea. Lectura îi învineţise obrajii. Volumul nu se potrivea de fel cu manierele lui de om bine crescut. Ar fi trebuit s-o prevină pe Lucia şi nu-i venea.

Lucia se purtase cu ea leal ; făcuse o demarcaţie netă — aşa cum nu făcea oricine — între ea, Aglaia, şi mătuşa ei. Nici un moment n-o surprinsese în delict de minciună ori de ingratitudine. Iată însă că nu i se putea încredinţa... Era secretul *ei*, rezolvarea *ei*, suspectul ei şi nu ţinea să-l împartă cu cineva. Un instinct îi şoptea că risca să fie dată în lături, scoasă din joc. Iar cu asemenea perspective Aglaia nu se putea împăca, mai ales acum cînd, providenţial, se afla în plin roman de senzaţie, şi avea în plus impresia îmbătătoare de-a întruni în mîinile ei firele de oţel şi de foc ale unui adevăr nebănuit *de absolut nimeni*, fire pe care nu le-ar mai fi putut mînui, din clipa cînd ar fi încredinţat altuia rolul ei de Moira...

— La ce te gîndeşti ?

Tresări neplăcut deşi nu era altcineva decît Lucia. Se apropiaseră de cînd nu mai erau decît ele două în casă. Fata, ciudată în prea absoluta ei simplitate, ştia să se poarte într-aşa fel încît îi da iluzia că aveau aceeaşi vîrstă. Mai toate femeile tinere rîdeau de ea, chiar şi Flora. De aceea nici n-o iubise. N-o putuse iubi.

— Nu vrei să-mi spui la ce te gîndeşti ?

Imposibil. Încă nu venise vremea. De altfel, mai avea ceva de verificat.

— Aglaia, nu ai încredere în mine !

Nu protestă. Rîse numai, stingherit. Lucia nu insistă. N-ar fi fost just să pretindă o încredere pe care ea însăşi nu se simţea în stare s-o acorde. O împingea un elan de cercetătoare. Ceea ce, vizibil, cealaltă ascundea, putea fi un pueril secret deformat de prea pasionatele ei lecturi senzaţionale, dar mai putea fi, de asemeni, vreo neaşteptată descoperire datorită

scormonitoarei, nerăbdătoarei și nesăturatei sale curiozități.

— Ce facem cu „ceaiul" nostru ?

— Rămîne pe sîmbătă, seara, după cum am hotărît.

— Da... Vom fi, cîți ?

— Tony aduce vechea bandă a Florei, vreo șase persoane. A promis și Radu... doctorul Vighian, că va veni...

— Dansează ?

— Cine ? Doctorul ?... Nu știu.

— Credeam că Flora...

— Flora nu-mi făcea confidențe, dacă la asta vrei cumva să te referi. Cine știe dacă nu mai era în viață, în cazul că s-ar fi hotărît...

— Ce anume ?

Ochelarii Aglaiei sclipiră ironic.

— Să-mi vorbească despre „boala" ei, poftim.

Deși caraghioasă, nepoata, nu era de loc proastă. Ezitarea ei deveni hotărîre.

— Radu Vighian n-a cunoscut-o prea bine. Poate că nici pe ceilalți. Mă întreb chiar, cum se va simți la noi.

— Mă voi ocupa *eu* de el !

Iaca !

— Îl consider invitatul meu personal. Asta, ca să nu te împiedice să aduci și mata vreun invitat personal.

Ce voia să dea a înțelege, domnișoara bătrînă ? Evocă niște umeri deosebit de largi, un glas de bariton, o alură totodată suplă și legănată... Spre marele ei necaz, se simți roșind sub privirea batjocoritoare a celeilalte.

— Mulțumesc. Dacă va fi cazul, voi profita de îngăduința dumitale.

„Spune tu, spune! exprima elocvent fizionomia Aglaiei. Te-ai înroșit ca o sfeclă. Mi-ajunge. Pe tine te interesează un bărbat care nu-i Radu, care nu-i Tony. M-ar amuza să le studiez mutrele, cînd le voi sugera posibilitatea ce m-ai făcut s-o întrezăresc...“

Omul nopții, omul negru, nu purta un nume banal, nici n-avea o banală adresă. Ca să-l invite, ar fi trebuit ca el să reapară. Și degeaba rămînea ea rezemată-n pervaz, seară de seară pînă noaptea tîrziu, nepăsătoare la ochii iscoditori ai vecinilor. Grădina zumzuitoare de greieri continua să fie goală de singura prezență ce-i făcea reală viața dimprejur.

Nu-l mai văzuse de atunci. Știa, dacă i-ar fi făcut un semn, că s-ar fi dus pînă la capătul lumii să-l caute... Pesemne o iubise pe Flora; dar Flora plecase pentru totdeauna și nu se mai simțea vinovată față de dînsa.

Mărunt și rar, începu să bată o toacă.

Strecurîndu-se, trecu o umbră redusă, ce nu depășea decît cu puțin pervazul ferestrei. Aglaia se ridică.

— Am ceva treabă. Vrei o carte? Să-ți aprind televizorul?

— Mulțumesc.

Auzi zgomot de farfurii, și apoi o tăcere suspectă. Lucia știa că băiețașul protejat de Aglaia nu era chiar cel mai potrivit interlocutor, el explica însă, măcar în parte, aprofundata ei informatică asupra străzii întregi. „O fi venit cu cancanuri noi“, gîndi ea cam fără convingere. Privite dintr-un anumit unghi,

puteau fi destul de importante veştile culese din vîntul stîrnit de vorbe şi de comentarii...

Ca un memento, scrise pe agenda ce nu-i părăsea poşeta :

Boală — imposibil. Motiv : îndelungata cunoaştere ce-o am despre ea.

Sinucidere — improbabil — motiv : era fericită în ultima scrisoare.

Asasinare — probabil, (motivul decurge din imposibilitatea altei ipoteze).

Cauze : Gelozie ? — Răzbunare ? Interes ? sau *securitatea cuiva* ameninţată de vreo dezvăluire ?

Gelozie : da (era frumoasă, avea prea mulţi prieteni) nu (o violenţă aparentă lipseşte. Rareori, un bărbat gelos îşi camuflează asasinarea).

Răzbunare ? (caracterul ei nu se preta. Fugea de complicaţii).

Interes ? (imposibil. Din moartea ei nu profita absolut nimeni).

Securitatea ameninţată a cuiva ? (poate. Flora era un om drept, dar un om slab ; incapabil de-o rezistenţă nervoasă prelungită). *Cine ?* Doctorul ? — crimă deghizată medical — ? Caietul mov ? — Caracterul lui discret ?! — Lipsesc urmele unei intimităţi. *Nici o dovadă.*

Tony ? Da : (greu de cunoscut — poate fi gelos — a iubit-o, sigur).

Nu : (un artist, un fantezist dispune de alte mijloace. El recurge rar la violenţa mascată).

Nici o urmă de dovadă.

Omul nopţii : da ? (e misterios ; a iubit-o, sigur. E *cert* capabil de violenţă).

Nu. Nu știa că Flora a murit. *Nici urmă de dovadă* — Însă, ar putea fi amestecat, indirect. Închise agenda. „Cum să-l regăsesc? Ca să-l invit, trebuie neapărat regăsit."

Se mai învîrti o dată prin odaie.

Conciliabulul din bucătărie dintre puști și Aglaia se prelungea... Ar fi momentul să-și verifice o idee; își scoase pantofii și se strecură în „salon". Gheridonul de la capătul divanului care noaptea devenea pat, și lampa grea de la căpătîiul lui, o fascinară. Ridică tăblia măsuței și descoperi, așa cum bănuise, o foaie de hîrtie ce inițial fusese foarte șifonată; iar pe ea, cu scrisul Florei, trei numere de telefon. Mai întîi, vru să ia foaia, dar se răzgîndi. Scoase stiloul și cu ochii în patru notă numerele. Apoi, puse din nou tăblia de marmoră pe hîrtie.

Revenită în camera ei, așteptă îndelung calmarea puternicelor bătăi de inimă. Deci, Aglaia trecuse prin cameră cu un pieptene des. Și păstrase cu grijă orice se prinsese de el.

Nu mai avea răbdare să aștepte a doua zi. *Acum* trebuia să dea telefoanele, chiar acum. Îi spunea instinctul că va răspunde o voce identificabilă. Iar atunci... Atunci? nimic. Îi va transmite invitația, cu toată răceala de care se va simți în stare.

CAPITOLUL VI

Casa lui Arin mirosea a scrum de țigară rece și-a aer închis. O tipică vizuină de burlac. Somiera, tare ; pătura, aspră. Paharele, desperecheate. În schimb, în chicineta-bucătărie domneau o ordine și-o curățenie exemplare. Octav, incomodat de mirosul greu, începu prin a deschide ferestrele. Dacă ar fi fost scriitor... sau detectiv în genul celor descriși în romane, ar fi putut reconstitui personalitatea și viața locatarului din indiciile dure și reci de care era plin apartamentul.

„Aici n-a pătruns, poate, niciodată, o femeie..."

Revelator. Arin, misogin ? De ce ? Un bărbat prezentabil, în plină maturitate... Foarte ciudat ! Deschise un mic bar și zîmbi. Sticlele se aflau bine aliniate încă pe jumătate sau pe-un sfert pline. Un semn net de ospitalitate ursuză — foarte masculină și ea.

Își turnă un pahar de brandy, regretînd absența sifonului dar descoperi curînd în bucătărioară o cutie cu capsule și-un sifon de plastic.

Se așeză pe micul fotoliu, cam tare și el, cu paharul dinainte. Abia atunci scoase din buzunar fotografia subtilizată viitorului doctor. Cine erau

persoanele din grupul unde se afla Flora nu se putea deduce. O fotografie nu prea recentă, așa cum reieșea de altfel prin coafură și îmbrăcăminte. Purta un taior clasic — nu i-l cunoscuse, și avea părul strins intr-o fundă lată stil catogan — demodat, desigur, dar care o prindea de minune.

„Atunci ar fi trebuit s-o întîlnesc. S-o descopăr ca pe-o comoară. O luam cu mine și nimic din ce-a urmat nu s-ar mai fi petrecut."

Flora, pe cartonul ușor îngălbenit zîmbea timid. Avea ceva neînchipuit de vulnerabil în toată ființa ei de-o cuminte și provincială suavitate...

Se sculă și se duse spre bar, să-și mai umple o dată paharul. Ridicînd sticla, descoperi biletul. Concis, ca toată viața lui Arin : „Dacă treci pe la mine : te aștept la Constanța să ne dai o mînă de ajutor. Staropol îți va fi recunoscător."

Gînditor, puse sticla la loc. Era cazul să-și păstreze luciditatea. Soluția apărea, miraculoasă. „Dacă Staropol vrea, sînt ca și salvat..."

. . . . . .

Un peron. Pe el îl așteptau ? Se vedea cît colo că sînt de la miliție. Octav se retrase în grabă de la geam, reflectînd cu intensitate. Se afla într-o fază proastă, de acord. De unde însă au putut ei afla că urma să sosească în chiar dimineața aceea ? Logica întrebării îl liniști întrucîtva. N-aveau cum și ți, deci *nu pe el îl așteptau.*

Vechiul lui instinct de aventurier se redeșteptase. Aici, avea să se petreacă ceva. Simțea. Trebuia să-și păstreze mintea trează. Pe de o parte, simpla prudență îi șoptea că evitarea oricărei încurcături sau situații false devenise esențială. Pe de altă parte, nu

se putea sustrage cu bună știință unui apel lansat de un prieten. Orice s-ar întîmpla, rolul lui era să rămînă mai departe și să se convingă că desfășurarea de forțe ale ordinei n-avea nimic de-a face cu Staropol, deci cu Arin, iar în ultima instanță, cu dînsul.

„Prost raționament pentru un om bănuit și, poate, urmărit."

Prost, bun, n-avea încotro. Există un strict cod de onoare pentru cei care calcă legea celor mulți. Și deodată, dintr-un fond de gîndire încă nefolosit, îi apăru evident că nu mai dorea cu tot dinadinsul să plece. După ce se va fi dat o vreme la fund, n-ar mai fi putut răbda întrebările care-l munceau și s-ar fi întors ; se cunoștea. Flora nu mai era, dar cei care de mai aproape ori de mai departe știau că nu firesc dispăruse ea, existau pe undeva ! Trebuia să-i găsească, să smulgă de la ei adevărul. Rămas printre cei din urmă în tren, hotărî să părăsească vagonul dacă nu ținea neapărat să atragă atenția asupra lui.

Coborî, gata la orice, cu ochii în patru, aparent degajat ca un vilegiaturist oarecare, încîntat să simtă briza încărcată de efluvii marine.

Nu-i acorda nimeni vreun interes deosebit, ceea ce-i permitea o deplină libertate în mișcări. Urcă împreună cu valul de oameni scările către ieșire și coborî din nou prin altă intrare. Nu se înșelase. Oamenii ordinei se adunau laolaltă. Un scurt consemn și se dislocară într-o anumită direcție.

De mai departe, Octav îi urmărea interesat. Îi văzu cum înconjurau în cerc larg o cabină unde tocmai telefona unul dintre călători, cu valiza alături. Prin geamurile de sticlă îl recunoscu pe Staropol. Nu prea

înalt, cu figura lui de mediteranean brun, crispată. Cercul se strîngea. Octav se pregăti instinctiv să intervină, încordîndu-și mușchii puternici, gata la atac. Nu fu nevoie. Cu un gest neașteptat al mîinilor, omul care telefona, se prăbuși...

Urmă năvala, tumultul, fluierăturile stridente. După numai cîteva clipe brancardierii cu o targă își făcură loc prin mulțime. Auzi : „Și-a tăiat vinele ! „Și e încă tînăr !“ „O dragoste nefericită“, clama o voce de femeie. „Tocmai îi telefona, cînd i-a declarat că are pe-un altul“...

Restul se pierdu în larma dimprejur. Octav avu grijă să nu care cumva să se desprindă din mormanul compact al curioșilor anonimi. Totodată, intrigat și impresionat, se întreba cu îngrijorare ce ascundea gestul disperat care semăna atît de puțin cu gesturile obișnuite ale lui Staropol. Îl mai văzuse, nu-i vorbă, mînuind o lamă, dar era a unui cuțit și destinată altcuiva...

Cu mers legănat, de om care nu se grăbește, se amestecă și el în grupul celor care discutau aprins în urma tărgii. Cînd ieși, în sfîrșit, din gară, clipea din ochi sub soarele puternic. Tocmai reflecta încotro s-o pornească, cînd cineva îl luă prietenos de braț, și ca să prevină vreun reflex necugetat îi șoptea cald la ureche :

— Nu te mira, doar ne cunoaștem...

Mara ! Ce căuta aici ? După ultimele știri care-i parveniseră, ea se afla undeva în Ardeal, la Oradea, pare-se. Neschimbată, frumoasă.

— Te duc la Arin. Ai picat bine. Lucrurile se vor precipita — îi examină figura împietrită. Sau mă

înșel cumva și aventura nu mai prezintă pentru tine nimic atractiv ?...

El, se uita posomorît cum targa, cu mii de precauții, era urcată într-o mașină a Salvării și cum pornea către spital.

— Se arată ca și cum aventura ar fi și luat sfîrșit.

— Te înșeli. Abia începe. Sîntem numai la debutul actului al doilea.

— Actul întîi cum a decurs ?

— Ți-l va povesti Arin. Eu, personal, am asistat numai la prolog — făcu semn unei mașini. Îți povestesc pe drum, ca să te pun în temă.

Mașina avea o marcă rară. La volan un tip exotic, probabil un arab. Mara i se adresă în franceză și obținu o încuviințare precipitată, însoțită de un zîmbet condescendent.

— Cine-i ? făcu Octav, instalîndu-se.

— Un aliat, nu te mai sinchisi. N-a apucat să învețe românește. După cum cred că știi, Arin a fost chemat de urgență aici. Pentru toată lumea e plecat în Bulgaria...

— Cunosc. Mai departe ?

— Staropol medita o lovitură serioasă — Administrația Cazinoului.

Octav fluieră lung, admirativ.

— Nu-i lipsește tupeul. Cu reputația și dosarul lui...

— Se aranjase. Nu chiar pe numele lui, combinația.

— Așa, da, mai merge.

— În sfîrșit, totul părea aranjat. S-a repezit la București să mai pistoneze pe cineva... Însă, avea concurenți serioși pentru gestionarea ce-o dorea.

— Evident.

— Iar serioşii concurenţi s-au dovedit a nu fi stat degeaba. În absenţa lui, au acţionat — la întrebarea mută din ochii lui, încuviinţă. Da, un denunţ..... încă n-am putut afla cine. Vreun om de paie. A urmat imediat o percheziţie la iubita lui Staropol.

— Şi ?

— Catastrofală, bineînţeles. Iubita, o mucoasă culeasă nu ştiu de unde — şi-a pierdut cumpătul. Prea tînără, încă nedresată.

— Şi ? Au găsit ?

— Da, în saltea. Ceasuri şi alte preţioase zdrăngănele. Şi... trei lozuri cîştigătoare cumpărate cu 20% mai scump decît valorau. Înţelegi, Staropol ca un om precaut, ţine să-şi justifice pînă la leu banii ce-i cheltuieşte.

— Şi...

— A, da — pricep. Nici o grijă încă, din partea aceea. Proasta, apucase să-i treacă lui Arin ce bănuieşti.

— Atunci, ce mai caut aici ?

— Răbdare. Asemenea comedii ştii cum încep, dar nu ştii cum se termină.

— Adică ?

— Dacă *nu* se întîmplă *ceva*, proasta va vorbi...

— Mda...

Visele lui de evadare se prăbuşeau ca un castel de cărţi de joc. Poate că n-ar fi stricat să facă calea întoarsă... cît încă mai era vreme. Sau să dea o raită printre marinarii din port. Ideea unei plecări cu orice preţ nu-i mai displăcea.

Mara îl considera, ironic.

— Arin te roagă să aştepţi pînă mîine. Ar putea avea nevoie de tine, la noapte. Iar dacă lucrurile de-

curg corect, vei pleca *sigur* ori unde vrei să-ţi îndrepţi paşii.

Marea se vedea acum somptuoasă, aproape albă, sclipind din toate faţetele. Maşina pătrunse într-o stradă modestă şi se opri.

— Casa ta. Pînă la noapte ar fi preferabil să nu circuli. De ce să rişti, absolut inutil, de-a fi reperat ?

Vorbind, Mara descuia o uşă. Fără să mai aştepte, exoticul personaj şi maşina lui dispărură, fantomatici.

— Cine era ?

— Prieten.

Un ton hotărît, fără replică. El nu mai insistă. Privi dezgustat împrejur. O cameră mică, nu excesiv de curată...

— Cît plănuiţi să mă ţineţi în cuşcă ? V-aş propune să mă produceţi şi să daţi cît mai repede drumul incomodului animal.

— Nu te teme. Te vom produce. Ar fi bine să dormi. Se arată la orizont o noapte destul de agitată.

Mînia urcă în el, ca o apă gata să se reverse. Nu admitea ca ei să-l trateze ca pe-o unealtă oarbă.

— Îmi spui imediat ce aşteptaţi de la mine sau plec...

Mara văzu că vorbea serios. Deveni pe dată suplă şi caldă.

— Încă n-avem un plan fără fisură, dragul meu. Chiar eu aştept ultimele dispoziţiuni.

Bărbatul rîse scurt.

— În toată încurcătura nu văd decît o singură soluţie : Staropol eliberat. Atunci proasta lui şi alţii or să-şi ţină gura.

— Şi noi vedem la fel.

— Aha ! — o sclipire de admirație trecu prin ochii lui. Nu cumva de aceea și-a tăiat vinele ?

— Ba da. Dintr-un spital se evadează mai ușor decît dintr-o închisoare.

— Aveți deci de gînd...

— Să-l răpim, da. La noapte. E în joc propria noastră piele. Trebuie să reușim. Altfel...

— Înțeleg.

— Cu atît mai bine. Și-acum, acolo în colț se află o tavă. Deși sîntem la mare, ți-am procurat chiar pește. Încearcă să dormi. Să fii în formă.

El nu-i răspunse, iscîndu-i o bruscă îngrijorare. Reacțiile parcă nu mai erau ale aceluiași om.

— Iartă-mă, dar între noi a existat și o legătură de camaraderie. Ea mă îndreptățește să te întreb direct : din care motiv consimți să-ți iei asemenea riscuri ? Ai absolută nevoie de bani ? Sau vrei să dispari pentru un timp, fără urmă ?

— O curiozitate deplasată, iată cum consider intervenția ta, Mara.

— Deci nu greșeam. V-ați despărțit ?

Lovitura întrebării directe îl puse în gardă.

— Să rămînem la ce-a fost spus.

— A plecat de la tine ? Cu altul ?

— Vrei să te lovesc ?

Mara nu mai insistă. Știa ce trebuia să știe. La noapte Octav se va bate cu o rece îndîrjire și nu se va cruța.

— Îmi pare rău...

— La fel și mie...

După plecarea ei, își luă capul în mîini mustrîndu-se amar pentru lipsa lui de stăpînire. De ce i-o mai fi răspuns cînd nimic nu-l obliga ?

Îl handicapase întotdeauna impulsivitatea. Luptase împotriva ei, dar deseori a fost învins.

Cruntă moştenire. Copilul dramei, aşa s-a scris despre el în ziare, cîndva. Ca prin vis îşi amintea de taică-său căruia-i semăna. Un bărbat înalt, spătos, taciturn.

Mama, urmînd o lege a contrastelor, era tocmai opusul lui : fragilă, volubilă, delicată. Nu izbutise să ia nimic de la ea. Cu atît mai bine ! „Cu atît mai rău", îi şoptea un gînd ca un clopoţel.

L-ar fi moderat, l-ar fi atenuat, dar la fel de sigur asemănarea ar fi făcut şi din el o victimă.

Lucrurile se învălmăşeau obscur în amintirea lui. O surioară bolnavă... Mama pe atunci lipsea cam mult de acasă ; într-o noapte, fetiţa s-a prăpădit... Întoarcerea mamei, în zori. De la căpătiiul copilului mort, umbra înaltă a tatălui a mişcat braţul. Numai o dată. Şi femeia, fără un ţipăt, s-a lăsat să alunece, să alunece... A trebuit să depună. Fusese martor. Curiozitatea nesănătoasă a ziarelor. Tatăl s-a sinucis înainte de terminarea procesului. A rămas el, pe mîini străine. De cum a putut, a ales cariera de marinar. Să se rupă, să plece.

S-a rupt. A plecat. Şi s-a întors, totuşi. Fire nestăpînită...

Ironia soartei i-a scos-o pe Flora în cale. Exact femeia care nu-i trebuia. Fragilă, delicată, volubilă... asemeni celei care nici tatei nu i-ar fi trebuit...

Pendula indica abia ora patru. Pînă la noapte mai era destul. Poate că, totuşi, avea dreptate. Mara? Cîteva ore de somn nu-i puteau strica...

. . . . . .

— A decurs totul cum era prevăzut, — îşi încheia Mara raportul.

Arin arăta preocupat, mai preocupat decît dorea să arate.

— E aranjat pentru după miezul nopţii. Un singur medic de gardă... Avem noroc. Spitalul e aproape gol. Staropol, cum se simte?

— I s-au făcut transfuzii suplimentare de sînge. A fost tratat în mod special ca pentru ocazii rare. Doi doctori bine plătiţi. Au făcut imposibilul ca să-l refacă. Din partea aceea nu prevăd dificultăţi.

— Chiar avem nevoie de Octav?

— Da, ca să ne acopere retragerea. De altfel, e amator de astfel de misiuni periculoase.

— Era...

— Ce vrei să spui?

— E atins. S-a despărţit de fata lui şi am impresia că totul i-a devenit egal.

— Da, sînt la curent. Fata a murit subit, de inimă pare-se.

— *Pare-se?*

— Mda! Va trebui să-i vorbesc înainte. Nu mi-ar conveni ca el, sub pretext eroic, să-şi caute vreun sfîrşit prematur. Miza este mult prea serioasă ca să ne permitem sentimente pur personale înainte de a fi ajuns la rezultat. Unde l-ai debarcat?

— Strada Mării...

— Cunosc. Mă voi duce personal să-mi dau seama, cu ochii mei...

— E necesar ?

— Cred că da. Încă n-a devenit periculos pentru mine să circul. „Soţia“ execută un leşin după altul. De altfel, e ajutată. Extraordinar om Staropol. Legături peste tot. Însă nu va putea continua la infinit. Iar după ce i se va anunţa evadarea, ea va rezista de frică, pînă cînd o vom scoate de acolo...

— Încă o evadare ?

— Nu. Mijloace chimico-medicale.

Ochii mari ai Marei începură să sclipească.

— Abia aştept. Mă simt întinerită.

— Vei risca s-aştepţi cam mult. Tu, pleci peste o oră, cu marfa.

Femeia se întunecă.

— Mă daţi la o parte ?

— Te punem la adăpost.

— Totuna-i.

Arin o ignoră. Se pregătea de ducă.

— N-ar fi mai bine să-l laşi să se odihnească ?

— Nu. Cred că trebuie remontat.

— Ca un ceas ?

— Da. Ca un ceas ; ca să meargă... şi să meargă exact.

. . . . . .

În somnul lui adînc, Octav avea un vis ciudat.

Vighian, doctoraşul, se apropia de el cu o seringă. „De ce mi-ai furat fotografia Florei ?“ întreba el. Şi apropia acul care creştea, creştea, devenea monstruos, negru, metalic — un pistol.

— Bună seara, Octav.

În ochii lui, brusc deschişi, apăru o siluetă, o figură cunoscută.

Sări din pat.

— Arin ! În sfîrşit ! Începeam să cred că nu eşti altceva decît o noţiune pură.

Celălalt nici nu binevoi să zîmbească.

— Avem pe diseară o acţiune serioasă.

— Cît de serioasă ?

— Pur şi simplu îl vom răpi pe Staropol.

— Bună idee... Dar cum ?

— Ai să vezi... Mai eşti ţintaş bun ?

— N-am mai exersat de cam multă vreme.

— Am o armă pentru tine. Ţine, un Beretta de provenienţă... n-are importanţă.

— O armă excelentă, într-adevăr. Rapidă, precisă...

— Cunoşti ?

— Cred că da.

— Vom veni cu o ambulanţă care va fi „furată" pentru răspunzătorii ei. Din partea spitalului nu-i de prevăzut nici o surpriză. Dar niciodată nu se poate şti cu certitudine. Am organizat totul cu minuţiozitate.

— Să presupunem că mişcarea va reuşi. După aceea ?

— Simplu. Un vas de... nu importă, te va descoperi ca „pasager clandestin".

— Şi dacă nu mai vreau să plec ? Şi dacă — în schimbul... participării mele vă cer... să zicem, un concurs ?

Arin se instală pe unicul fotoliu.

— Explică.

— Bănuiesc — nu are rost să povestesc cum am ajuns la concluzia că... cineva care-mi era... foarte aproape... a căzut victima unui asasin.

— Să zicem...

— Vreau să-l demasc și vreau să știu că pot conta pe tine.

Bărbatul cărunt reflectă cîteva clipe.

— De acord. Dar noaptea de azi *trebuie* să fie o reușită.

— Va fi. Și acum că ne-am înțeles, ce-ar fi să intrăm în detalii precise ?

. . . . . .

Doctorul Rașcu, de gardă noaptea, era neliniștit. De cînd îi venise pacientul cu sinuciderea ratată, nimic nu mai decurgea în spital așa cum ar fi trebuit să decurgă. Veniseră întîi, acei doctori străini. Era dreptul pacientului să cheme un consult... Totuși, concluziile nu-i plăcuseră.

Apoi, începuseră tratamentele, febrile. O a doua transfuzie i s-a părut complet deplasată. Și-apoi, șocurile de reconstituante... Chiar glumise — încă nu era îngrijorat : „Vreți să-l faceți sănătos peste noapte ?“

Unul „din familie“ (erau foarte numeroase rudele) a avut atunci un rînjet hidos. Degeaba căutase o asemănare între bolnav și numeroșii membri ai clanului. N-o găsise. Venise apoi femeia aceea parfumată, cu glas insinuant și mers de sirenă. Atît a putut să distingă. Restul, desigur seducător, se afla ascuns după un voal prea puțin transparent. O dată cu apariția ei, a avut senzația că ia parte la turnarea unui film. Un film mediocru, cu suspens mediocru. Un film „sensas“ — un film cu gangsteri... Nou în oraș, el ignora încă totul despre Staropol și activitățile lui atît licite cît și ilicite.

Însă după ce ideea își făcuse loc, nu mai izbuti s-o alunge. Vizita de noapte — ultima, îl umplu de-o

surdă neliniște. Infirmiera salonului lipsea și fusese firește, înlocuită cu alta, a cărei comportare nu-i plăcu deloc. Cu termometrul în mînă dar cu ochii pe ceas. Vreo întîlnire, probabil. Firesc dar și straniu în același timp. Pacientul în jurul căruia, inexplicabil, roia întreaga atenție a spitalului, nu dormea, cum ar fi fost normal după... „I-ați administrat un calmant ?“ întrebase el, iar infirmiera, cu privirea în lături, îl asigurase că da.

Totuși... În filmele cu gangsteri pe care le văzuse, ei lucrau cu o vastă rețea de complicități... Desigur, o rețea vastă. Se certă în gînd. Doar n-avea să facă exces de imaginație, el, un științific cu răspunderi. Răspunderi ?

Abia se reținu să nu mai treacă încă o dată prin sala trei la ciudatul sinucigaș, cu rude care nu-i semănau... Nu se putu însă abține pînă la sfîrșit și străbătu coridorul aruncînd o privire în sala cu pricina. Patul lui Staropol era gol.

— Ce-nseamnă asta ?

Infirmiera cea nouă se grăbi să-l lămurească : liberîndu-se o rezervă, pacientul își exprimase dorința expresă de-a fi mutat acolo.

— ...e foarte natural. La parter are parcul alături.

Explicația i se păru trasă de păr. Hotărî să-l viziteze în rezerva lui. Infirmiera cu o expresie contrariată, îl întovărăși. Era vădit preocupată și avea de ce. În rezervă, bolnavul discuta aprins cu un individ.

— Cine te-a lăsat să intri, izbucni doctorul exasperat.

Omul se ridicase și se frămînta în loc, încurcat. Nu-și lua ochii de la Staropol.

— Vă rog să scuzați această încălcare de regulament, dar „vărul meu“ n-a putut suporta incertitudinea. Mînat de sentimente onorabile, familiale, a izbutit să pătrundă pînă la mine. Sîngele apă nu se face.

Perplex, doctorul Rașcu examina „vărul“, un vlăjgan de 1,85 m, lat cît un dulap. Nici ăsta n-avea nimic comun cu omul cu multe rude. În schimb semăna cu toți acei „băieți răi“ care ocupă cu fotografiile lor anumite rubrici ale faptelor diverse.

— Voi cerceta. Cine ți-a dat drumul va fi sancționat, rosti el și le întoarse spatele.

Din coridor văzu „vărul“ plecînd grăbit și concentrat. „Ca și cum ar fi primit ultimele instrucțiuni.“ Se gîndi puțin, fără a mai lupta cu aceeași energie împotriva presupusei imaginații. Revăzu tratamentul de șoc, transfuziile multiplicate...

„Vor să-l pună urgent pe picioare. Normal... Se încruntă sub efortul unui gînd insolit. „Vor să-l pună cît mai repede pe picioare ca să-l scoată de aici“...

Fără să mai șovăie de astă dată, se îndreptă spre telefon.

— Miliția vă rog... Aici Spitalul Orășenesc. Doctorul Rașcu vă vorbește. Mă pot înșela, dar cred necesar să vă atrag atenția că se petrec lucruri ciudate. Un pacient... da, de Staropol e vorba, este repus artificial într-o condiție fizică de om sănătos, ca și cum... Ați ghicit. Am impresia că nu-l vom mai avea mult timp client.

Puse receptorul în furcă, cu un sentiment de ușurare și de satisfacție, întinat de teama că, totuși, s-a putut înșela. „Să nu fi mobilizat cumva oamenii degeaba.“

Mai trecu o dată prin coridor, întîrziind la ușa rezervei. Staropol dormea ori se prefăcea că doarme, ca să evite probabil o nouă discuție. Remarcă pătura trasă pînă peste bărbie, în pofida căldurii. Dar prea i se păreau toate curioase astă noapte. Suspiciunea devenea manie. De evitat, își autoprescrise el cu severitate. Dar în contrast cu hotărîrea lui treză, lucidă, liniștea îl ocoli mai departe dîndu-i impresia că tăcerea care îl înconjura nu va întîrzia să se spargă în mii de bucăți.

. . . . . .

— Tu rămîi aici, la capătul străzii. Îndată ce ambulanța se va fi făcut nevăzută — oprești — cum poți, cum știi, o eventuală urmărire. Avem nevoie de cinci minute avans. Rezonabil, nu?

Octav știa că în anumite situații cinci minute pot fi egale cu o eternitate.

— Depinde de numărul urmăritorilor.

— Într-un fel, da.

Arin, nervos la culme, își rodea unghiile pînă la sînge. Cînd mult așteptata ambulanță se ivi de după colț, sări din mașină, îi făcu semn să se oprească și urcă.

„Din moment ce-a luat conducerea operațiunilor."

Cu o curiozitate detașată, ca și cum cele ce se petreceau nu l-ar fi interesat direct, își fixă privirea neobișnuit de ascuțită în direcția spitalului. Îi văzu, coborînd cu o brancardă; intrînd și reieșind. De astă dată purtau brancarda altfel, ca și cum ea s-ar fi îngreunat. Se urcară din nou în ambulanța furată. Regretă că nu-i poate aplauda. „Au reușit diavolii." Cu un gest dezinvolt era gata să-și repună revolverul în buzunar, cînd neprevăzutul se produse. Un

șuierat strident de sirenă ; sosea o altă mașină cu numai trei numere pe placă. Miliția ! Abia avu timp să-și formuleze constatarea și o rafală de gloanțe îi dădu, tăios, senzația primejdiei iminente. Trăgeau noii veniți, iar ceilalți, ripostau. Țîșni un țipăt de durere și nu se putea vedea de unde țîșnise.

Octav tocmai se întreba cum ar fi mai nimerit să procedeze. Să se apropie și să mărească numărul atacaților sau să încerce o diversiune ? Alese a doua soluție. Trase un foc în aer ceea ce avu drept urmare că mașina miliției, executînd un marșarier, să blocheze drumul ambulanței. Deci nu se mai putea retrage. Singura cale ar fi fost să ocolească spitalul dar probabil, alertați, alte fluierături se făceau auzite, din ce în ce mai aproape. Înjurînd amarnic, Octav își puse revolverul în buzunar.

Acum devenise vital să evite cu orice preț să atragă atenția asupra lui. Un pom providențial îi întindea îmbietor frunzișul. Fu o joacă pentru el ca în cîteva mișcări să se cațere. Nici unui om nu-i place eșecul.

Trebuia să părăsească Constanța imediat. Cînd ceilalți, aveau, fatal, să-i pomenească numele, el să fie cît mai departe.

Numele, de altfel, nu i-l știau decît Arin și Mara. „Proasta" și banda lor, încă nu-l întîlniseră. El venea dinafară, necunoscut și solitar ca un ucigaș-unealtă, din cei care nici nu-și cunosc victima și apasă pe trăgaci la comandă. „Arin nu are nimic să-mi reproșeze. Nu mă va trăda, Mara ?... și-o fi pregătit din timp retragerea."

Ea nici nu mai trebuia să fie la Constanța deoarece „marfa" ce-o interesa, nu se mai afla în pose-

sia „proastei"... Cum un bărbat ca Staropol făcuse o asemenea alegere?

„Poate tocmai de aceea? Nimănui, nici unui om cu judecată, o asemenea complicitate nu i se poate admite ca reală."

„Proasta" va scăpa; îi va înduioșa pînă în cele din urmă... Sau...

Din ascunzătoarea lui suspendată văzu trecînd sub el ambulanța și mașina miliției, escortată de cîteva motociclete sosite în surplus la dezlănțuirea rafalei.. Nu izbuti să-l identifice pe Arin. Nu-i mai rămînea decît să aștepte. Cînd totul va reintra în normal, va lua un autobuz pentru Eforie, ca un vilegiaturist oarecare. Va face plajă intensiv, iar peste o zi, două, tot ca un vilegiaturist oarecare, se va întoarce în Capitală. Încă nu știa unde va trage. Noroc că-și lăsase geamantanul la gară, la bagaj. Atît ar mai fi lipsit, să fie găsit la Arin acasă!

„Văzînd și făcînd", își încheie dînsul șirul posomorîtelor reflecții.

Strada, spitalul, își recăpătaseră calmul nocturn.

Nu departe, vuia marea lung, cadențat, necontenit. Cîte o sirenă suna chemător și trist, umplînd văzduhul.

Cu precauții, își părăsi adăpostul și de cum puse piciorul pe pămînt, redeveni ceea ce era și la sosire: un pachet de mușchi, un pachet de nervi — gata la atac și la retragere armată. Un moment tentat să se debaraseze de compromițătorul revolver Beretta, nu se îndură pînă în cele din urmă. Instinctul lui de vînător-vînat, îi șoptea că o armă, chiar interzisă, de care n-ai face uz decît în ultima instanță, era tocmai ce-i trebuia ca să-și regăsească integritatea virilă și curajul riscului necesar și vital.

CAPITOLUL VII

Că Radu Vighian aştepta încordat, nimeni nu ar fi bănuit, atît de cufundat părea în citirea unui volum gros de obstetrică. Avea însă telefonul la îndemînă. De cînd dispăruse mica fotografie, Flora îl obseda, atît de viu, încît i se întîmpla să se întoarcă, convins că i se va apleca peste umăr, ca să urmărească din nou împreună, rîndurile cărţii.

Dar pentru că ea n-avea să mai vină niciodată, trebuia să-şi revizuiască planurile de viitor. Asta imediat după examene. Pînă atunci avea afaceri de lichidat ce nu puteau accepta nici o amînare.

Totul era aranjat. „Ei" se anunţaseră — prieteni ai lui Arin, toţi trei. Sosiseră în avioneta lor particulară.

Suma urma să fie depusă ca şi celelalte, pe numele lui.

Coletul îi parvenise, aproape anonim, şi se afla într-acelaşi loc, totodată vizibil şi invizibil, ascunzătoare aproape ideală pentru un pachet plat şi atît de valoros în redusa lui cuprindere.

Începuse... cît era de atunci ? Nici măcar un an, deşi-i părea uneori c-ar fi trecut zece.

Tînărul acela, amputat și urlînd de durere... Morfina administrată în doze masive... și-apoi, dispariția inexplicabilă a ultimelor fiole.

Logodnica bolnavului ridicase spre el o figură prea inocentă și prea surprinsă. Teribil de surprinsă părea.

S-ar fi lăsat înduioșat dacă nu i-ar fi văzut ochii mari albaștri cu pupila cît gămălia unui ac... Demascată, i-a mărturisit grozăvia. Ca și ea, rănitul era morfinoman de multă vreme. Accidentul de mașină se datora, în parte, urmărilor unei intoxicări. De aceea testul de alcool fusese negativ ! Întîi i-a oferit bani mulți ca să nu-i trădeze. Apoi i-a cerut implorîndu-l, jurîndu-i că-i pentru ultima oară — o fiolă de grație — ca țigara condamnatului. Și așa, dintr-o abdicare într-alta, se afla acum în postură de cutie poștală scump plătită. Cînd apăruse Flora în viața lui era prea tîrziu. Dar atunci nu știa. Crezuse într-o mîntuire posibilă. Crezuse într-o minune. Pe nebuna de Suzana, avusese puterea s-o elimine. Să-i rămînă doar un simplu furnizor pînă-n clipa — și sinistră și idioată — cînd Flora, automat, descoperise filiera fără s-o fi căutat, dintr-o condamnabilă neglijență a lui. Mai era și „Jurnalul" acela blestemat pe care și-l scria, la cîte două sau trei seri de-a rîndul. Dar ea nu putea să fi notat — secretul nu-i aparținea. Doar nu-l ura, chiar dacă între timp i se ivise ceva nou în viață, și înflorise brusc, revelator.

Telefonul nici n-apucă să fi sunat a doua oară cînd el ridicase receptorul. Auzi o voce înceată, îndepărtată, alta decît cea pe care o aștepta :

— Pot să vin ?

Omul lui Arin ! Hoțul fotografiei ! Ce mai voia de la el ?

— Alo !

Nici un răspuns. Socotit desigur *inutil*. Poate se și afla pe drum. Îl copleși o pală de nervozitate, rară la el, care-și cultiva minuțios calmul. Risca deci... Sub nici un pretext nu trebuiau să se întîlnească, cel care se anunțase și... și ceilalți. Arin fusese dement atunci cînd comunicase adresa lui — atît de prețioasă și dincolo de orice bănuială — unui individ indefinisabil, ca namila căruia-i încredințase cheia.

„Să nu-mi pierd cumpătul. Sînt medic... adică aproape. Mă pot vizita niște eventuali clienți, nu ? Printre cei trei se află și o femeie. Perfect. Nimic suspect, nimic ce-ar fi putut alerta vigilența cuiva.

Semnalul scurt, de două ori scurt, al soneriei. Și o dată apropiat de ușă — bătaia convenită ; două — pauză — una. Lumina, de dinăuntru aprinsă, îi dezvălui pe cel... pe cei aflați în fața ușii.

Deschise.

Erau trei. N-o cunoștea decît pe femeie, prietenă cu Suzana presupunînd neverosimilul fapt, că Suzana ar fi putut avea o prietenă. O femeie dură și ciolănoasă cu ochii sfredelitori și pupilă normală. Unul dintre bărbați la prima vedere semăna cu o sperietoare. Abia mai tîrziu îți dădeai seama că era îmbrăcat după ultima modă hippi : cu veston cadrilat, plete, pantaloni nebănuit de înguști și manta lungă pînă-n călcîie. Celălalt afecta și el un gen artistic, deși ghiceai c-ar fi fost mai în largul lui într-un costum sport.

— Bună seara — spuse femeia cu un accent pronunțat și greu de definit ca proveniență. Plecăm mîine în zori...

— Şi dumneata ?

Femeia ridică din umeri.

— Era fatal. Pe undeva trebuie să miroasă a ars cînd te joci cu focul. Oricum, mă plictisisem aici.

Pe neaşteptate, însoţitorul ei hippi începu să rîdă strident.

— Nell ! porunci artistul.

Numaidecît, băiatul tăcu. Acum, cînd îl putea vedea mai bine, Radu observa cît era de tînăr. Cum se asociase cu ceilalţi doi, părea să fie o taină dintre cele nemărturisibile.

„Vreun dezaxat..."

Femeia cu genul ei masculin şi însoţitorul erau oameni călîţi, capabili să rişte şi să tacă. În schimb, băietanul, cu tenul fin de codană, vulnerabil şi puţin tont, nu se potrivea cu ei.

— Atunci, pachetul ?

— Pachetele.

Îl priveau tustrei impasibili. Chiar neaparentă, nerăbdarea lor se făcea simţită intens. Aerul vibra aproape perceptibil în jurul lor.

— Condiţiile rămîn aceleaşi pentru dumneata.

— Nu.

Se reinstală în fotoliu. Ştia că omul lui Arin nu va mai întîrzia mult şi totuşi, cu o intensă satisfacţie îi simţea pe ceilalţi trei la cheremul lui. Gustul puterii, ca şi gustul succesului, este îmbătător, irezistibil şi ignorat de bieţii, de jumătăţile de oameni care se lasă robiţi de euforia trecătoare a unui stupefiant.

— Cît ?

Întrebarea suna sec, precum încărcarea unui pistol. Femeia se apropie de fotoliul lui cu o rece determinare.

„Nu-mi vor face nimic ! Nu vor îndrăzni. Ei nu-mi cunosc ascunzătoarea — jubila el în gînd. Şi cu un sînge rece aût de bine mimat încît se sugestiona singur, răspunse, ponderat :

— Dublu. Şi depus în acelaşi loc. Nu mai sînt novicele de-acum un an. Ştiu cît valorează o acoperire, „studioasă, modestă, serioasă" ca a mea.

Cei trei se retraseră într-un colţ, să delibereze. „Numai de nu mi-ar auzi bătăile de inimă" gîndi el, excitat. Orice urmă de bun simţ ar fi trebuit să-l îndemne să se grăbească, să-i expedieze şi totuşi, n-o făcea.

„Laşule, îi strigase ea, cînd descoperise totul. Laşule ! De frică nu te descotoroseşti de ei. De frică".

Flora a avut dreptate, atunci. Acum ar fi trebuit să-l vadă ea, înfruntîndu-i, dispreţuindu-i !

Conciliabulul se terminase. Femeia, totodată şef şi interpret, răspunse în numele tuturor.

— N-avem încotro, acceptăm şi de data asta. Dar anumite exigenţe „cu cuţitul la os" se plătesc scump.

— Eu ce spun ? persiflă el, încîntat. — Era deconcertant de uşor să obţii ce vrei. Iar acum că ne-am înţeles — întoarse încă vreo două file şi cu o mişcare de prestidigitator scoase la iveală două pachete plate. Volumul mare, greu, cu multe planşe, devenea de la jumătatea cărţii încolo, o cutie ingenios scobită.

— Interesant ! făcu femeia, cu răceală.

Privirea însoţitorului ei devenise periculos de sclipitoare. Făcu un pas, însă femeia îl opri cu un gest explicîndu-i volubil ceva, într-o limbă guturală.

„Vor mai avea nevoie de mine. Îl „astîmpără", rise Radu în barbă. Femeia, preocupată, cîntărea în palmă cele două pachete.

— Adevărat. Aveţi toată cantitatea cu numai un pachet lipsă. Constituie garanţia mea pentru noile condiţii.

Cu un scrîşnet, bărbatul, fără a mai ţine cont de nimeni şi de nimic, se repezi.

Soneria sună iar, de astădată normal şi opri elanul celui ce se şi arunca asupra lui.

Radu izbuti să surîdă, îndreptîndu-şi cravata şi păşi către uşă :

— Un alt prieten. Liniştiţi-vă.

Octav semăna cu un copac după o furtună. Hainele-i erau necălcate, barba crescută, ghetele prăfuite. Emana însă o asemenea forţă primitivă încît cei trei se regrupară instinctiv. Radu, foarte decontractat, făcu prezentările.

— Niște... pacienţi, ca să zic aşa. Străini. I-a adus doamna, care mă cunoaşte.

Octav îi mai privi o dată, fără a insista, fotografiindu-i instantaneu în minte.

— Prietenul nostru, rosti el măsurat — are necazuri destul de serioase. Am venit să-ţi aduc îndărăt cheia.

Radu îşi retrase grabnic mîna ca de sub o arsură.

— Nu cunosc şi nu-ţi cer nici o cheie.

— Aşa ! nu se miră ; se mai uită o dată atent la cei trei : — Turişti ?

— Cu avioneta lor particulară. Ceva mai original decît banala maşină. Îşi vor lua zborul mîine.

Brusc, bărbatul se lumină.

— Mă vor lua și pe mine. Nu-i așa, Maud ? rosti el în engleză. Femeia tresări.

— Mă confundați.

— Mi se întîmplă foarte rar să uit o figură. Iată ce-i : *Trebuie* să plec. Dumneavoastră sînteți trei și aveți *patru* locuri. Maud începu agitată să explice, dar Octav o întrerupse.

— Inutil. Un bilet va pleca către cei de rigoare, ce sigur se vor arăta interesați, sau același bilet va ateriza în coș la... amicul nostru comun, după cum veți hotărî de bună voie dumneavoastră. Și, simțindu-i gata să cedeze, deveni bonom : Nu incomodez pe nimeni ; știu chiar să pilotez.

— De acord, se învoi pe neașteptate, femeia. Dacă Octav ar fi fost mai puțin obosit, l-ar fi alertat consimțămîntul ei brusc. Era însă obosit la culme, nedormit, nemîncat : o simplă neregulă, semnal prea slab, nu urcă pînă la atenția lui.

După ce înregistră ora plecării, odată rămas singur cu Radu, îi povesti, sobru, cele petrecute.

— ...va trebui să ne luăm măsuri de precauție, încheie el. Eu plec. Sper că și dumneata ai explicații plauzibile pentru orice eventualitate ?

În clipa aceea chiar, telefonul sună strident.

— La ora asta ? Radu ridică mașinal receptorul și-o uimire intensă i se zugrăvi pe chip.

— Mă scuzi — murmura emoționată vocea Aglaiei, dar știam de la biata Flora că vă culcați tîrziu. E sîmbătă, ați uitat ?, vă așteptăm. Și...

— Sînt cu un prieten, izbuti el în sfîrșit, să articuleze.

— Ce bine ! Să-l aduceți, neapărat. Avem de toate. Sînt și fete drăguțe. Ce mai una, alta, vă așteptăm cu plăcere pe amîndoi...

— Dar...

— Veniți, vă rog... vă voi împărtăși de asemeni și ultima mea ipoteză cu privire la dispariția caietului dumitale *de versuri*...

I se păruse, ori Aglaia apăsase intenționat pe ultimele cuvinte ?

— Alo !

Nu mai primi nici un răspuns.

Sigură de ea, „nepoata" închisese.

— Poftim ! Sîntem poftiți la un fel de serată de care uitasem cu desăvîrșire.

— O serată ? Chiar acum ?

În pofida oboselii, chipul omului se luminase. Arăta chiar amuzat.

— Splendid ! o mai bună soluție nici că se putea găsi pentru un om fără de domiciliu. Și chiar pentru dumneata este o invitație providențială. Vei avea zeci de martori pentru a depune mărturie că ai fost vesel și decontractat, ca omul ce n-are absolut nimic a-și reproșa.

— Ce insinuezi ?

Tartuffe, chiar demascat, continuă să nege. Pînă cînd, nemaiputînd continua, începe să amenințe. Lucru care nu întîrzie.

— Eu nu sînt un aventurier. Există șanse să fiu crezut cînd voi afirma că n-am nimic dintr-un mărunt traficant. În felul meu ajut niște nenorociți. Nu noi vom schimba fața lumii. Mi-am luat precauțiile necesare. Profesorii mei au o bună părere despre mine. Mi se anunță un viitor strălucit.

— De ce, atunci ?

Radu zîmbi, subțire.

— Ca să demarezi, ai nevoie de bani. De cît mai mulți bani.

Se vorbește, în sfîrșit, ca despre lucrurile posibile, de reînființarea cabinetelor. Voi avea nevoie de-o aparatură costisitoare.

Octav rîse răsunător.

— Bravo! Bravo! Dar încă n-am ajuns acolo. Pînă atunci, n-ai cumva în arsenalul dumitale vreo injecție reconfortantă pentru un om obosit?

Dezarmat, Radu se dădu învins; pregătea siringa cînd întîlni ochii amuzați ai „aventurierului".

— Sper că nu vrei să mă „adormi"?

— N-aș mai avea cum să scap de dumneata! Și ca să-ți calmez orice bănuială, îmi fac mie însumi aceeași injecție. Cred că o remontare nu-mi poate strica. Dimpotrivă.

Octav își dezgolea brațul mușchiulos.

— Aici, lîngă inimă, indică el un tatuaj înfățișînd o inimă străpunsă de-o săgeată. Mulțumesc.

Și cum Radu manipula o a doua siringă, propuse:

— Vrei să ți-o fac eu?

Avea o mînă deosebit de ușoară pentru un om înzestrat cu o putere ca a lui.

— Ceremonialul frăției de cruce?

Radu clătină din cap.

— Nu mă mai simt frate cu nimeni.

— Nici cu dracu?

— Cine știe!

Cuprins de un ciudat elan, nu chiar atît de neobișnuit între bărbații care au iubit aceeași femeie, propuse:

— Dacă vreun costum de-al meu ți-ar merge, eu bucuros...

Octav îi privi umerii înguşti.

— Mulţumesc. N-am nevoie decît de-o perie, de-un fier de călcat şi mai ales de-o apă foarte caldă.

— Serveşte-te...

Îl lăsase în camera de baie iar acum, îmbrăcîndu-se, avea timp să reflecteze. Arin ştia să tacă. Prietenia — dacă cumva se putea numi prietenie ce-i lega, — dura de mult. N-aveau multe relaţii comune. O legătură discretă, bazată pe concrete interese.

„Ar fi prudent să mă dau la fund, să mă fac uitat pentru o bucată de vreme."

În viitor, al patrulea pasager al avionetei, el va fi şi nimeni altcineva.

Dincolo, se auzea un fluierat voios amestecat cu şipotul duşului.

„Incorigibil, gîndi, cu un strop de invidie. Soarta lui atîrnă de un fir, şi-i arde să fluiere arii de operetă !"

„De-aş vrea eu..." dar nu voia. Nu trebuia să vrea, încă nu era *necesar* să vrea.

Telefonul... Iar !

— Veniţi o dată, oameni buni — striga un glas masculin şi vesel. Duduia Lucia — mademoiselle Aglaia şi alţii şi altele, fac un îngrijorător complex de absenţă din cauza dumitale.

— Cine-i la telefon ?

— Bau ! L-ai şi uitat pe Tony, mister Brown ?

Aşa e ! Cum de nu-l identificase pe inofensivul, pe amuzantul Tony, cea mai elastică jucărie a Florei ?

— Venim, venim ! Ne poţi anunţa.

Octav intra mlădios şi atletic, ştergîndu-şi cu vigoare părul ud...

— Unde ne ducem, de fapt ?

Radu îl privi bizar.

— Am impresia că va fi o surpriză pentru dumneata.

— Te previn, sînt blazat ; surprizele, eu...

— Totuşi nu trebuie să refuzi de a crede că există şi-un neprevăzut.

Fusese cît p-aci să-i pomenească de fotografia subtilizată, dar se opri la timp. La ce bun, de vreme ce deveniseră prin forţa împrejurărilor, aliaţi ocazionali ?

. . . . . .

La 100 km de Capitală, coana Calliopi nu se învoia cu nici un preţ să se lase convinsă de argumentele cumnatei ce încerca zadarnic s-o mai reţină.

— Abia ai sosit ! Păcat de costul drumului ! Cum să pleci de îndată ?

Coana Calliopi însă avea motivele ei bine pritocite şi nu ţinea să i le împărtăşească.

În casa *ei* se petrecuse *ceva* şi încă se mai petrecea. Dacă fusese o persoană naivă, dacă făcuse jocul conştient sau inconştient al fetelor, asta avea să se vadă mai tîrziu. Nu era de iertat că părăsise terenul tocmai în momentul cînd devenea accidentat şi cu atît mai pasionant.

— Poţi tu trăi şi fără mine aşa cum ai trăit şi pînă acum — rosti ea, sibilin.

— Nu mă gîndesc decît la tine, protestă cealaltă. E obositor să călătoreşti fără interval de odihnă. La vîrsta şi la tensiunea ta...

— Ai numai trei ani mai puţin decît mine.

— Patru !

— Ba trei. Că te-au declarat tîrziu. Oameni simpli, fără şcoala lumii, nu ştiau... E şi mult de atunci...

Cumnata o privi ponciş.

— Ei ! Vei fi ştiind tu ce ştii. Eşti şi mai mare, ţaţă dragă. Dar te-ai gîndit că plecînd deseară, ajungi cu zorile şi nu te aşteaptă nimeni la gară ? Ori ai dat telegramă ?

Zîmbetul deveni şi mai sibilin.

— Nu anunţ pe nimeni ; n-am nevoie să mă aştepte nimeni, că doar nu-s beteagă. Vreau să pic aşa, ca din cer. Să le fac o surpriză.

— Cine ştie peste ce dai, ţăţico dragă.

— Tocmai d-aia !

Indulgentă, o bătu pe spate.

— Vigilenţa, dragă, n-a stricat niciodată nimănui. Ba la din contra.

— Mă rog, mata faci cum vrei, dar cu inima dumitale eu aş lăsa-o mai moale.

— Ce are inima mea ?

— O surmenezi, dragă. Eşti şi cam greuţă pentru ea. Vezi să nu te lase pe nepusă masă.

Callioppi se întunecă.

— Nu-mi purta, dragă, de grijă. Nu vă fac eu astfel de bucurii.

CAPITOLUL VIII

Lampioanele atîrnau printre frunze ca niște imense portocale luminoase. Vecinele, curioase și pînditoare, sfîrșiseră prin a obosi și a se duce la culcare. Nu fără a comenta, inveninat :

„Văzuși, dragă, ce-a făcut nepoata din casa mătușei ?“

„Nepoata ? Zi-i venetica.“

„O fi costat o avere de bani sindrofia lor deșănțată.

„Mascați dragă, ca de Sf. Vasile, să nu-i mai cunoști unul de altul !“

„Săraca madam Calliopi ! Unde-i, să vadă și să se ia cu mîinile de cap ? !“

Într-adevăr, în ultimul moment se hotărîse ca petrecerea să se transforme într-o mascaradă. Fiecare își adăugase un accesoriu la ținuta obișnuită .

În bucătăria devenită bufet, Doll ungea de zor niște tartine suplimentare. O imensă pereche de aripi de carton, presărate cu pene se afla pe scaunul de lîngă ea.

— Ce reprezinți, de fapt, o întrebă Meli care tăia pîinea pentru sandvișuri.

— Sînt „înger radios“. Dar tu ? Te văd în negru. Rochie montantă și cam prea colantă, nu găsești ?

Sînt „Viciul blond“ și port o rochie de acum trei ani în care numai cu greu am încăput. Și-acum, după ce am tăiat destulă pîine ca să le ajungă, mă apuc să amestec băuturile, pînă cînd nu le va mai recunoaște nimeni.

— Sarcină de încredere ! De ce nu se ocupă Tony de băuturi ?

Meli aruncă o privire circumspectă în jur și glasul îi scăzu, ca să-i răspundă.

— Tony e ocupat exclusiv de noua lui păpușă. Am impresia că nu s-arată prea docilă la sugestiile lui.

— Lucia ?

— Lucia. Afară de-o imensă și rigidă fundă în păr, s-a îmbrăcat după gustul ei și nu după al lui. Mai pricepi ceva ?

— Da. Ai dreptate. Se întîmplă *ceva* nou.

Un personaj bizar, clown sau acrobat, dădu buzna ; făcu o tumbă și se regăsi ca prin minune cocoțat pe un colț de masă.

— Tu ce reprezinți, Kar ? Pagliacci ?

— Învechit. Sînt bomba atomică și prepus la dezagregările majore.

Doll izbucni în rîs.

— El trebuia delegat pentru deghizarea băuturilor !

— De acord !

— Prea tîrziu — și Meli îi dădu cu tifla — spune, mai bine cum merge idila Tony-Lucia ? Ambalat rău ?

Kar făcu o mutră dubitativă.

— Poveste trecătoare. Va mai crea o păpușă și are să-i treacă.

— Mag vine ?

— A și venit

„Îngerul radios“ care tocmai își fixa aripile de umeri, se bosumflă :

— Să nu-l mai văd în ochi. Un anarhist, cu buzunarele pline de pocnitori și de capse, în loc de cinstită dinamită.

— Tu ai avut ceva cu Mag !

— Iar tu, ai avut ceva cu Tony !

Meli se întunecă simțitor și se grăbi să-și pună masca.

— Haidem. Măcar dincolo se rîde, nu se persiflează.

Aveau și de ce rîde !

În ușă, se afla Aglaia, cu cocul într-un echilibru precar, cu ochelarii călărindu-i pe vîrful ascuțit al nasului, cu rochia prea scurtă, șifonată în dreptul taliei și cu două pete în obraz ca două felii de sfeclă crudă.

— Sosește cu soțul, proclama ea, steaua Bucureștiului, disperarea femeilor și bucuria bărbaților. Înțelegerea e mama căsniciilor, iar interesul le este tatăl.

Perechea, astfel prezentată, alese soluția de-a rîde, cam forțat, e drept.

— Sosește, continua Aglaia dezlănțuită, teatrul în mers ! Avangarda.

Regizorul rîdea și el, mai liber.

— Boema moare, declară dînsul, sărutîndu-i Aglaiei mîna. Cînd artiștii s-au amestecat cu mic-burghezii, mic-burghezii nu devin artiști...

— Ba la din contra, interveni Kar. Artiștii devin mic-burghezi.

Lucia, cu o imensă fundă în păr, care îi stătea neașteptat de bine, îi observa pe jumătate ascunsă de

perdeaua ferestrei. Rochia ei vaporoasă, pantofii cuminți, buclele, o asemuiau Florei, acelei Flore de mult apusă la sosirea ei în Capitală.

— Te-ai deghizat în provincială ?

Tony apăruse, amabil, aducîndu-i un pahar și-o prăjitură.

— În victimă m-am deghizat.

Paharul fu cît pe-aci să lunece de pe tavă.

— Nu ești oare o victimă, cînd mori în floarea tinereții ?

Tony își stăpînea cu greu emoția.

— Nu mai știu ce să înțeleg... Provoci destinul. Ia seama. Dacă ți-aș fi tată, frate sau logodnic...

— Ce-ai face, Tony ?

— Te-aș duce în camera dumitale și te-aș dezbrăca... de costumul acesta provocator.

— N-ar fi incomod ? Camera de sus am transformat-o în budoar pentru perechile ce caută liniștea și singurătatea, pentru că, în sfîrșit, s-au găsit și nu mai au ce căuta într-altă parte.

— Dumneata, cînd ai să urci și cu cine ?

Lucia îi înfruntă privirea, furioasă :

— In ce te-ai deghizat, Tony ?

— Eu ? În propria mea înfățișare, și se drapă în pelerina, neglijent aruncată pe umeri. Liliacul își strînge aripile...

Păpușarul meditează... Se-nvăluie total într-un teribil interzis.

Din cealaltă cameră se auziră strigăte :

„Un gest indecent ! Un gest indecent !“

— Au început jocurile fanteziste. Nu te interesează ?

— Ba da.

Avea în glas o sfidare. Sări cu grație de pe pervaz, și luîndu-l pe Tony de braț, intră în salon.

Îngerul radios întindea larg aripile și îl îmbrățișa pe Mag în aplauzele asistenței, pe cînd Meli cu evantaiul ei de pene larg desfăcut și ținut la spate, se mișca grațios în fața unui grup de bărbați și cotcodăcea pe un ton ascuțit și excitat : „Viens poupoule, viens poupoule, viens"

Kar își improvizase o creastă roșiatecă și-o urmărea cocoșește, fără echivoc posibil.

„Viens poupoule, viens poupoule, viens !"

Din pomul de la intrarea grădinii se auzea glasul de sopranã al lui Doll : Momentul folcloric, doamnelor și domnilor !

Foaie verde pe arac
S-o urcat puica-n copac
S-o urcat puica-n copac.
Vînătorii toți în jur,
Tremură și...

Se auzi un chiot.

— Să vă văd ! cineva protestase probabil, pentru că replica veni, prompt :

— Doamnelor și domnilor, cavaleri și domnișoare, a vorbi fără perdea înseamnă a te deconecta, a te descongestiona...

Atenția, însă, iarăși se deplasase.

O pereche își făcea intrarea în sunetele marșului nupțial de Mendelsohn executat din frunză.

Apariția stîrni și mai mare zgomot.

— Tony și Păpușa lui ! Tony și Păpușa lui. Repede Lucia, repede, un gest indecent !

Figurile erau hilare. Amețeala se afla încă la stadiul de voie bună. Așteptau, bucurîndu-se dinainte, reacția neapărat amuzantă a Luciei, pudică și, prin definiție, încuiată ca orice provincială. Ea se uită speriată împrejur și deodată, spre mirarea tuturor, zbură către ușă prin care Octav și Radu Vighian tocmai intrau și se aruncă de gîtul lui Octav lăsîndu-i două pete rotunde și roșii pe obraji.

Sala izbucni în urale. Rezervată și serioasă, Lucia, îmbrățișîndu-l pe primul venit, păru tuturor cel mai comic lucru cu putință.

— Ce-a fost asta ? întrebă Radu, uluit.

— Un joc, răspunse Octav. Am căzut într-o cursă, nu mai avem încotro. Trebue să ne punem în temă, altfel stricăm petrecerea.

Radu Vighian îi aruncă o privire scrutătoare.

— Ce înțelegi prin „cursă" ?

— Ce-ai și văzut. Să ne grăbim să bem, să ne încadrăm în atmosferă.

Aglaia tocmai sosea, cu cocul și mai dezechilibrat și cu un shaker în mîini. Îl agita cu mai multă vigoare decît era necesar, ca omul nedeprins. Cu delicatețe, Radu i-l luă și continuă să-l mînuiască, expert.

— De unde asemenea ustensile, în casa asta ?

— Ei, de la Tony ! Aglaia rîdea fericită. E ca-n romane ! Exact ca-n romane. Atîta antren ! Atîția oameni deștepți și enigmatici !

Radu, agasat, prinse cuvîntul ca pe-o muscă, din zbor.

— Ce iei drept o enigmă, duduie ?

— Totul ! De la început, pînă la sfîrșit. Venirea Florei la noi — plecarea Florei de la noi — Venirea Luciei — Venirea voastră — chicoti, excitată. Dom-

nul... vă rog să mă scuzați dar nu v-am reținut numele ?...

El se înclină, degajat, monden.

— Mă numesc Octav.

Lentilele ochelarilor ei sclipiră diabolic...

— Mă întrebam de unde vă cunosc ! Acuma știu (se apropie șoptindu-i discret) : Nici o grijă, deși femeie, sînt capabilă să păstrez un secret.

Înainte ca el să-și fi putut reveni, Radu Vighian o și luase amical de braț.

— Duduie Aglaia, ești o mare vrăjitoare. Hai și-mi arată grădina, feeric iluminată.

Fericită că vecinele, care negreșit pîndeau pe la ferestre, o vor vedea la brațul unui tînăr atît de distins, Aglaia nu se lăsă rugată. Dispărură împreună.

Încă buimac, Octav nu se putu împiedica de a rîde :

— Doctorul dovedește un curaj uimitor.

Lucia nu protestă. Deveni serioasă

— Ai dreptate. Aglaia este o persoană destul de bizară.

Se priviră lung, cercetător.

— Ce-ar fi să trecem și noi în grădină ? Nu s-ar mira absolut nimeni...

În jurul lor se crease un vid. Ca și cum ceilalți ar fi fost înțeleși între ei, să nu-i deranjeze.

Un moment de jenă îi separă.

— Eu sînt de vină, spuse Lucia într-un tîrziu. M-am aruncat de gîtul dumitale și încă la propriu, nu la figurat !

El ridică imperceptibil din umerii lui prea largi.

— Are cumva vreo importanță, de vreme ce ții să te scuzi ?...

Lucia roși adînc.

— Nici o importanță, bineînțeles, pentru dumneata.

Octav se gîndea că mai avea multe ore de petrecut în ambianța de aici. Nu-i erau îngăduite atitudinile rigide.

— Să cred, duduie Lucia, că sînteți cu adevărat supărată ?

Tonul lui era prea glumeț ca să nu se facă simțită contrafacerea.

Tînăra îi puse o mînă pe braț :

— Inutil, între noi, să jucăm teatru. Dacă n-ai chef de vorbă, nu ești obligat să-mi faci curte. Nici să întreții o conversație. Te invit pe pervaz, acolo. Este destul loc pentru amîndoi. Vom fuma o țigară și vom privi perechile căutătoare de umbră și de singurătate părăsind grădina și urcînd pe furiș, în camera...

— Florei !

Tulburat, îi luase un umăr în mîna sa mare și-l strîngea ca pe-o altă mînă, fără să-și drămuiască forța.

Lucia răbda, cu stoicism, cuprinsă de-o ciudată fericire. În suferința ce-i venea de la el se afla o concretizare dincolo de visurile ei cețoase, legate de-o prezență într-o fostă noapte, ceva lipsit de sens și de realitate, ceva ca un vis fumegos, ca un cer care fusese înstelat, iar apoi se învăluise treptat, în nori groși și absurzi, precum niște pături cosmice.

— Deranjez ?

Tony venise tiptil, ca omul decis să surprindă. Maioul lui negru, subțirimea și trăsăturile tăioase ale feței îi accentuau asemănarea cu un dihor.

Cei doi îl contemplară, într-o tăcere elocventă, pe care Tony n-o înțelese, ori nu voi s-o înțeleagă. Neinvitat, se cocoță și el pe colțul de pervaz unde se mai afla un loc strîmt.

— Frumoasă recepție, începu el pompos. O amintire de neuitat pentru păpușa noastră provincială.

Lucia își revenise. Urca în ea o supărare disproporționată.

— N-am să uit nimic, rosti ea, apăsat. Mă întreb... mă întreb mereu, cum de-ați iubit-o pe Flora ? Era atît de naturală, atît de „neinteresantă". O trecătoare...

— Trecătoare ca o păpușă de ceară. De ce vrei neapărat să-i semeni astă seară, duduie cu fundă în păr ?

Lucia îl cîntări îndelung, înainte de a-i răspunde :

— Încă n-ați observat ? Sînt umbra ei.

Tony se arătă din cale afară de emoționat.

— Nu-i adevărat, strigă el. Nu poate fi adevărat. Păpușile n-au umbră. Umbra aparține oamenilor vii !

— Bau !

Ca răsărită din pămînt, Doll apăru îndărătul Luciei și ridică foarte sus o luminare. Pe peretele dimpotrivă, o umbră crescu, imensă, cu funda rigidă bine reliefată.

Exclamația lui Tony se pierdu într-o clamoare generală :

— Tăcere ! Tăcere ! Ascultați...

„Stop ! Hair ! Hair". Clamoare, veșnic vie, eficace.

— Momentul de poezie — șușoti Doll, înainte de-a dispărea.

— „Caii netrebnici să fie spînzurați ! N-avem nevoie de cai netrebnici.

— Paralizie infantilă pe cîmpii — declama un glas, emfatic.

Tony nechează prelung, în tăcerea indignată a celorlalţi.

— Caii netrebnici atîrnă în ştreang. Nu primim corbi ! Caii vor fi ciuguliţi de oameni !

Tony mai nechează o dată, aprobator, în timp ce protestele se amestecau cu rîsete nestăpînite.

— Vrem un joc la care să participăm toţi ! urcă un glas feminin din mulţime. Un joc cu adevărat interesant.

Aglaia apăruse la braţul lui Radu, mai excitată ca oricînd după plimbarea prin grădină la lumina stelelor.

— Propun, strigă ea strident, să ne jucăm de-a detectivul !

Ţîşniră exclamaţii, întrebări.

— E un joc grozav, continuă ea. Alegem o victimă, se face întuneric şi victima va fi asasinată. Iar detectivul trebuie să descopere asasinul !

— Un joc sinistru, rosti Octav, sec.

— Un joc interesant — făcu Radu.

Tony îl pîndea precum pisica pe un şoarece.

— Şu eu găsesc.

— Şi eu, şi eu — ţîşniră aprobările. Să alegem o victimă.

Lucia înaintă cu un pas, în plină lumină. Era foarte palidă, dacă nu cumva avea un exces de pudră pe obraji.

— Dacă sînteţi de acord, sînt gata să fiu victima.

Un ropot de aplauze îi răsplăti curajul.

— Detectivul ! Cine-i detectivul ?

Lucia se uită întrebător. Octav scutură din cap.

— Scuză-mă, n-aș fi la înălțime.

— O propun, spuse Radu, și zîmbi curtenitor, pe duduia Aglaia, o asiduă cititoare de romane polițiste. Va fi de specialitate, și în temă.

Aglaia se învăpăie de plăcere.

— Te aleg pe dumneata, asistent.

Octav se întunecase.

— Nu-mi place jocul acesta. Mai bine ați renunța.

Nu-l asculta nici unul. Doar Lucia.

— Ai ceva împotrivă ?

— Nu-mi place. Cu moartea, chiar imaginară, nu te joci...

— De ce ? Să ne jucăm cu ea, s-o domesticim. Oare nu *trăiește* moartea printre noi ?

— Moarta ? — Tony se strecurase între ei.

— *Moartea.*

— Ah, da. O privi ciudat. N-ai făcut bine că ai venit în casa asta, păpușico.

Surescitați, veseli, interesați, invitații se îndreptau, acum, spre ei.

— Victima ! Să vină victima ! Să se întindă pe canapea și să-și aștepte asasinul !

Poetul recită cu patos :

— „Dacă ne ducem în cimitir / Morții familici se bucură / Ca o partidă de violoniști trecută în opoziție.

Lucia se sili să-l descopere. Nu reuși. Poetul părea să se fi deghizat în propriile sale versuri, să-și fi pierdut pînă și personalitatea fizică.

— „Eu m-am născut din adulterul / Madonei c-un halterofil / Jos pălăriile, în fața mea, jos pălăriile..."

Lucia se sili să nu rîdă. O victimă n-avea voie să rîdă. Tragismul făcea parte din personaj. Se întinse

deci pe cea mai apropiată canapea studiindu-și poza, silindu-se să apară cît mai decontractată.

— Ce frumoasă-i o păpușă care doarme !

Poetul, dacă erau cumva ale lui versurile, lucru de care toată lumea începuse a se îndoi, părea cuprins de înduioșare.

„Eu m-am născut să vindec lepra / Scuipînd pe ea poem după poem...

— Liniște, începem !

Se făcu tăcere. Mai răzbătu prin ea un rîs înfundat, un gîlgîit, un oftat. Se auzi întors cu zgomot sec, un comutator.

În tăcerea ce se lăsase, afară răsuna, în sfîrșit, un cor de greieri ; stelele sclipeau atenuat. Trecuse mult de miezul nopții.

— Împrăștiați-vă ! Glasul Aglaiei devenise autoritar. Nu se poate comite nici o crimă corectă de vreme ce toți presupușii asasini sînt adunați în același loc !

Cu foșnete ușoare, viitorii vinovați părăseau salonul unul cîte unul, în vîrful picioarelor.

Se auzi, vag, o mașină...

„Cine-o fi plecînd dintre invitați ? gîndi Lucia, cu o moderată curiozitate. Numaidecît apoi, simți o apropiere... cineva ezită și bătu în retragere.

Lucia se sili să-și stăpînească teama absurdă care-o copleșea.

— Sînt aici. Fii liniștită. Cine a lovit o dată, va mai lovi. Iar noi, după ce-l vom prinde asupra faptului, îl vom captura.

Aglaia ! Şoaptele ei miroseau a vin. Dacă-şi închipuia că-i putea fi un bun paznic ! N-avu timp să protesteze, foşnetul de frunză uscată al rochiei de taftа îi vesti că se îndepărta.

„Îl vom prinde asupra faptului... Există o şansă, una singură. Şi ea redusă. Asasinul trebuia să fie neîncrezător, în gardă, afară doar dacă nu era vreun nebun sanghinar, iar atunci... Lucia dădu să se ridice, nu-şi isprăvi mişcarea şi recăzu cu capul pe perină. Pentru a *descoperi* un mizerabil, venise ea aici şi se pretase la lucruri ce nu-i stăteau în fire.

N-avea dreptul să abandoneze acum la potou, sau la ceea ce-şi închipuia c-ar putea fi un potou.

Se credea curajoasă. Ce se întîmpla cu ea ? Un instinct de conservare o făcea să fie atentă cu toate fibrele fiinţei sale. Nu mai accepta să riște necondiţionat. Acum avea motive să ţină la viaţă. Indiferent de ce i-ar mai fi rezervat viitorul, nu voia să renunţe la ceea ce prezentul îi aducea bun şi minunat, chiar aici, în seara aceasta.

Podeaua scîrţîi. Cineva, probabil nu de-al casei, nefamiliarizat cu locurile, bîjbîia, căutînd canapeaua. Se încordă, gata la ripostă în caz de atac. O tuse, urmată de un strănut, o destinse şi-o linişti. Kar răcise şi acum voia să se încălzească printr-un asasinat. „Hai, curaj !“ îi venea să-i strige pentru ca să-l decidă şi să se termine odată.

Nu se decise însă la timp. Kar renunţase.

Din nou, un pas străbătu încăperea. Persoana trecu prin dreptul canapelei, căută ceva în sertarul comodei şi dispăru ca o boare. Nările Luciei se dilatară căutînd să seziseze, să localizeze un parfum. Nu avu cînd. Altcineva se furişase lîngă ea. Percepu răsuflarea

grea, un miros puțin animalic de sudoare și de tutun. Fu gata să uite că era vorba de-un joc, să sară, să fugă.

Dar o mînă prietenoasă, liniștitoare, i se lăsă pe frunte pînă cînd se calmă. O bufnitură cutremură plafonul.

— Ce-a fost ? șopti ea.

Mîna amicală îi culcă din nou capul pe perină...

— Să nu te miști, auzi ? Își simți funda desfăcută și delicat petrecută în jurul gîtului. Apoi mîna caldă îi părăsi fruntea, iar prezența bună se îndepărtă, ca într-un regret.

Se auzi un strigăt...

Lumina se aprinse din nou. Pe canapea, Lucia zăcea nemișcată, „victimă corectă", cum s-ar fi exprimat Aglaia, cu funda petrecută în jurul gîtului, cu părul desfăcut și împrăștiat pe perină.

Aglaia se și afla lîngă ea, examinînd scrutător, nelipsitele „urme".

— O crimă abilă. O armă neașteptată, aparținînd chiar victimei. Ancheta nu va fi dintre cele mai ușoare. Ce spui, doctore ?

Radu Vighian apărea foarte palid în lumina crudă a candelabrului, în sfîrșit reaprins.

— O crimă abilă, repetă el, ca un ecou, gîfiind ușor, ca după fugă.

— Acum, vom căuta eventualele urme, deși criminalul pare prea rutinat ca să le fi lăsat.

Examină „arma crimei".

— Nici o amprentă posibilă pe mătase. Se aplecă, privi sub divan, în căutarea de mucuri sau de scrum de țigară, indiciul clasic lăsat de orice asasin ce se respectă și are habar de regulile jocului.

— Nu fumează, anunță ea, încruntată, ceea ce avu darul să provoace aprinderea multor țigări.

— N-a fumat în timpul crimei. Nu este exclus să fie, totuși, fumător.

Îngenunchind, examina covorul și urmele greu de distins pe firele lui dese.

— Trebuie să fie un bărbat... un bărbat voinic, anunță ea, ridicîndu-se.

— Iată-mă scos din cauză, persiflă Tony. Radu rîse și el, cu un fel de ușurare.

— Iar acum, îi vom reconstitui retragerea, hotărî teribilă, Aglaia.

Dădu ocol salonului, după care fapt, urcă scara urmată de Radu și de musafiri.

Lucia, profitînd de faptul că a rămas singură, se ridică dintr-o mișcare și începu să deznoade nodul dificil al fundei-șireang.

Întîlni, mari, ochii lui Doll, ghemuită în fotoliu ca o pisică la pîndă.

— Ești de mult aici ?

Cealaltă nu răspunse. Lucia observă că tremura din tot trupul.

— Nu-ți este bine ? Te-ai lăsat impresionată de acest joc stupid ?

Și, cum Doll tot nu răspundea, se enervă de-a binelea.

— Ai *văzut* ceva ? Ai auzit ?

În chiar clipa aceea, un țipăt ascuțit țîșni de sus, din spațiul liber al casei. Apoi, urmară alte strigăte și-un galop precipitat clătină scara îngustă de lemn.

Tony se repezi cel dintîi spre divan.

— Nu te speria, păpușico. Mai ales, nu te speria...

Octav apăru și el. Chipul îi era ca de gheață.

— Ce s-a întîmplat ? izbuti în sfîrșit, să articuleze, Lucia.

Și, cum cei doi tăceau, se ridică, dreaptă, și se repezi la ușă.

— Mă duc să văd...

Octav o prinse de braț cînd tocmai voia să iasă.

— Inutil. Nu e nimic frumos de văzut sus. E coana Calliopi...

— Dar lipsește de acasă. E la cumnata ei, și...

— S-a întors, făcu Tony, sumbru. S-a întors pe neașteptate. N-a văzut-o nimeni cînd a intrat. A venit să moară acasă.

— Să... moară ?

— Da, răspunse Octav... în chiar camera ta... în fața unor sertare deschise, în care vizibil s-a răscolit. Cineva a ridicat asupra ei o statuetă grea, de bronz și de spaimă, desigur, a suferit un atac. Congestie cerebrală...

CAPITOLUL IX

— Nimeni nu va părăsi casa!

Grupul, atît de vesel cu numai cîteva clipe înainte, devenise acum o ceată de oameni obosiţi, îngrijoraţi, ce-şi vorbeau în şoapte circumspecte. Pe canapea, Doll plîngea nervos cu umerii tresăltîndu-i violent, într-o cutremurare de catastrofă.

Aglaia, în schimb, dreaptă, rigidă, cu buzele subţiate pînă la o simplă linie bine trasă, şedea neclintită într-un fotoliu cu spătar drept. Nu vărsase nici o lacrimă. Îşi privise, cu o ciudată curiozitate şi detaşare, mătuşa.

— A venit să ne „surprindă", rostise ea. Cam avea obiceiul. Cînd am fost... mai tînără, aşa proceda.

Era greu să ţi-o imaginezi pe Aglaia „mai tînără". Totuşi, cine ştie? Amărăciunea din glasul ei, evoca multe întîlniri întrerupte, multe mărturisiri oprite şi niciodată reluate...

— Nu asta importă, ci faptul că, venită — inopinat sau nu — a fost *ucisă*, să nu ne înşelăm. Atacul de cord i-a fost provocat de spaimă. Va trebui căutat *asasinul* şi pedepsit exemplar.

Radu Vighian vorbea cu o logică de gheață. El constatase moartea, și în chip firesc, datorită sîngelui său rece, preluase conducerea anchetei în așteptarea autorităților ce nu mai aveau să întîrzie.

Tony, mai aprins ca întotdeauna, nu-și găsea locul.

— Biata madam Calliopi ! Ce va fi căutat în odaia de sus ?

— Și-a căutat moartea.

— Se poate să fi urmărit pe cineva ?

Toate capetele se întoarseră spre Lucia, care tăcu, tot atît de neașteptat precum vorbise. Tony rînji.

— Dați-i drumul ! Căutați urmele, de astă dată reale. Mucurile de țigară ! Amprentele ! Firele de păr din cap sau din barbă. Ce mai așteptați ca să porniți la vînătoare ?

Radu se făcu interpretul nemulțumirii generale :

— Nu e momentul să faci pe bufonul, Tony.

Dar acesta era dezlănțuit.

— Întotdeauna e un moment potrivit pentru adevăr. „Asasinul“ este un om hotărît, fără scrupule de prisos, ușor detectabil. Care, dintre noi, n-ar ezita să lovească dur, pentru a evita, să zicem, o demascare ?

Cu priviri furișate, începură să se examineze, ca și cum abia atunci s-ar fi descoperit. Mereu mai numeroase, privirile li se opreau asupra lui Octav, necunoscut de ei și agresiv de voinic. Lucia simți, ca un vînt rece, curiozitatea lor îngrozită și fără să mai stea pe gînduri, luă de coarne taurul, încă șovăitor, al suspiciunii :

— Eu nu pot fi suspectată. Zăceam „asasinată“, aici jos, pe canapea. Și îmi cunoșteam „asasinul“.

Da, continuă ea în mijlocul mirării generale, „asasinul“ meu... care nu s-a mişcat de lîngă mine, iată-l.

Octav se încruntă, excedat. Vorbele Luciei urmăreau să-l scoată de sub orice bănuială, dar în schimb îl plasau în centrul atenţiei, ceea ce-i displăcea cu desăvîrşire. De la descoperirea adevăratei crime, un singur gînd îl muncea : cum să facă să dispară cît mai repede şi mai neobservat, ca să nu scape, în zori, întîlnirea de pe aerodrom. Dacă ar fi plecat, pur şi simplu, urma să fie socotit suspectul numărul unu şi să polarizeze toate bănuielile asupra persoanei sale. Nu-i rămînea decît un singur lucru de făcut : să descopere el, în cel mai scurt răstimp, pe adevăratul asasin şi apoi să plece imediat, neurmărit.

Tony se oprise din agitaţia lui ambulatorie şi o examina pe Lucia ca şi cum i s-ar fi năzărit o nouă bănuială.

— De unde ştii cine a putut fi „asasinul“ tău ? Regula jocului îi interzice să vorbească...

— Pentru o femeie există şi alte indicii. Un miros particular de tutun... o atingere de mînă...

— Ha, ha, ha... Tony rîdea ascuţit, trădîndu-şi o apropiată deficienţă nervoasă. O atingere de mînă ! — degetele lui lungi o şi apucară de beregată : Întrucît, mîna mea, diferă de-a lui ?

Lucia se desprinse din strînsoare ; ochii ei aruncau sclipiri reci.

— Ai mîini umede, Tony. Cînd te exciţi, degetele tale se încordează mai mult decît normal.

— Vezi, să nu asasinezi pe cineva din greşală, spuse Kar, şi regretă imediat, în tăcerea reprobativă a celorlalţi.

În ciuda afirmațiilor Luciei, Radu nu părea de loc convins :

— Uneori crezi ce ți se pare... ceea ce *vrei* să crezi...

Se întoarse către Aglaia și o întrebă sec, fără curtoazia lui obișnuită :

— Ce se afla în soclul statuetei deșurubate ?

Aglaia deveni încă și mai rigidă.

— Nu știu...

Radu trecu lîngă ea, dominînd-o din toată înălțimea :

— Nu-i adevărat. Știi — și ne vei spune... chiar acum, pe loc.

Descumpănită, îngrozită și nehotărîtă, Aglaia își frămînta batista. Avea ochii roșii dar uscați.

Repeta, cu încăpățînare :

— Nu știu...

— Va să zică, așa... Privirea lui deveni tăioasă, rece.

— Atunci am să-ți aduc eu aminte. Din casa *aceasta* a dispărut, *inexplicabil*, un... caiet ce-l încredințasem Florei. Un caiet al meu. Nu cumva se afla ascuns în interiorul statuetei ?

Nepoata îl privi cu teamă.

— Nu știu, murmură, abia auzit.

Glasul tînărului deveni metalic.

— Vei fi trasă la răspundere. Ți-ai însușit și ai tăinuit ce nu-ți aparținea.

De astă dată, Aglaia ridică fruntea.

— Nu-mi aparținea nici mie, nici *dumitale*. Am apărat secretele unei moarte. Confidențe încredințate hîrtiei...

— Provocînd altă asasinare ?

În salon nu se auzea nici o urmă de sunet. La ultimul lui cuvînt, însă, Tony sări în arenă.

— Cum așa, „*altă*“ asasinare ? Flora... Flora a murit de inimă.

Radu îl ignoră, deliberat. Nu se ocupa decît de Aglaia.

— De ce nu mi-ai spus la vreme ? Ai fi salvat o viață...

Aglaia rîse ascuțit :

— Nu chiar orice viață merită să fie salvată...

— Pînă-ntr-atît îți urai mătușa ?!

Lucia interveni :

— Așteaptă interogatoriul oficial, doctore. Pînă atunci n-ai dreptul s-o chinuiești.

— N-am nevoie de avocat, izbucni Aglaia. Sentimentele mele mă privesc. Muntele acela de seu nu merita altă soartă. Trăia din viața altora... din durerea altora... ca un vampir !

Rezervata și binecrescuta domnișoară bătrînă împroșca venin. Trăsăturile i se strîmbară, diabolic.

— Nu merita ! Am încercat... ceva antic... un mijloc magic... cu o păpușă de ceară... I-am străpuns inima cu un ac. Nici atunci n-a murit ! Vrăjitorii sînt niște șarlatani.

— Voiai adică s-o omori ?

Lucia interveni din nou.

— Legende vechi. Copilării, superstiții. Nu-i nimic de luat în serios aici.

Radu se întoarse către ea, ironic.

— Crezi ? apoi o interpelă din nou pe Aglaia ; În acest caz, vei fi obligată să dovedești cu exactitate locul unde te aflai în momentul crimei... pentru că a fost o crimă, să nu ne înșelăm.

— Pe mine m-ar interesa unde se află acum documentul ascuns în scobitura statuetei, îl întrerupse Tony și rîse din nou, strident. Cred că ne-ar interesa pe toți, inclusiv miliția.

— Nu ! Lucia se ridicase. Flora nu avea pe nimeni altcineva pe lume decît pe mine. Documentul, oricare ar fi, îmi aparține de drept... ca să-l distrug. Memoria ei nu trebuia să fie pătată de curiozități ori de indiscreții. Îl rog, pe acela în mîna căruia se află acum hîrtiile, să le pună aici, pe pian. Vom stinge o clipă lumina... și toți, cîți ne aflăm de față, ne luăm angajamentul de a nu-l urmări, de a nu-l trăda...

— Dar caietul ?

— Îl distrug imediat, înaintea voastră... împreună mîinile și fu dintr-o dată, de-o patetică frumusețe :

— Ați iubit-o pe Flora. O cunoașteți. Nu putea ascunde nimic rău. Vă rog !

Se auziră exclamații, aprobări.

— De acord, de acord...

Lumina se stinse. Cîteva siluete indistincte traversară salonul. Se auzi un oftat, un chicot. Cînd lumina se reaprinse, pe pian nu se afla nimic.

În mijlocul dezamăgirii generale, Tony strigă :

— Unde-i prietenul doctorului ?

Într-adevăr, Octav, căruia nimeni nu-i reținuse numele întreg, dispăruse ca și cum s-ar fi volatilizat.

— Iată un lucru ce va simplifica mult ancheta — rosti cineva, și rîse ușurat.

— Voi depune mărturie, oriunde și oricînd, că nu s-a mișcat de lîngă mine — Lucia, gravă, solemnă, își încrucișă brațele și se apropie de fereastră, fără a se mai uita la nimeni.

Radu își luă pardesiul.

— Soluția ar fi prea simplă, zise, și nu-mi plac soluțiile simpliste. Voi încerca să-l readuc și să-l conving că dispărînd *acum*, comite o prostie fenomenală.

După plecarea lui, Tony se repezi la Lucia.

— Am fost niște nebuni, niște imprudenți. Nu trebuia să-l lăsăm să plece cu nici un preț.

— Radu Vighian măcar e dincolo de orice bănuială, spuse ea, fără a se întoarce,

— Asta s-o credeți voi ! Un tic nervos făcea să-i tresalte obrazul stîng. Ce știți voi despre acest onorabil individ ? Pentru că e sclivist, poartă țoale bine călcate, voi sînteți gata să-l credeți un sfînt apostol, un vindecător dezinteresat ! Ei bine, eu am alte „date". Accesul profesional la morfină înseamnă pentru el niște, hm... ! venituri pe cît de extraordinare pe atît de ilegale...

Aglaia se ridicase, țeapănă ca justiția.

— Dacă este adevărat, de ce ai așteptat și ai tăcut pînă acum ?

Lentilele ochelarilor ei străfulgerau... Tony dădu indărăt.

— Mulți dintre noi știu... multe. Și tac. Există în firea omenească oroarea de complicații. Viața, și așa, este destul de extenuantă.

— Ai acuzat ; va trebui să și dovedești.

— Oare — glasul Luciei suna îndepărtat, detașat — Flora știa ceva de pretinsele... tare ale acestui om ?

Tony fu lîngă ea dintr-o glisadă.

— Grozav aș fi vrut să știu și eu. Se schimbase, se „alterase" în ultima vreme și noi nu înțelegeam de ce.

— Isprăveşte cu teatrul, cabotinule. Doll înainta către el, indignată ca un înger răzbunător. Aripile ei de carton fremătau. Tu ai făcut orice şi a fost cu putinţă, ca s-o schimbi, fără să te întrebi măcar, dacă va putea rezista la „experienţele" tale !

Tony deveni grav.

— Ai dreptate. Am transformat-o până la un punct. După care... zurr... ! mi-a scăpat din mînă... ca un fluture alb, asta-i expresia. Ca un fluture pe care altul a reuşit să-l fixeze într-alt album, cu ajutorul vreunui ac imens. Eu o obişnuisem să nu se mai îngrozească de nimic şi nu mi-o iert ! Cu un ac... gata !

Izbucni într-un ris dement.

— Destul am tăcut ! Voi spune tot. Tot ! Am indicii, martori. De aceea umbla domnul doctor după însemnările Florei ! Nenorocita, poate că notase, că povestise acolo ceva defavorabil lui.

— Unde-i Aglaia ?

Se uitară spre jilţul cu spătar drept. Era gol.

— Să se fi dus la miliţie ?

Cineva scoase un strigăt, deplasat deşi explicabil.

Lucia, palidă ca o moartă, ţîşni spre uşă.

O urmară toţi, înghiontindu-se, împingîndu-se care mai de care să iasă cel dintîi. Dintr-o dată, se opriră. Palidă, lividă, Aglaia venea către ei, pe alee, împleticindu-se.

Săriră s-o sprijine.

— Unde ai fost ?

O privi pe Lucia absent, cu o nemărginită groază în ochii ei miopi. Niciodată nu o văzuseră fără ochelari. Avea o figură urîtă, infinit dezarmată.

— Lăsaţi-mă singură o clipă cu ea, rosti autoritar Lucia. Nu vedeţi că este la limita crizei de nervi ?

Se dădură la o parte ca să-i îngăduie s-o ia de braţ. O întrebă repede, în şoaptă :

— Ai fost la telefon, e adevărat ?

— Da... Am vrut să-l previn... Cineva a ridicat receptorul, sînt... da, sînt *sigură* că nu e vinovat. *Ştiu* că nu poate fi vinovat fiindcă pe vinovat... îl cunosc !

— Bineînţeles. Nu e Radu...? şi ?...

— S-a auzit... clar... un strigăt înăbuşit şi o bufnitură. Sînt sigură că i s-a întîmplat ceva... Se înfioră. Mă duc la el.

Chiar atunci, cu zgomot prelung de frîne strînse, două maşini cu numai trei numere pe placă, se opriră în faţa casei.

Lucia o strînse şi mai tare de braţ.

— Prea tîrziu. Dacă e ceva de descoperit, vor descoperi autorităţile de drept.

CAPITOLUL X

Cu pasul rapid, tăcut și suplu, Octav se îndepărtă de casa care fusese a Florei. Creștea distanța între el și evenimentele nopții, cu nebuna ei serată, care începuse în casa moartei și se terminase cu o altă moarte.

Singura lui șansă era să-și cronometreze în așa fel timpul, încît să se afle la aeroport exact cu trei minute înainte de plecarea avionetei.

În graba ce va urma, își repeta el, avea o șansă. Precară, minusculă, dar o avea. Era — încă — liber.

Nici un moment nu regreta că a dispărut la vreme, cu riscul chiar de-a deveni suspectul nr. 1.

Sînt ocazii în viață cînd orice clipă de ezitare îți poate fi fatală.

Împrejurul lui se acumulaseră, treptat, îndoielnice mormane de bănuieli. Ar fi putut, își da perfect seama încercînd să se dedubleze și urmărind raționamentul oricărui om de bun simț, să fie acuzat de *orice*... Viața lui, dezordonată, cu părțile de umbră precumpănind asupra celor luminoase, îl indica oricînd, oriunde, drept cel mai capabil să comită o fraudă, un atac armat, chiar o omucidere... Era atît de conștient că însăși viața lui îl desemna ca vinovat, încît prima lui

reacție era întotdeauna fuga, grija de-a nu se lăsa prins, interogat, anchetat. Rarele ochiuri de azur ce-i străjuiau existența, în care predomina un cavalerism demodat față de anumite femei, nu se dovedeau suficiente ca să răscumpere ceea ce trebuia neapărat să rămînă ascuns pentru ca și el să mai fie acceptat între oameni. Altfel nu mai era decît un fugar nenorocit, un paria. Flora, singură, întrupase pentru el răscumpărarea păcatelor. De dragul ei ar fi fost în stare să înceapă altă viață, devenind orice-ar fi vrut ea, chiar și un om cinstit cu o existență mediocră, clădită din renunțări și mărunte eșecuri. Doar gîndindu-se la asemene eventualitate strîngea pumnii. Dar Flora dispăruse. Acum trebuia el să dispară, cît nu era prea tîrziu.

„Porcăria porcăriilor."

Nu-și imaginase niciodată, adică evitase sistematic să-și imagineze filiera și rezultatul final al manoperelor și activităților sale diverse, pînă cînd Flora fusese alertată... Se îngrozise, sărăcuța !

Nu există dreptate pe lume. Mai întîi apăruse, și il făcuse să se îndoiască de justețea atitudinii sale față de viață. Se afla amestecat în prea multe obscure traficuri.

Ea îl făcuse să vadă în ele și altceva decît un cîștig — mai mare, în raport cu riscul, după cum îi explicase el. Concluzie care nu se discută. Spaima ei îl obligase totuși să se îndoiască, să-și pună întrebări sterpe, inutile. Plecînd luase cu ea nemărginita lui încredere în sine, convingerea despre existența unor legi valabile pentru alții, dar nu pentru el. Hăituit, urmărit, încerca aceeași senzație ca atunci cînd mai era încă stăpîn pe sine, deci pe destin : nu-l vor

prinde ! Vechile certitudini bazate pe un instinct dincolo de logică. Încă o dată va scăpa. Pentru ca, ca s-o răzbune. Ca să-i dovedească că n-a fost învins, deşi n-a ştiut s-o apere cum ar fi meritat.

Să nu se gîndească, mai ales, să nu se lase moleşit, înduioşat, diminuat. O avionetă turistică ! Ridicol ! Se va prezenta ca un călător întîrziat. Ba nu se va prezenta de fel. Se va apropia firesc, neobservat pînă în ultima clipă.

O salopetă, asta-i trebuia ! Uniforma celor de pe aeroport. Cînd se vor dumiri, el va fi departe. Îndrăzneala extremă cu partea ei de neverosimil posedă o eficacitate superioară chiar prudenţei. Luaţi pe neaşteptate, oamenii reacţionează dezordonat şi-ţi dau o şansă — dacă bineînţeles ai ştiut să-ţi păstrezi sîngele rece.

Începuse să se lumineze. O perdea sură încă ezita să se ridice.

„Într-o jumătate de ceas aş putea fi acolo".

Se auzeau, şovăitoare, clinchetitoare, primele tramvaie. Străzile mai erau întunecate şi pustii. Avea deci, vreo treizeci de minute de securitate deplină. Nimeni nu-l va căuta pe străzi. Iar cînd se va da alarma, el se va găsi undeva pe traiectoria cea mai puţin frecventată a cerului...

Numai de-ar vrea doctoraşul să-şi ţină gura. Cîntări în minte, repede, datele necesare unei tăceri. De-ar povesti prea multe, va oferi inutil un capăt de fir unor şi mai inutile anchete. E laş dar destul de inteligent ca să înţeleagă unde-i sta interesul... Grăbi instinctiv pasul. Numai de n-ar cădea asupra lui Vighian vreo bănuială ! Ca să se disculpe, speriat, el

ar putea uita chiar de propria lui securitate. Şi de ce, adică, să fie tocmai el, cel suspectat ?“

Se înjură amarnic, cu jumătate de voce. Nimic nu mai mergea ca pe roate. De cînd Flora a dispărut din viaţa lui, orice iniţiativă se năştea ca şi moartă. Steaua lui pălise. Clipea şovăitor, şi dispărea...

Întîi, ce se petrecuse la mare, iar acum, stupiditatea întîmplării care l-a dus tocmai unde avea să aibă loc un asasinat. El, care-şi dorise să treacă cît mai neobservat, să fie doar o simplă figură anonimă, participînd la o petrecere unde nimeni să nu-l cunoască... Într-adevăr, nimeni nu-l recunoscuse în afară de replica Florei, fata aceea cu fundă rigidă în păr. Ea avea să-şi ţină gura. Nu era o femeiuşcă. La nevoie, chiar te puteai bizui pe ea. O fiinţă frumoasă şi aparent atît de rece. Aproape că-i părea rău că, abia întrezărită, se va cufunda şi dînsa în marele depozit, într-un panopticum al figurinelor de ceară, efigii ale celor întîlniţi şi aproape imediat depăşiţi, lăsaţi cu mult în urmă, fiindcă aşa cerea soarta lui de singuratic şi de etern vagabond.

Vechea aroganţă îl cuprindea din nou. Nu i se putea reproşa mare lucru. „Prafurile ar fi circulat prin altcineva dacă n-aş fi fost eu.“ Viaţa îi rămăsese datoare tocmai pentru că întotdeauna îi drămuise fericirea. Un cuvînt idiot. Mai degrabă ceea ce i-a părut să fie o promisiune de fericire.

În staţie se opri. Rari, grăbiţi, indistincţi, primii pietoni ai dimineţii începuseră să circule. Nici unul nu-l privea ; îl luau adică drept unul din ai lor. Adică, un om grăbit s-ajungă neîntîrziat acolo unde-l aşteptau treburile, oamenii, ziua *lui* de muncă. Nu avea

nimeni dreptul să se amestece în ce avea să fie ziua lui. Autobuzul către aeroport se și zărea la orizont.

Răsuflă adînc, cu ochii către ceasul de mînă. Dacă lucrurile vor decurge normal, peste o oră putea fi în avion ; iar dacă nu, peste o oră...

Refuză gîndul, cu o mișcare agasată din cap și din umerii prea largi. Va reuși pentru că era absolut necesar să reușească și va plăti fără tocmeală asumîndu-și tot riscul care va fi necesar.

. . . . . .

Tony tocmai terminase ce avea de spus.

— Va să zică, așa ! V-ați jucat de-a asasinatul. Poți pleca ; dar nu prea departe.

Lucia își ținea pe braț funda, arma crimei în strangularea simulată.

— Dumneata, unde ai fost între... procurorul se uită într-un carnet — între 1½—2 ? Ultimul tren dinspre Giurgiu vine la 1,15... Taxiul pînă acasă ar plasa sosirea gazdei cam la ora 1½, deci, ticăloșia nu a putut fi comisă decît într-un foarte scurt interval după sosirea ei. Noi am pus ca oră extremă ora 2 — poate 2¼. Deci este necesar să știm cu precizie unde vă aflați fiecare în acest interval.

— Eu, rosti Lucia, stăteam lungită pe canapea, aici, în văzul tuturor.

— Eu, se repezi Aglaia, care urmă după Lucia, mă aflam în grădină... cu doctorul Vighian.

Procurorul făcu un semn. Fu introdus din nou Tony.

— Vă rugăm să repetați declarația. Dumneaei susține că se afla cu doctorul, în grădină.

— Dumneavoastră vă aflați poate în grădină, dar doctorul se afla *în casă*. L-am întîlnit... și Tony se opri, parcă regretîndu-și sinceritatea.

Procurorul se ridicase pe jumătate de pe scaun, extrem de interesat :

— Unde l-ați întîlnit ? Puteți preciza ?

Tony tuși, discret.

— Am... urcat și eu, sus ; în cameră se „odihnea", pe rînd, perechile obosite, să zicem, de dans. Cînd am urcat...

— Singur ?

— Poftim ? Ah, da, singur, se-nțelege, l-am găsit pe Vighian acolo. Părea să caute ceva. Răscolea febril printre hîrtii, deschisese chiar și un sertar. Ceilalți s-au retras pe rînd. Îi deranja. M-am și mirat că un om discret, bine crescut...

— Nu l-ai întrebat ce căuta ?

— Bineînțeles. Mi-a răspuns că-și uitase tabachera, sau așa ceva.

Aglaia se repezi ca o leoaică rănită.

— Desigur, și-o uitase. La ultima lui vizită. M-a și întrebat dacă n-am găsit-o, cumva.

— Da... stiloul argintiu lucea între degetele procurorului ca un stilet, iar dumneavoastră, *n-ați* găsit-o, nu-i așa ?

Aglaia îl privi cu hotărîre.

— Nici n-am căutat în mod serios. Îmi era agreabil să-l văd ! Îi dam un pretext să revină.

Cele două pete de roșu, stîngaci aplicate, luceau pe obrajii ei de-o paloare lividă.

— Aș vrea să vă fac să înțelegeți că nu a fost nimic premeditat aici. Am martori. *Eu am insistat* să vină, neapărat. El dădea din colț în colț, *eu* insistam. Cu

tanti Calliopi, el se purta cu o curtoazie din alte vremuri. N-o ura. Numai eu aș fi avut un mobil : casa care-mi revine mie după moartea ei. *Cui prodest ?* Cine profită de pe urma crimei ? Eu. Și, totuși, n-am speriat-o, n-am ucis-o, prin spaimă, vă asigur. Nici n-aș fi avut ocazia. Nici o clipă măcar n-am rămas singură cu ea.

— Și totuși, mătușa dumitale a fost ucisă — ca și cum ar fi fost lovită direct. Probabil că surprinsese ceva, ceva ce asasinul voia cu tot prețul să rămînă ascuns.

Procurorul o mai privi o dată scrutător pe Aglaia, și-i făcu semn că se poate retrage.

Afurisită treabă ! Devenea absolut necesar să-l convoace cît mai curînd pe Vighian.

Cei de față erau egal de suspecți și egal de inocenți. Lipsa de mobil aparent era cea mai gravă. Pentru că un mobil exista, trebuia să existe. Cînd îl va descoperi, știa că-l va descoperi și pe vinovat. Însă pînă atunci, erau semne că ancheta va mai dura. Ar fi fost minunat ca în viață să se întîmple precum în cărți, vreo lovitură de teatru, mărturisirea sau descoperirea unei probe zdrobitoare. Ar fi însemnat închiderea dosarului și o libertate regăsită pentru cei suspectați și nevinovați.

Îl chemă din nou pe Tony. Dintre toți, acesta-i părea cel mai dezghețat la minte. Nu-i scăpase că era, probabil, îndrăgostit de Lucia și gelos după cît se pare. „Ăștia sînt mereu cu ochii în patru ; observă ceea ce altora le scapă."

De asemeni, îl mirase luciditatea „fantezistului". Nu era nici măcar amețit de băutură așa cum erau ceilalți cu prea puține excepții. Chiar Aglaia... mai

ales Aglaia. Alcoolul îi provoca o surescitare, o euforie chiar, mai mult tragică decît comică. „Fecioară întîrziată" și dezlănțuită. Grotesc.

Procurorul făcea parte dintr-o promoție recentă. Student, se remarcase în susținerea unor lucrări de drept penal. Fiul unor părinți cu tradiții intelectuale, își surprinsese familia alegînd această carieră. „Mai ales aici, descoperind pe vinovați, poți apăra eficient, nevinovații." Știa cît de înșelătoare puteau fi aparențele și pentru a elucida orice îndoială era decis să apeleze la adevărul psihologic, la reacția probabilă a fiecărui caracter în parte pus în fața unui fapt dat.

„Crima" din acea noapte îl intriga prin aparenta ei absurditate. O pașnică pensionară, amenințată și ucisă prin spaimă, fără motiv vizibil, în mijlocul unei petreceri cu toate ușile deschise. Asasinul riscase enorm, deci motivul trebuia să fie dintre cele mai serioase. Lovești din furie ori ca să-ți aperi viața ta sau a cuiva care-ți este apropiat. Bătrîna, nu putuse, abia sosită, să iște asemenea dezlănțuire de mînie. Rămînea deci cealaltă ipoteză. Cineva fusese surprins căutînd și, poate, găsind *ceva*, care cu nici un preț nu trebuia să fie văzut în mîna lui. Deodată, își dădu seama că Tony, încă aștepta, în picioare...

— Acest... Radu Vighian, a plecat înainte sau după crimă ? Încearcă să-ți amintești.

— Depinde de ora „crimei".

De loc prost „fantezistul".

— Să zicem în jurul orei 2.

— Da... păru să-și verifice o impresie, în sfîrșit se hotărî.

— N-a lipsit nimeni „înainte". Cel puțin așa cred. Însă imediat după moartea bătrînei a dispărut Octav.

— Cine ?

— Prietenul adus de Vighian. Un bărbat... impunător și...

— Și ?

— Nu-l cunosc. Greu de definit.

— Adică ?

— Un gen de... de aventurier, poftim. Dă impresia c-ar putea fi periculos.

— De ce n-ai vorbit de la bun început ? — se ridică și dădu un ordin scurt. — Întotdeauna „anumite“ rețineri ne fac să pierdem un timp prețios.

. . . . . .

Octav, îmbrăcat în salopeta de mecanic, zări avioneta, pregătită de plecare. Bine că evenimentul se petrecea pe un aerodrom mai mic, mai vechi, mai puțin... organizat, ca să spunem așa.

Obținerea salopetei fusese simplă. Luat prin surprindere, omul reacționase insuficient. Două lovituri de judo, bine aplicate și îl tîrîse apoi în dosul unui tufiș.

Cu mîinile în buzunare, el contempla de la distanță, pe cei ce așteptau decolarea. Înainta treptat, cu ochii în patru. Maud nu-i inspira o încredere oarbă. Știa că nici el nu era pentru dînșii un novice. Îl cunoșteau — Maud avusese chiar ocazia să-l vadă „la treabă“.

Întocmai ca pe-un ecran, revăzu, fugar, „secvența“ Ankara.

Acoperise fuga unor prieteni și doborîse un urmăritor. Norocul fusese că cei urmăriți ca și cei care-i fugăreau, erau din același mediu. Interlopi. Între bandele rivale care se înfruntau, autoritățile nu prea aveau obiceiul să se amestece, atîta vreme cît lucru-

rile se petreceau „în familie". Îi lăsau bucuroși să-și încheie socotelile între ei, ceea ce le facilita treaba și-i scutea de riscurile unor procese inutile ; fiecare socoteală se solda cu lichidarea unuia sau a mai multor indivizi sortiți unor condamnări serioase. Un apărător capabil este, prin definiție, și-un dușman de temut. Maud n-ar fi putut rezista dacă ar fi ignorat regulile esențiale ale jocului.

Elicea avionetei se puse în mișcare. Acum... Își încordă mușchii, dar saltul ce trebuia să urmeze fu frînat de un nou episod. Un al patrulea personaj, cel presupus bolnav probabil, venea alergînd cu o valijoară în mînă. Și ceea ce devenea și mai curios, la o distanță potrivită, apăruseră cîțiva oameni vădit atenți. Octav se retrase mai în umbră, intrigat. Se aștepta ca avioneta să nu mai fie lăsată să decoleze. Dar lucrul nu se întîmplă. Ultimul venit urcă cel dintîi, apoi aparent nestînjeniți urcară și ceilalți ; Maud cea din urmă. Simți, mai mult decît întîlni, privirea ei tăioasă. Avioneta se clătină, vibră din toată armătura ei delicată și porni fără ca „observatorii" să fi făcut vreun gest ca s-o oprească.

Cerul era acum de-un albastru intens. Avioneta nu mai însemna decît un punct alb ce se îndepărta și devenea invizibil. Octav îl urmărea cu o resemnată detașare. Învățase să știe să și piardă, norocul sau împrejurările fiindu-i — pe rînd — favorabile sau nu.

Curînd, un zgomot de pornire se auzi dintr-un colț al pistei și un alt avion, cu mult mai rapid se înălță și porni pe aceeași rută cu turismul de adineaori.

Ciudată „coincidență" ! Un vînător ! Ce căuta un vînător pe cerul pașnic al turismelor ? Îl cuprinse un sentiment de plenitudine, pe care-l cunoștea bine

pentru că urma întotdeauna după o primejdie evitată ; steaua lui încă nu-l părăsise. Necesitatea unei acțiuni imediate îi apăru evidentă. Trebuia să părăsească terenul înainte ca mecanicul „adormit" să se trezească și să dea alarma. Salopeta încă îl mai proteja. Nu mult, doar cîteva minute. Degajat, porni către hangare, apoi coti spre palisadă și, de cum socoti că nu se mai afla în bătaia atenției, lungi pasul cu gîndul să-și scoată salopeta ce-o îmbrăcase peste haine la toaletă, iar apoi, redevenit un civil anonim, să se piardă cît mai degrabă în zarva marelui oraș.

CAPITOLUL XI

Aglaia se strecurase prin portița rar folosită ce dădea către maidanul din capătul străzii și o apucase pe-o potecă aproape invizibilă noaptea, pentru cine nu ar fi fost un localnic, un om al cartierului.

Ajunse într-o stradă neașteptată, opusă marii artere, mai coti de două ori pînă cînd, în sfîrșit, ieși la lumină într-o piață unde începuse animația dimineții. Se descărcau lăzi ; soseau țărani cu coșuri și le așezau lîngă tărăbile acoperite. În lumina incertă, culorile vii ale roșiilor și verzelor abia se afirmau.

Aglaia făcu semn unui taxi. Șoferul adormit și blazat avu totuși, văzînd-o, o mișcare de surprindere. Nu prea frecvent, și la asemenea oră, transportase el astfel de arătări : Cocul în echilibru precar, rimelul diluat împrejurul ochilor, petele roșii din obraji, rochia de tafta șifonată ca o hîrtie boțită...

„O fi de la vreun teatru" — gîndi pînă în cele din urmă omul, cu filosofie.

Strada spre care se îndreptau se afla destul de departe. Un loc liniștit, un ansamblu de vile elegante. Cu toată tulburarea de care era cuprinsă, Aglaia resimți un șoc. I se păru că mai aude încă : „Sînt dornic de intimitate. Cînd îți faci internatul..."

Va să zică, aici locuia și pretindea că...

— Ei, ce facem ? Ne întoarcem ?

Glasul șoferului o dezmetici. Coborî, plăti, fără a uita un bacșiș generos.

— Vă aștept ? făcu omul îmbunat.

— ...Nu-i nevoie !

Ezită înaintea celor trei sonerii. „Radu Vighian" citi ea, alături de-al doilea buton.

Un rest de bun simț îi imobiliză brațul. Ce-avea el să creadă despre vizita ei, tîrzie de noapte sau atît de devreme, dimineața ? Își aminti însă de bufnitura auzită prin telefon și în loc să apese pe buton, apăsă instinctiv pe clanță. Spre mirarea ei, ușa se deschise fără zgomot, fantomatic. Nu-și pierdu timpul mirîndu-se și țîșni înăuntru. Radu stătea la parter. Cu instinctiva încredere a omului într-un miracol ce s-ar putea repeta, nu se ocupă de sonerie și împinse ușa. Tăcută, se deschise și aceasta.

Văzu îndată pentru ce. Lungit în fața biroului, Radu Vighian n-avea să mai răspundă niciodată la vreun telefon.

Ochelarii îi încălecau nasul în mod grotesc nemaiapărîndu-i ochii stîcloși, larg deschiși, într-o uimire încremenită.

Aglaia duse mîna la gură, reținîndu-și un strigăt, transformîndu-l în geamăt îngrozit. Felul cum era întins, lăsa să se presupună că agresorul se ivise drept în fața lui, pe neașteptate...

„Va fi ieșit de sub birou, gîndi ea mașinal. Îl aștepta, adică".

Abia atunci observă că perdelele de catifea, lungi, grele, se mișcau ușor ca sub o răsuflare de vînt.

Fereastra era deschisă. Pe acolo intrase și dispăruse ucigașul...

„Ce imprudent ai fost, Radule ! Cîtă nevoie aveai de cineva, să-ți poarte de grijă !“

În sufletul pustiit se adunaseră ca o furtună aducerile aminte despre atențiile avute pentru ea, așa cum nu le avusese nimeni și cum nu le va mai avea nimeni de acum înainte. Cu pieptul slab agitat de hohote mute, găsi puterea să alerge pînă la geam, să se asigure că nu se înșelase. Era doar împins superficial. Instinctul de detectiv amator, îndelung frustrat de-o realitate, de un fapt concret, o făcu să se aplece și să examineze urmele lăsate pe covorul persan, de niște tălpi prăfuite. Urme mici.

Ca de copil ?...

Se îndreptă, preocupată. Știa că datoria ei ar fi fost să formeze numărul miliției, ori să se aplece pe geamul deschis și să strige lung, strident după ajutor. Dar, instinctiv, amînă. Imediat după ce va fi dat alarma, aici, ca și „dincolo“ nu va mai fi crima „ei“. Ca și dincolo, va deveni o simplă suspectă, o figurantă, iar cercetările vor aparține altora. Chiar sugestiile ei, oricît de întemeiate, de ingenioase ar fi fost, vor întîmpina ironiile „specialiștilor“, ale acestor copoi fără vocație. Măcar să încerce să se dumirească, înainte de-a fi împiedicată, jefuită de orice descoperire, de orice concluzie capabilă s-o pună pe pista adevăratului criminal.

— Ți-o datorez, Radule, ți-o datorez.

Îngenunchie lîngă el, îi scoase cu grijă ochelarii și-i închise ochii, cu pioșenie, cu duioșie. Îl avea în sfîrșit, atît de al ei, încît uita că nu-i spusese niciodată pe nume. O dorință creștea în ea, de a-l răz-

buna, de a-l merita mai mult decît oricare altă femeie, chiar tînără, chiar frumoasă.

„Al meu a fost, și va rămîne al meu. Nu aparținea nimănui altcuiva."

În patru labe, refăcu scurtul traseu între birou și fereastră. Urmele se succedau, corecte, mărunte.

„Un om mic și sprinten ? Un copil ?

Reveni la cadavru și *văzu*. Mai jos de nodul cravatei, apărea capătul fin cizelat al stiletului ce-i pătrunsese în piept pînă-n plăsele.

— Așa !

Asasinul, va să zică țișnise în fața lui și izbise cu o forță ce desmințea delicatețea urmelor lăsate...

— Oare ?

Vorbise tare. Privi împrejur. O impresionă calmul studios al unei odăi-birou ; în fund, alcovul cu divanul-pat, acoperit de un covor gros, cu marginile mult răsfrînte. Totul părea a fi mărturia unei vieți serioase de viitor savant. Dar... Aglaia n-ar fi putut să definească ce anume o făcea să-și ascută simțurile. Flaconul acela răsturnat ? cutia căzută ? Hotărît, ceva nu era în ordine. Nu era...

Tăcută, se repezi către o mobilă joasă, întredeschisă.

Înăuntru, domnea o răvășeală cumplită. Cutii, sticle golite. Nu se potrivea de loc cu rînduiala înconjurătoare, minuțioasă. Cu un gest brusc trase un sertar. Același lucru. Numai că aici hîrtiile fuseseră răscolite în grabă. Dulapul, de asemeni.

Intuí vag, că între aparenta ordine ce învăluia neregula și fostul stăpîn al locuinței se afla desigur un raport, o legătură neîntîmplătoare.

„Să fi dus o viață ascunsă ?"

Tardivă, ridicolă, dureroasă, gelozia o muşcă de inimă.

„O femeie în viaţa lui ? Nu !... Ba da... Chiar foarte probabil... Atunci ? Flora să fi fost oare ?

O uşurare intensă, urmată imediat de-o angoasă insuportabilă.

Flora era moartă. Iar morţii nu pot ucide.

Logica raţionamentului n-o linişti. Dimpotrivă.

„Ridică telefonul ! Formează numărul ! Ce mai aştepţi ? îi poruncea un glas autoritar ce semăna cu al mătuşii Calliopi... Calliopi, care era şi ea moartă acum... moartă ca Flora... ca Radu...

I se păruse, ori covorul ce acoperea divanul se mişca ? Da, se mişca precum şi perdelele groase de pluş se mişcau, numai că îndărătul perdelelor sufla vîntul, iar vîntul nu putea ajunge pînă aici anume pentru a ondula covorul ; privea ca hipnotizată.

„O femeie de statură mică a făcut-o !“

Coincideau prea multe lucruri. Se aplecă maşinal şi culese o pană albă, de pui, ori de porumbel.

Căută cu privirea o absentă colivie. Firește, n-o găsi. Îşi îndreptă ochelarii ; covorul ondula net, real ; nu era o părere.

Deşi glasul raţiunii, care din nefericire semăna cu al coanei Calliopi, o îndemna să se întoarcă spre telefon, spre geam ori spre uşă, ea nu-l ascultă. Avea dreptul să nu-l mai asculte pentru că tanti n-o mai putea ameninţa cu schimbarea testamentului.

Hotărîtă, întoarse spatele telefonului, ferestrei, uşii, raţiunei şi înaintă spre divan.

— Ieşi la lumină !

Nici un răspuns. Covorul îşi regăsise imobilitatea. Sfidată de tăcere se aplecă şi cu un gest sigur, îl

apucă de-un colț și îl ridică. O mirare neîncrezătoare i se zugrăvi pe chip. O mirare indignată. Deschise gura, dar înainte de strigăt sau de imprecație, țișni moartea.

Aglaia se clătină și căzu grațios pe o parte, cu o mișcare ce n-o avusese niciciînd, ca să se lase în iarbă, cît mai lin, cît mai suplu sub ochii celui care nu venise vreodată s-o ia și s-o plimbe „în finul de curînd cosit"...

. . . . . .

Încă nu se pomenise asemenea rușinoasă întîmplare în cartierul cu vile discrete, cu oameni discreți, eleganți și bine crescuți.

Cînd se auzise prima motocicletă, apoi a doua, și mașinile, frînînd zgomotos, vecinii se hotărîseră să apară în balcoane ; apoi, lucru nemaivăzut, coborîseră în stradă, așa cum se aflau, unii în pijamale iar alții în ținută de noapte.

Consternați, aflară de „Dublul asasinat din strada Morgăi", cum îl și numise cineva, îndată apreciat ca un om cult de către docții ascultători. Ca rezervatul și distinsul medicinist să fi căzut victimă unui asasin era de necrezut, dar să fie găsit alături de-o femeie necunoscută nici tînără, nici frumoasă, lucrul întrecea orice imaginație !

— Pot fi primit ? Sînt așteptat la minister devreme, doresc să dau o declarație.

Cel care cerea să fie primit era un bărbat impozant, în jur de 50 de ani. Se prezentă drept directorul Sever Petrescu și sublinie că locuia în chiar vila de peste drum.

— Viitorul doctor trăia retras, dar din cînd în cînd primea anumite vizite, ce aș îndrăzni să le calific drept... bizare. Tuși semnificativ. Nu că intimitățile vecinilor m-ar interesa în mod deosebit, dar ești obligat să vezi ceea ce-ți sare în ochi, nu ? Ultimii vizitatori păreau a fi străini, precizează el. Doi bărbați, mai mult costumați decît îmbrăcați și o femeie ceva mai normală, cel puțin în ce privește îmbrăcămintea. Pentru că în rest... semăna cu o vedetă ce s-ar fi trecut și ar fi devenit un personaj interlop, deloc recomandabil.

— Trafica ceva necurat, tînărul ?

— Și-a *căutat* destinul, ca să zic așa.

După depoziția importantului personaj, procurorul se rezemă obosit de spătarul scaunului.

— Orice-am spune, ciudată încheiere de noapte. Doi suspecți eliminați dintr-o dată !

Ofițerul de miliție, care întocmea un raport, ridicase capul.

— Constat o nepremeditare, dacă îndrăznesc să spun așa. Ceea ce am crezut a fi un stilet, servea drept cuțit pentru tăiat filele iar locul lui dintotdeauna era pe birou... Cît despre lațul folosit la strangularea victimei a doua este chiar cordonul halatului aruncat pe scaunul de lîngă pat ; de altfel, țin să vă spun că, transportată la urgență, sînt cîteva slabe speranțe ca să fie readusă la viață.

— Crima rămîne crimă cu arme improvizate ; Totuși asasinul n-a venit aici hotărît să ucidă !

— Pentru ce, atunci ?

— Poate ca să găsească ceva ?... Să fure ? surprins, a trecut la atac...

— Cu o hotărîre și un sînge rece într-adevăr remarcabil.

— Vreun indiciu ?

Ofițerul ezită.

— Urmele — cel puțin cele de praf păstrate pe covor — par a fi ale unei femei, cel mult ale unui adolescent. Femeia... trebuie să fie de statură mică, subțire și sprintenă.

— Da... De asemeni, trebuie să fie crudă și hotărîtă la orice. Nu va fi greu s-o descoperim.

În sinea lui, ofițerul găsea că procurorul dădea dovadă de-un optimism exagerat. Deocamdată aveau de anchetat trei crime. Nici mai mult nici mai puțin. Și după felul cum decursese nefericita serată, nu era absolut imposibil ca seria de omoruri să continuie. Acolo, se căutase ceva. Se „descoperise" ceva.

Prima crimă le trăsese, lanț, pe celelalte două...

Se rușină de bănuiala cu care o urmărise pe Aglaia, singura dintre toți care avea un interes direct în dispariția tiranicei mătuși. Acum știa că greșise. Nimic în seria de omucideri nu arăta să aibă vreo legătură. Posedau totuși indicii concrete : statura asasinului — ori a asasinei : un om mic, determinat și crud.

. . . . . .

Într-un scuar de la capătul străzii, pe-o bancă, Octav se odihnea — sau părea că se odihnește.

Cînd se apropiase de casa lui Radu, vechiul lui instinct vestitor de iminența unei primejdii, funcționase din nou.

Nu intrase.

Poate îl oprise amintirea unei alte vizite ?

Maud și cei doi bărbați. Maud care se urcase în avionetă sub ochii lui și nu fusese oprită. Iar apoi, avionul de vînătoare, luîndu-le urma și...

Dacă activitatea lor era cunoscută, fatal, ancheta avea să ajungă pînă la Radu. De evitat.

Întrucît îl privea, exista o singură soluție : plecarea cît mai degrabă spre graniță. Litoralul, după Constanța, îi era interzis. Îi lipseau banii, prietenii. O singură persoană îl putea ajuta, fără să-l trădeze. N-avea încotro. Trebuia din nou să aștepte noaptea. Să găsească un mijloc de a-i da de știre... Risca mult. S-ar fi putut ca și ea să fie urmărită și în acest caz să ducă filatura pînă la el. Însă Lucia îi inspira încredere. Va ști cum să se strecoare. Nu degeaba era... da, era atît de *femeie*.

Își scoase bloc-notesul, rupse o foaie și sprijinindu-și-o de genunchi scrise în grabă pe ea cîteva cuvinte esențiale.

CAPITOLUL XII

Lucia se deșteptase brusc dintr-un somn agitat. Nici o clipă nu izbutise să se odihnească în adevăratul înțeles al cuvîntului.

Un coșmar oribil o făcuse să geamă în vis și nimeni nu venise la ea s-o liniștească, să-i murmure un cuvînt bun. Singură, pierdută într-unul din acele cartiere noi care noaptea capătă un aspect lunar de lume de piatră stinsă după un cutremur. Urmărită de gînduri, de spaime și de bănuieli, istovită, alerga dintr-o stradă într-alta, neîndrăznind să sune la nici una din intrările negre ale blocurilor ostile. Pe trotuar numai pașii ei răsunau. O angoasă de nesuportat o cuprindea la gîndul că undeva, poate aproape, poate chiar la o întindere de mînă, se afla o cheie mare, de aur stropită cu sînge, „Cheia Misterului" ce deschidea ușa întunecată îndărătul căreia se ascundea Flora, culcată pe-un pat străjuit de crini negri și mai albă decît toate zăpezile.

Ea își va ridica pleoapele grele și o va privi aprobator așa ca altădată după obținerea vreunui succes deosebit la școală. Îi va arăta din nou că-i mîndră de prietena ei, de curajul, de priceperea dovedită. To-

tuși, neliniștea persista. Dacă privirea ei nu va exprima mîndria de demult, ci va arunca scîntei mînioase ? Dacă se va ridica, sprijinindu-se într-un braț, fantomatică în umbra catafalcului și-i va spune : „Cum de-ai îndrăznit ?"

În spatele ei, uriaș cu umerii prea lați, Octav se îndepărtează. Acolo, drept în față stau doi zbiri, doi ciocli, doi călăi investmintați în costume sumbre. Ei așteaptă. Îl așteaptă pentru că nu le mai poate scăpa. Scenă kafkaiană. „Nu, nu-i vorba despre-o carte", vrea să le strige ea, dar călăii nu vor s-o audă. Ei nu se clintesc din nemișcarea lor încremenită.

Ea vrea să fugă, să-l prevină, să-l prindă de braț, să i se prindă de gît, orice, numai să-l oprească, să-l rețină, să nu-l lase să înainteze către ei, către moarte adică.

Dar brațul alb, parcă golit de sînge al Florei se înalță, i se prinde de umăr, iar umărul ei se apleacă, ca sub o povară enormă, ca sub o lespede, o stîncă. Se pomenește țintuită locului, fără glas, asistînd neputincioasă la distrugerea unui om... om... om...

— Nu !

Se trezi leoarcă de sudoare ca și cum chiar strigătul ei ar fi deșteptat-o. Afară, mijea lumina incertă dinaintea zorilor, lumina cenușie... Cînd agonizanții izbutesc să depășească această oră, este un semn de scăpare posibilă.

Sări din pat.

Ultima zi fusese cumplită. Interogată la infinit, spusese — dar mai ales aflase — multe despre Radu Vighian, despre Aglaia, încă în comă. Se rugase de ea Tony, Doll și alți prieteni, să părăsească casa devenită a crimei și să se mute la oricare dintre ei pînă

cînd terminarea anchetei îi va reda libertatea de a pleca din București. Refuzase. Cu emoție, cu recunoștință, dar cu fermitate. Ei nu știau, și ea nu le putea explica la fiecare în parte că Flora n-ar fi iertat-o dacă ar fi abandonat lupta. Pentru că *aici*, în *casă*, și nicăieri altundeva, se aflau ascunse acele pagini din jurnalul Florei, din care negreșit trebuia să reiasă care anume dintre toți îi fusese cel mai apropiat, cel care putea fi vinovatul.

Teribil de importante pentru asasin — închidea ochii și le revedea — erau niște subțiri notesuri școlărești. Flora, începîndu-și jurnalul încă din școală, păstrase obiceiul de-a folosi hîrtie liniată.

Ultimul era desigur un caiet foarte subțire. Altfel, nici nu l-ar fi putut ascunde atît de bine încît căutarea lui și teama de descoperire să pricinuiască imprudențe și violențe mergînd pînă la crimă, numai pentru ca cineva să-l recupereze.

Radu Vighian, mort, se dovedea cu mult mai complex și mai periculos decît păruse vreodată, viu.

Se găsise la el indicii tulburătoare. Mai întîi o cantitate suspectă de morfină. Apoi adrese care păreau să nu ducă nicăieri și totuși trebuiau să ducă undeva. Ultimii lui musafiri, niște străini ciudați — pe șoptite se spunea cam mult despre ei — probabil izbutiseră să fugă din țară. Nu se găsise însă nici o fotografie, nimic din ce-ar fi legat viața lui Radu de-a Florei. Iar dacă el distrusese cu bună știință orice dovadă, ar fi însemnat că...

De două zile Lucia se întreba dacă n-ar fi fost cumva mai nimerit să comunice bănuielile ei anchetatorilor, să se ușureze, să se elibereze. Nu se putuse hotărî. Era taina Florei. I-o împărtășise atît de vag

doar ei singură dintre toţi pe lumea asta. Nu trebuia numai s-o răzbune, trebuia s-o şi apere, aşa cum întotdeauna o apărase cît timp trăia. N-ar servi nimănui să fie pătată, inutil, memoria unei fete umile din provincie. De altfel, s-ar fi putut întîmpla să nu existe nici o legătură între cele ce-au urmat, între coşmarul ultimelor zile şi scurta trecere discretă, luminoasă, ca o boare uşoară de parfum, a Florei. Nu exista, *nu putea să existe*. Urmele duceau către cine ştie ce afacere murdară de contrabandă. Curios, ca tocmai Radu să fie omul care să-şi fi lăsat fără acoperire astfel de activităţi... Dacă Flora ar fi putut avea cea mai mică bănuială, ar fi fugit îngrozită... O cunoştea doar pe Flora... Ea n-a ştiut *nimic*, putea pune mîna în foc.

Începu să se învîrtească prin odaie fără rost, fără să mai evite zgomotul. Doar nu mai era nimeni altcineva în casă în afară de ea... ea, care-n ruptul capului n-a consimţit să plece de aici, de unde probabil nu mai era nimic de găsit după minuţioasele percheziţii ! Se căutase însă altceva. Aur poate, sau valori ? Un caiet-notes, subţire, nu le-ar fi atras atenţia. Rău făcuse, poate, că nu le-a spus nimic, dar n-a fost în stare. Ce să le spună ? Cînd totul era atît de neclar, iar totodată, pentru ea, atît de clar.

O mai vedea încă pe Flora la plecarea ei din F... Taiorul strîmt, cam stîngaci croit, geamantanele — unul cu cărţi, cel mai greu, pieptănătura ei cuminte... Pleca spre un destin implacabil şi nimic n-o prevenise, n-o reţinuse.

„Pleca să-şi caute moartea".

Tresări. Gîndul i se impunea tot mai puternic. Lucrurile au fost infinit mai complicate. Dacă povestea

cu morfina, ce s-ar fi aflat la Radu, ascundea vreun secret surprins de Flora, ea încă de atunci a fost ca și condamnată. Se opri, ca străfulgerată de-un adevăr evident.

În clipa aceea chiar, un ghemotoc de hîrtie zbură prin fereastră și-i căzu la picioare. Citi :

„Dacă vrei să riști și să mă ajuți totuși, vino la ieșirea din spatele grădinii. La seama să nu fii zărită."

Nu era semnat biletul, dar nici nu era nevoie ; știa de la cine vine.

Își aruncă un capot pe umeri și coborî, desculță, atentă să nu facă zgomot. Casa era păzită.

„Să nu te plîngi, glumise procurorul, amabil ; te afli în cea mai deplină siguranță. Afară doar, dacă...

„Dacă ? continuase ea.

„O veche presupunere. Uneori, asasinii simt nevoia morbidă să revină la locul crimei. Este un fapt verificat, deși explicația lui exactă încă ne lipsește."

Dimineața sură umplea ferestrele și răspîndea o nouă serie de umbre prin colțurile „salonului". Lucia se strecură prin ușa din fund în bucătărie și, de acolo, în grădină. Lîngă poarta scundă ce dădea către maidan, se opri, iar un braț îi înconjură umerii.

„Stt !"

Prima spaimă o dată depășită, o mare liniște o cuprinse, ca atunci cînd, în sfîrșit, simți pămîntul malului sub picioare, după o îndelungată luptă împotriva valurilor.

O atrase în umbra bătrînului cireș de lîngă gard, printre frunzele căruia mai dăinuiau cîteva lampioane uitate, ca niște mari portocale golite de miez. Cu o mișcare blîndă, o întoarse către el, privind-o cu atîta intensitate, încît pleoapele ei se plecară.

— Nu așa. Uită-te la mine. Îndrăznește.

Îl privi. Dimineața căruntă îi pătă cu umbre chipul bine tăiat și adînciturile din jurul ochilor. Neras, ostenit, fugărit...

„Bietul meu pirat..." gîndi și se înroși adînc, ca de-o indecență. N-ai voie, n-ai dreptul să compătimești anumiți bărbați al căror rost pe lume este de-a fi puternici.

— Mă crezi vinovat ?

— Nu !

Roșeața trecuse, înlocuită de-o paloare mată.

— Bine. Ceilalți mă cred un hoț și-un asasin. Va fi greu să mă disculp — rîse amar. „Antecedentele" nu pledează în favoarea nevinovăției mele.

— De ce-ai dispărut ?

Fără să știe bine ce face, îl apucă de brațe, imobilizîndu-l cu slabele ei puteri, ca și cum s-ar fi temut să nu dispară din nou, supt, atras de ventuza uriașă a acestui oraș plin de ascunzători.

— Nu trebuia ! Ai polarizat toate bănuielile asupra persoanei tale. Prima moarte... și-apoi celelalte două. Îți dai seama ? poți fi acuzat de trei asasinate.

— De patru, fată dragă.

Avea glasul neobișnuit de blînd, detașat, îndepărtat, iar în același timp îi simțea mușchii încordați, vibrînd, gata de salt, gata de luptă.

A patra crimă de care ar fi putut fi acuzat ? Nu cumva ?

— La... cine te-ai gîndit ?

Se scutură din strînsoarea mîinilor ei, îndepărtîndu-i-le.

— Pierdem timp degeaba. M-ai înțeles perfect, așa cum și eu te-am înțeles demult, Lucia. Ai venit

aici, nu-i așa, ca un arhanghel cu sabie de foc, să-l nimicești pe ucigaș ? Eu am urmărit cam același lucru. Mi-au stat evenimentele împotrivă. Îmi vine foarte greu să te las singură în fața unui necunoscut de groază. Pleacă, îndată ce va fi posibil. Fugi !

— Nu-mi purta de grijă. Nimeni nu mi-a purtat vreodată de grijă, și nu m-am prăbușit. Salvează-te tu, cît mai e vreme...

Singură nu știa ce forță o îndemna să spună tocmai vorbele ce n-ar fi vrut să le rostească. Dar acum nu mai dorea decît să-l știe plecat, salvat, cît mai departe, dincolo de urmărire, dincolo de riscul de-a plăti pentru vinovații abili și fără milă, care nu s-au trădat prin nimic ce i-ar fi adus lui un argument de apărare sau măcar un început de dovadă pozitivă.

Însă pe măsură ce plecarea lui devenea inevitabilă, iminentă, Octav ar fi renunțat bucuros la ea. Ei, să fi avut el bani și proverbialul său noroc de altă dată ! Și-ar fi luat fata de braț, și întinde-o, băiete !

Fata asta care habar n-avea ce dulce putea fi viața la Beiruth sau la Sorrente, la Pireu sau pe oricare țărm bătut de-o mare caldă și albastră, unde abundă portocalele, cîntecele, nepăsarea... — mare păcat !

O strînse ușor la piept.

— Va trebui să mă ajuți, Lucia. Am nevoie de bani. La noapte voi încerca să mă strecor printre ochiurile plasei întinse.

— Și pînă la noapte ? șopti ea.

Ghici, mai mult decît zări, înălțarea din umeri, fatalistă. O învălui o căldură, o pală de curaj.

— Rămîi aici... în grădină ; avem un pavilion în care nu intră nimeni. N-are cine să te caute tocmai acolo. Iar pînă-n zori, poți dormi în casă.

El se aplecă puțin să-i vadă ochii și întoarse repede capul, rușinat. Reflexe nedemne, datorită trăirii îndelungate printre lichele și prieteni dubioși. Fata asta respira sinceritate, cinste, temeritate. Nu era o exaltată, nici o nebună cum cunoscuse atîtea. Nici o naivă fermecătoare cum fusese Flora. Trădarea nu i se potrivea, nu se lipea de făptura ei, așa cum n-ar fi fost de conceput să-i fie atribuit un gest nerușinat.

Ceea ce-i propunea nu era chiar într-atît de stupid. Anumite îndrăzneli extreme uneori dau roade. Oamenii sînt tentați să-ți atribuie propriile lor reacții. Și cum nimeni nu s-ar fi gîndit, ca urmărit, să caute adăpost în gura lupului sau într-o casă pusă sub supraveghere, planul nebunesc expus cu atîta sînge rece avea cîteva șanse. Ea pricepu că cedează, și un licăr de bucurie îi sclipi în ochi, urmat numaidecît de-o spaimă.

— Și dacă te-ai preda de bună voie? Doar ești nevinovat...

Îi percepu imediat retragerea și i se strînse inima.

— Nici unul dintre noi nu-i absolut nevinovat. Am alte culpe chiar dacă nu sînt un criminal... Nu înțelegi că dîndu-mă prins, adevăratul asasin are tot timpul să dispară, să-și șteargă urmele, să-și schimbe înfățișarea, să măsluiască niște cauze? I-aș face un prea mare serviciu lăsîndu-mă înhățat. Însă planul tău e bun, Lucia. E nebun pînă la ingeniozitate. Unde-i pavilionul?

— Pe stînga, lîngă tei. Intră și așteaptă-mă.

Zbură pînă în cameră, silindu-se din răsputeri ca euforia ei să nu izbucnească prea vizibil. La noapte... Va vedea ea ce va face la noapte.

Obrajii îi ardeau din nou ca și cum i s-ar fi aprins pe dinăuntru un foc arzător și nimic nu mai avea importanță, în afară de faptul că Octav exista, că avea să-l salveze, iar el avea s-o iubească. Anumite împrejurări precipită evenimentele, te fac să cîștigi luni și chiar ani de așteptare.

Găsi o saltea Relaxa — pregătită pentru baia de soare — mai luă un prosop, un săpun, o cutie cu pesmeți, un termos. Dacă se va întîlni cu vreun înger păzitor, avea răspunsul gata pregătit : îi erau recomandate razele ultraviolete imediat după răsăritul soarelui, și se ducea să se întindă pe iarbă.

Își puse repede costumul de baie, evitînd să se privească în oglindă, cuprinsă de-o neașteptată sfială.

Avea un trup frumos, cu genunchii, sinii și crupa sus plasate. Un trup de Diană. Își aminti de contururile dulci, venusiene, ale Florei și se sperie. Zîmbi apoi, cu aroganță răutăcioasă. „Ea a murit"...

Trăise pînă atunci sub obrocul unor zile monotone, într-un oraș cu viață molcomă, încetinită. A trebuit să se întîmple o tragedie care s-o solicite pentru ca să-și descopere adevăratele ei limite. Crezuse că se cunoștea. Se înșelase. Sau mai degrabă, o viață întreagă ar mai fi putut trăi pe aceleași date, pe aceleași strîmtimi. Însă contactul cu o realitate nebănuit de aspră și de periculoasă o silise să scoată la suprafață din adîncul ființei resurse noi de curaj și de ingeniozitate.

Venită să răzbune o moartă, întîlnise un om viu care avea nevoie de ea și de nimeni alta, ca să se salveze.

Dintr-o dată nimic nu mai conta pentru ea, care nu crezuse pînă atunci decît într-o dragoste cuminte,

rațională, ce ține de cap mai mult decît de temperament. A fost necesar să se lovească de moarte și de cruzime pentru ca dragostea să i se dezvăluie în realitatea ei pasionată, de imens transformator de energii, de nimicitor firesc al egoismului și-al prudenței meschine.

Se simțea gata să se bată cu toate fantomele și cu toți ucigașii. „Am să-l salvez. E al meu. Am să descopăr *eu* pe adevăratul... pe canalia care..."

Nu era singură. Prietenii Florei îi deveniseră prieteni și aveau s-o ajute. Tony, de pildă. S-ar fi mirat cu moderație dacă ar fi aflat că și el căuta.

Fără nici o piedică izbuti să se ducă la pavilion și să se întoarcă. Tocmai punea de-o cafea cînd se simți intens privită timp de-o clipă. Inima ei încetă să-i mai bată.

Rezemat de pervazul ferestrei numai cu puțin depășit, copilul se uita la ea. Îl cunoștea, era Ciuciu, odrasala lui Săgescu, avocatul din colț. Aglaia îl primea întotdeauna, îl poftea chiar.

— Nu intri, puiule ?

Băiatul sări îndată în bucătărie.

Ca de obicei, n-avea pe el decît niște chiloți de baie și era negru ca un diavol mic.

— Ce să-ți dau ?

El zărise pe masă ibricul.

— O cafea, sărut-mîna.

Îi veni să rîdă. Chiar dacă ar fi preferat o dulceață, n-ar fi recunoscut. Cafeaua îl punea în rîndul oamenilor mari.

Observă că avea ochii plînși.

Aglaia ? Și de ce nu ? Cineva a trebuit s-o iubească și pe ea.

— Ai făcut bine că n-ai plecat, domniță..

De unde știa? Își aminti la vreme că pe strada asta toate se aflau.

— „Ăla" a fost un ticălos. Trebuia să fie mai atentă. Eu doar i-am spus. Nu m-a ascultat...

Va să zică despre asta discuta cu el Aglaia!

— Cine a fost un ticălos? Radu?

— Ăla.

Nu-l întrebă nimic. Aștepta, sigură că avea să continue, emoționat cum părea. Nu se înșelă.

— I-am spus că-i un tip periculos. Se vedea pe ascuns cu Flora. Pe ascuns? De ce? Doar nu era măritată, și nici el însurat.

Aha! Pesemne puștiul auzise de la tată-său despre anumite cazuri de divorț.

— Se vedeau pe ascuns?

Băiețașul se încruntă.

— Nu știu. Cine-s eu, să știu atîtea?

Pe tăcute, Lucia își recunoscu greșeala. Nu fusese abilă. Întrebarea ei însemna mărturisirea că Aglaia nu-i povestise chiar tot, că nu-i dovedise o nealterată încredere. Îi turnă cafeaua și își trase un scaun alături de el.

— Nu mă mir de loc. Era un om prefăcut, fățarnic. A căutat singur ce i s-a întîmplat.

Puștiul dădu din cap îmbunat, aprobator; își muie buzele în ceașcă, se fripse și răbdă stoic. Lucia se prefăcu a nu fi observat nimic.

— Aglaia bănuia ceva, dar ca să se convingă era altă poveste.

— Și era destul de deșteaptă pentru o femeie. Mai mare rușinea! S-o prostească un filfison, un

neisprăvit ca „ăla". În locul ei, eu știu ce aș fi făcut.

Învățătura de adîncauri îi folosi. Tăcu, așteptînd urmarea.

— L-aș fi luat la un mișto pe cinste tocmai cînd nu i-ar fi venit la îndemînă. Uite, dom'le, i-aș fi spus eu, Flora nu prea avea încredere în dumneata. Nu-i sănătos să ai *cunoștințe* prea multe. Să mor, dacă nu așa îi vorbeam..

Mai bău puțin din ceașcă și, satisfăcut de atenția încordată a Luciei, binevoi să încheie.

— Un tip ca acela trebuia luat repede, ori, ori. Nu menajat cu „vai, dom'le. Duduia Aglaia avea minte multă dar n-avea metodă. Vezi, Sherlock Holmes nu așa proceda. Și doar am prevenit-o !...

O examina printre gene, cîntărindu-i desigur posibilitățile intelectuale și se hotărî să-i dea drumul : I-am urmărit într-o zi pe tip și pe Flora. Așa, de la mine. Îl așteptau în pragul casei niște arătări de oameni ca-n filme. Cînd i-a văzut, el a vrut să facă stînga-mprejur, da' n-a avut cînd, c-au venit la el și s-au răstit de l-au îngălbenit rău pe tipu. Unul numa'mîna în buzunar ținea. Și-n buzunar oricine putea să vadă că avea un Colt.

— Un colt ?

— Un pistol, na !

Antrenat de senzaționalul povestirii, nu se mai gîndea să se oprească.

— Flora se dăduse la o parte și tremura ca o frunză. Ăla, pletosu, îl luase pe Radu al ei de piept și-i vorbea nas în nas. M-am așteptat să iasă un caft în lege, da' n-am avut norocul ăsta. Numa că-l văd că se scuturã, dă din cap și le deschide

ușa la gangsteri. Laș, ce mai ! Cînd mă uit, Flora o și luase la picior. Și, crede-mă dacă vrei — dar chiar pe celălalt trotuar, în fața mea, se oprise una mică, grozavă, și se făcea că-și caută în poșetă.

— Și nu-și căuta ?

— Aiurea. Avea un aparat mic cît o tabachere, un „minox" cum se văd în filme, și-i fotografia.

— Adevărat ?

— Să-mi sară ochii dacă mint.

Lucia gîndea repede. O femie ! În acest caz, Octav era ca și disculpat.

— Ai recunoaște-o, Ciuciule ?

El surîse cu superioritate :

— Cu mine te pui ? Cînd mă uit, știu să și văd.

— Nu mă îndoiesc... se hotărî, repede, și se aplecă peste masă către el, compunîndu-și o expresie misterioasă : Și eu, neoficial, îi caut... pe asasini.

— O, mișto ! Te ajut în chestia asta, dacă vrei. Înțelegi, Aglaia mi-a fost... nu știu cum să spun... Poate scapă ?

— Înțeleg perfect...

Alianța cu un copil ! Un adult ar fi socotit-o nebună. Și nu era. Era sigură că nu era. Aglaia la fel procedase. Biata de ea, singură acum, la reanimare...

— Orice-am să fac, să nu te miri. Mă aștepți la vizite. Eu caut *cera*, aici în casă. Și nu-i imposibil ca să mai caute și altcineva... Ori să vină să cerceteze dacă între timp n-am găsit cumva.

— Miliția ?

— Ei au și căutat.

— Da... sorbi o ultimă înghițitură de cafea și se ridică. A fost foarte bună, mulțumesc. Să n-ai grijă.

Mă joc prin împrejurimi și dacă se arată vreun suspect, n-o să-mi scape.

Dintr-un salt se și făcuse nevăzut. Lucia încă nu-și revenise. Nici un moment nu-și pusese ipoteza amestecului unei femei. Iar acum... se scutură însă energic. Îndărătul femeii — în cazul cînd i s-ar fi adeverit existența — tot un bărbat se afla...

Niciodată încă nu resimțise așa de acut lipsa telefonului. Numai din cauza asta coana Calliopi ar fi meritat să fie asasinată!

Se mustră în sinea ei pentru duritatea ce-i fusese străină pînă acum. Dar, încă nu fusese îndrăgostită. Viața ei căpătase, brusc, alte dimensiuni, alte adîncuri. Dragoste fulger!... Nu reuși să se ironizeze.

Găsindu-i pe „gangsterii" lui Radu, ori pe femeia care-i fotografia, ar fi însemnat să se apropie cu pași mari de adevăr. Încă o dată șovăi dacă ar fi fost nimerit să-și împărtășească bănuielile procurorului. Nu se putu hotărî nici de data asta.

„Nu m-ar crede; ar surîde ca de niște fantasmagorii."

Ce dovezi avea că Flora nu murise de moarte naturală? O scrisoare neclară și un „jurnal" intim care încă nu fusese găsit?

„Un om abil, legat de concret. Să presupunem că nu mi-ar rîde în nas, dar în sinea lui desigur m-ar socoti o exaltată"... La noapte mă voi sfătui cu Octav, gîndi ea și se liniști absurd, ca și cum el ar fi putut face într-adevăr ceva, urmărit, hăituit, suspectat...

Soarele urcase. Dacă voia ca povestea cu razele ultraviolete să prindă, nu mai avea timp de pierdut.

Își luă o pătură pe braț și intră în salon. Soarele năvălea prin fereastră, luminînd cu cruzime covorul și mobila cea atît de cruțată. Se duse să tragă storurile, un gest de pietate față de moartă. Încă nu se ivise nici un moștenitor, dar, anunțată fiind, cumnata din Giurgiu n-avea să mai întîrzie mult. La căpătîiul divanului-pat se afla nelipsitul roman senzațional cu scoarțele lui galbene, lectura preferată a Aglaiei. Cu același sentiment de pioșenie care-o făcuse adineaori să menajeze în odaie o umbră cruțătoare, se aplecă, luă cartea, o puse la subsuară, și porni în grădină să-și aleagă locul de plajă.

— Bună ziua !

— Bună ziua, tovarășe locotenent.

„Îngerul ei păzitor" îi aruncă o privire sincer admirativă. Avînd cel mai clar alibi — zăcea pe canapea, „asasinată", în văzul tuturor cînd au avut loc asasinatele — el nu risca să cadă în mrejele unei abile criminale, deci îi era îngăduit să-i zîmbească amical. Cum ar fi reacționat însă dac-ar fi bănuit că-l ascundea cu bună știință pe principalul suspect ?

— Frumoasă zi !

— Frumoasă !

Avea chef de vorbă tovarășul. În fond era și el tînăr și se plictisea.

— Încurcată treabă, nu ?

De astă dată ea tăcu, dar el nu se descuraja dintr-atîta.

— Mă intrigă pana ce-o ținea în pumn, biata „nepoată". Dumneata ai găsit vreo explicație plauzibilă ?

— Nu. Nimic nu se explică „plauzibil“ aici.

— Aveți dreptate. În sfîrșit, păru să-și dea seama că o deranja. Vă duceți la plajă, nu vă mai reținu...

Cu o aplecare a capului destul de rece, Lucia se îndepărtă. Se gîndi că junele, cu priviri admirative, va încerca să o zărească în costum de baie.

Iritarea de care era cuprinsă o lămuri că sperase să se mai poată repezi o dată în pavilion. Acum, nici vorbă nu mai putea fi... Se înfurie împotriva nefericitului tînăr, cum niciodată nu se mîniase pe cineva.

Clocotind, întinse pătura și se lăsă să cadă pe ea. Dar nici n-apucă să-și găsească poziția potrivită, cînd o voce plăcută, deși cam înaltă, i se adresă:

— Ce bună idee! Îmi dai voie și mie?

Doll, păpușa lui Tony, se afla în fața ei. Văzută de jos în sus, părea mai înaltă, mai elansată. Iar nările roze te izbeau prin lărgimea lor lacomă și îrematătoare.

Nu-i era simpatică, deși veselă, cu haz, și aprecia efortul ei eroic spre o eleganță pentru care n-avea bani destui. Ceva greu de precizat îi oprea însă orice elan. În făptura ei măruntă se făcea simțită o duritate de gresie. Poate că din această pricină nu avea prietene și nici nu le căuta.

CAPITOLUL XIII

— Îmi dai voie — repetă Doll şi, înainte ca Lucia să înceuviinţeze, ca şi începu să-şi descheie rochia dreaptă închisă în faţă cu trei nasturi imenşi.

Lucia nu se formalizâ. În grupul lor, care a fost şi-al Florei, nimeni nu se „formaliza" de nimic. Fiecare era acceptat aşa cum îl făcuse mama natura şi cum îl modelase viaţa zi de zi.

Sosirea lui Doll, desigur trimisă ca să mai facă o încercare de convingere, n-o înceinta de loc, mai ales acum cînd pavilionul în care se adăpostea Octav trebuia străjuit cu străşnicie. Însă ideea de-a o jigni, dispreţuindu-i compania, nu era nici ea admisibilă.

Se retrase către marginea păturii să-i facă loc.

— Ce bine e la soare ! exclamă Doll.

Se întindea ca o pisică, iar pielea ei albă devenea roz văzînd cu ochii.

— N-ai prea făcut plajă pînă acum.

Cu ochii închişi, Doll oftă, obidită.

— Mă scol tîrziu... Mă culc tîrziu, mă scol tîrziu, nu-i bai !

Amuzată, Lucia zîmbi.

— Ai noroc. Ce te-ai face dacă ai avea nevoie să semnezi o condică ?

— M-ar da afară. Tot mai bună-i viața de artist, stăpîn pe sine și pe mațele lui care ghiorăie de trei ori pe săptămînă.

Lucia ridică din nou capul.

— Ți-e foame ? Pot să-ți pregătesc ceva...

— Vezi-ți de treabă. N-am mîncat decît ieri la prînz. O pauză de nimica toată la antrenamentul meu. Silueta subțire cu mare post se ține.

Foarte sus, pe cer, trecu argintiu un avion cu zgomotul atenuat de înălțime.

— Ce fericiți sînt ăia care zboară... Ce n-aș da !

— Credeam, Doll...

— Nici o importanță. Te rog, să nu mă iei în serios. Să nu faci niciodată eroarea de-a mă lua în serios. Eu nu-s decît o păpușă de cîrpă prinsă cu sfori de reflexele condiționate de alții.

— Dacă vrei tu...

Se întoarse s-o vadă mai bine. N-avu ce vedea. Zîmbea în soare, cu ochii închiși.

Încă nu-și dezvăluise rostul venirii, dar nu va întîrzia. Gîngăniile zumzuiau în iarbă simfonia verilor calde. „Îngerul păzitor" se făcuse nevăzut. De-ar fi fost singură s-ar fi avîntat pînă la pavilion...

Treptat..Doll îi devenea tot mai antipatică. Nările ei prea largi în figura ei mică, suptă ; ochii lichizi cu pupila imperceptibilă. Și viața ei de boemă, de vagabondă, de... Își regăsi cu efort controlul.

„Să nu mă dovedesc o mic-burgheză timorată."

Doll era o fantezistă printre conformiști, ceea ce nu excludea o anumită eleganță, nu stoicism pe bază de renunțări. N-avea nici un drept s-o des-

considere de pe poziţiile umilei sale cariere de profesoară în provincie.

— De fapt, ce lucrezi acum ?

Doll pufni, chicoti.

— Pictez.

— Ce ?

— Ia ghici ?

Încercă. Nu găsi.

— Pictez firme. Produce, să ştii că produce. Am mîncat la brînză de m-am umflat, după ce le-am zugrăvit o vacă melancolică într-un cîmp de lucernă verde ca marea şi presărat cu maci roşii ca focul.

Rîse şi Lucia. Începea să fie intrigată.

— E foarte drăguţ din partea dumitale c-ai venit să vizitezi pe o biată sechestrată...

— ...din Altona. Te-ai claustrat de bună voie, ceea ce îl cam miră pe Tony. Găsim că este inuman să te lăsăm părăsită, noaptea mai ales, într-o casă cu năluci.

Cealaltă izbucni iar în rîs, aparent fără cauză..

— Îl iubeşti, nu-i aşa ?

Doll se răsuci către ea.

— Ce cuvînt demodat... tăcu puţin şi reluă, cu o voce schimbată — nu cred că-l iubesc ; sînt chiar momente cînd îl urăsc din toată inima. E un tiran. El n-are nevoie de iubirea nimănui.

— Atunci de ce are el nevoie ?

Ea chicoti din nou, dezagreabil.

— De sînge şi de lacrimi.

Lucia mişcă din umeri, nemulţumită.

— Ce-ar fi să vorbim serios ?

Doll oftă :

— Cum doreşti.

O misterioasă metamorfoză o preschimbase într-o ființă obosită. Ca și cum s-ar fi stins în ea o vioiciune, un optimism precar. Observă că devenise neliniștită.

— Tony și ceilalți insistă să vii la noi. Maggi are o cameră mare, deasupra unui garaj. Acolo găsești toate drăciile. Aparat de proiecție, aparat de masat, aparat de făcut papanași, aparat de filmat, orice vrei. Numai piscină n-are în cameră, dar acvarium are. Este și piscină de altfel, dar pe acoperiș, cu dușul alături. Ai și lift pînă acolo.

Insistența comică a fetei avea ceva febril. Ghici că un refuz se va întoarce împotriva mesagerei. Teama țîșnea viu din mărunta ei făptură.

Îi părea rău pentru ea, dar acum, mai puțin ca oricînd, nu putea accepta să părăsească „casa morții" care avea o grădină și un pavilion.

— Să le transmiți mulțumirile mele și toată gratitudinea. Dar am hotărît să rămîn și nimic nu mă va convinge să renunț la ceea ce socotesc că-i datoria mea.

Fața fetei se trase, se scofîlci.

— Vor fi supărați... pe mine mai ales, murmură ea, copleșită.

— N-ai dreptul să-ți fie milă de nimeni cînd îți simți dragostea amenințată.

O umbră mare se interpuse între ele și soare.

— Bună plaja ?

Îngerul păzitor ! Lucia se irită însă fără a îndrăzni s-o arate.

Apariția „protectorului" în grădină începea să devină îngrijorătoare.

— Mulțumesc. Învelindu-se în rochie, se ridică. — Mă reped pînă-n casă. Îmi dați voie ?

Așa ! să discute între ei. Ea nu mai avea răbdarea necesară.

Așezat pe treptele de la intrare, răbdător, Tony părea c-o așteaptă de o eternitate.

— Saluti !

— Ce cauți aici ?

El neglija întrebarea.

— Nu mă poftești înăuntru ?

Era dezarmant. Îl pofti.

Salonul întunecos, răcoros după lumina de-afară, îl făcu să clipească.

— Ciudat cît de schimbătoare pot fi aspectele acelorași locuri cînd le schimbi reflexele. Numai oamenii, orice-ar face, sînt mereu aceiași...

Fără vreun motiv deosebit, ea se simți încurcată, neliniștită.

— Doll se mai află în grădină cu unul din „Ingerii păzitori". S-o chem ?

El o apucă de braț, reținînd-o cu fermă blîndețe.

— Nu-i necesar, frumoaso. Te-a convins, în sfîrșit, să vii printre noi ?

De cum îl zărise, așteptase și se temuse de-o asemenea întrebare. Se mustră în sinea ei. La urma urmei era liberă ! Oricît de încîntător s-ar fi dovedit ca prieten nu admitea să fie silită de nimeni să facă ceva împotriva voinței sale.

— A încercat... a pledat convingător. Nu fii supărat pe ea. Am hotărît să nu mă mut pînă la sfîrșitul anchetei. Să nu mai discutăm. În pofida aparențelor, socotește-mă îndestul de feminină și nu-mi nega dreptul de-a avea un capriciu.

Tony, neașteptat de insolent, începu să fluiere aducîndu-i sîngele în obraz de indignare.

— Nu, păpușă scumpă, capriciile nu intră în resorturile tale. Nu de-un capriciu e vorba, domnișoară detectiv amator — și cum ea rămasă mută, nici măcar nu protesta, rîse cu răutate : e foarte urît să-ncerci să-l înșeli pe „old Tony", pe „old-uncle Tony". El cunoaște păpușile bine de tot. El drege păpuși, fabrică păpuși, este un maiestru și un specialist. Știe ce se petrece în capul păpușilor perfecționate.

Pe negîndite, nelăsîndu-i timp să se împotrivească, îi luă capul între mîini. Era cu puțin mai înalt decît ea și n-o putea domina decît prin intensitatea privirii.

„E cam nebun — gîndi fata, și imediat se mustră singură — Dar e Tony ! Tony cel drag și copilăros, creatorul Titanicei și al păpușilor fragile, opere de artă ce pun o notă de fantezie în atîtea interioare banale și existențe banale. Prietenul Florei...

O flăcăruie nedefinită juca între zîmbetul lui subțire și privirea lui scînteietoare.

— Care va să zică vrem să fim o Modesty Blaise ? un Scherlock Holmes cu mini-jupă ? Descoperirile le ținem însă bine ascunse, pentru că urmărim să producem un efect formidabil și personal. Pentru că nu înțelegem să împărțim cu altcineva laurii succetului ; noi nu „colaborăm" !

Lucia își eliberă capul dintr-o singură mișcare iritată.

— Nu înțeleg nimic din cîte îndrugi. Nu fac pe detectivul, nu umblu după lauri și — un zîmbet slab îi îndulci expresia — nu port mini-jupă.

Între timp, Tony își revenise. Izbucni în rîs ca de-o glumă bună. Se înclină ceremonios :

— Omagiile mele inteligenței, infinit mai prețioasă și mai rară decît frumusețea. Și-acum, după ce ne-am dezvăluit bateriile și ne-am jefuit de beneficiul surprizei, ce-ar fi să discutăm în bună înțelegere, ca doi perfecți camarazi ce sîntem ?

Lucia nu răspunse îndată. Rămase nemișcată, cu ochii pironiți asupra ușii. Ușa care, în lipsa oricărui curent, se întredeschidea. Foarte puțin. Totuși...

Urmărind direcția privirii ei, se întoarse, văzu și făcînd un pas mare, apăsă pe clanță cu un răsunător „by, by, bambina" și-o închidere șmecheră dintr-un ochil.

Fu cît pe-aci să cadă peste „Ingerul păzitor" aflat întîmplător (?) îndărătul ușii.

— O, iartă... iertați-mă, tovarășe locotenent.

— Nu face nimic.

Omul avea o figură lătăreață ca o floare a soarelui, încă mai orizontală din pricina zîmbetului bonom și naiv. Părea să găsească perfect natural faptul de-a primi în brațe un musafir grăbit. Dacă ascultase cumva, nu dovedea prin nimic c-ar fi tras niște concluzii. Lucia, cuprinsă de-un rîs nervos, nu știa cum să se oprească înainte de a-l jigni.

Tînărul făcu o mutră nenorocită :

— Poate un pahar cu apă ?

Tony găsi c-ar fi vremea să intervină.

— S-au petrecut destule evenimente oribile pentru ca nervii unei biete fete să cedeze. Trei crime inexplicabile, o dispariție la fel de inexplicabilă... Cu coada ochiului observă că Lucia se oprise din rîs. Nici o veste încă de la tenebrosul Octav ?

„Îngerul păzitor" ridică din umeri fatalist.

„Ăstuia nici că-ţi vine să-i spui ceva“ — gîndi Tony c-un amestec de iritare şi de milă.

Însă Lucia îi sesizase o imperceptibilă subţiere a privirii ; accesul de rîs i se stinse cu desăvîrşire.

Nu i se părea verosimil să i se fi întins vreo cursă. De ce Tony s-ar fi ostenit să întindă cursa cînd nici nu-l cunoscuse pe Octav pînă în seara de pomină de la care se împlineau două zile, lungi cît două veacuri ?

— ...eu, tovarăşe, tocmai rostea „Ingerul“, nu cunosc decît ce mi se spune. Am fost repartizat cu paza şi cu observarea aici, la dumneavoastră, şi mă conformez ordinului. În raport scriu numai ce-am văzut cu ochii mei şi ce-am auzit cu urechile mele. Eu mi-s muncitor al Miliţiei, eu nu mi-s artist.

— E-n regulă, tovarăşe. Am venit cu motocicleta s-o iau pe tovarăşa, s-o aerisesc. Ai ceva împotrivă ?

Iar i se subţie privirea. „Probabil, un tic, cînd trebuie să dea un răspuns“, gîndi Lucia. Un motiv mai mult ca să n-accepte plimbări şi îndepărtări !

— Te rog să mă ierţi, propunerea ta este foarte ispititoare, dar nu mă simt prea bine şi...

Tony rîse, răsunător.

— O auzi, tovarăşe ? Ca şi cum şi-ar veghea o comoară, aşa nu se dezlipeşte de „casa crimei“. Ce-ar fi s-o căutăm şi să punem noi mîna pe ea ?

Un fior rece îi coborî de-a lungul şirei spinării. Tony ar fi fost în stare, sub pretextul unui joc, să declanşeze o catastrofă.

Rosti, repede, pentru a nu lăsa timp ideii să ia fiinţă :

— Dacă-mi promiţi că va fi o plimbare scurtă, accept.

Tony se declară satisfăcut.

— Scurtă, scumpă Titania. Rămîi așa cum ești, în rochie de plajă. Fă-mi bucuria de-a mă lăsa să cred că te-am răpit.

Înainte ca să-și dea bine seama cum se petrecuseră lucrurile se și afla pe motocicletă. Cartea Aglaiei, uitată sub braț o jena ; o băgă deci în buzunarul larg al rochiei-capot.

— Stai ! strigă ca cînd tocmai porneau, am uitat să-i dăm de veste lui Doll că plecăm !

El nici nu se osteni să întoarcă capul.

— Nici o problemă. Îi spune milițianul. Un „Angel Păzitor“ și-un „Angel Radios“ ! Sînt făcuți ca să se înțeleagă !

O dată prima nedumerire trecută, își aminti de costumul purtat de Doll la serată și, în pofida tuturor motivelor ei de îngrijorare, izbucni în rîs.

— Așa te vreau, îi strigă el, încîntat. Începi să iei viața cum trebuie. Bucură-te de fiecare clipă trecătoare, și lasă-i pe alți îngeri să bată din buze sau din aripă la lună. Rîsul Luciei se stinse, ca luat de vînt.

Gluma lui Tony trezise în ea o reminiscență confuză. Îi trecu prin minte că ceva extrem de important fusese spus. Dar vîntul care-i zbura pletele îi învălmășea pesemne ideile, pentru că nu se putu concentra decît pe dorința de-a isprăvi cît mai repede plimbarea dementă și-a se întoarce acasă, adică nu „acasă“, ci acolo unde o aștepta un om urmărit, hăituit, bănuit de crimă și, totuși, nevinovat, nevinovat, nevinovat, își repeta ea cu încăpățînare pasionată.

Tot timpul Tony o observase ca o pisică un șoarece. O pîndă de fiecare clipă. Ca să-i citească gîndurile nici nu avea nevoie să-ntoarcă spre ea capul.

— Vreau să te învăț să evadezi, îi strigă. Numai atunci vei înțelege prețul eliberării.

Oamenii liberi și neamenințați vorbesc prea ușuratec despre evadare. Fără motiv, Tony îi deveni brusc odios.

CAPITOLUL XIV

Octav dormise hoteşte, cu întreruperi. În paviliunul întunecat, nu se găseau nici pînzele de paianjen inerente, nici stratul de praf vechi ce pardoseşte de obicei asemenea încăperi de sezon. Cu ocazia seratei fusese curăţat şi amenajat. Nu-l folosiseră însă atunci, sau perechile nu apucaseră să-l descopere. Abia Octav îi aflase o întrebuinţare.

Buimac, îşi aminti destul de repede unde se afla. Ridică puţin un oblon şi fu uluit constatînd că ziua se apropia de sfîrşit. Geană roşie străpungînd desimea norilor, soarele apunea.

Nebănuita ascunzătoare se dovedise deosebit de eficace.

Grădina părea pustie, dar el nu se lăsă înşelat. Logic, casa nu putea fi decît supravegheată. De dimineaţă, Lucia nu se mai arătase. Desigur, şi ea era supravegheată ca şi locuinţa. Îi era foame.

„Ca jivinelor cînd le scoate primăvara din bîrlog".

Absenţa prelungită a fetei nu era de loc naturală. Rămase cu privirea aţintită în gol interzicîndu-şi să tragă concluzii, dar neputîndu-se totuşi împiedica să emită ipoteze.

Hotărît să nu mai cugete, se întinse din nou pe salteaua prea scurtă pentru el, își încrucișă brațele sub cap și, ca într-un film, revăzu cele petrecute, episod cu episod, secvență cu secvență ; moartea Calliopei și, imediat apoi, moartea lui Vighian, urmată de atacul împotriva Aglaiei — imprudența descoperise probabil ceva... Toți trei descoperiseră ceva... ceva în legătură cu Vighian ? — greu de crezut, deoarece și el căzuse victimă. În legătură desigur cu altceva care-i unea pe toți trei ; în legătură cu Flora, poftim ! N-ar fi fost imposibil...

O dată ajuns aici, gîndul lui deveni rece, tăios ca un cuțit. Ea, dispărînd cea dintîi, lăsase în urma ei o dovadă... care dovadă ?

Peste cîteva minute, deschise din nou ochii. Filmul se încheiase. Acum *știa*. Se ridică dintr-un salt. Prin ce primejdie trecea Lucia fără să aibă habar ! Iar el sta claustrat aici, ca un iepure, în gaura neagră !

„Și totuși, logic, ea încă nu riscă nimic. Atîta vreme cît încă nu a *găsit* ce caută, omul o va urmări pas cu pas, ca să intervină la timp. Iar celălalt, pentru că erau *doi* ucigași, neapărat doi, altfel nu se explica, va rămîne în umbră. Darul de ubicuitate nu aparține *încă* omului.

Se hotărî repede — deși orele ce-aveau să mai urmeze se vesteau aproape imposibil de suportat — ca o dată cu căderea nopții să iasă din vizuină. Nu mai avea decît foarte puțină vreme. Nedescoperirea ascunzătorii se încadra în fenomenele miraculosului. Iar miracolele, știa din experiență, ca orice lucru ieșit din logica faptelor nu pot dura la infinit.

În capătul modestei alei, îl zări pe „Îngerul păzitor". Stătea nemișcat și fuma o țigară făcîndu-i aproape intolerabilă lipsa tutunului. În penumbra cireșului abia se distingea.

A rîs împreună cu Lucia, auzind-o cum îl descria „O față numai dinți rînjiți, ca o floarea soarelui"...

Poate că nu era sclipitor de deștept, se dovedea însă tenace, ca un buldog.

Noaptea își întindea valurile succesive, mereu mai întunecată. Silueta, nemișcată în umbră, începea serios să-l nedumirească. Aștepta ceva ! ce ? Pe el, cel puțin, nu-l aștepta ; pavilionul fusese cercetat atunci cînd toată casa fusese. Cui i-ar fi trecut prin cap că s-ar ascunde cineva acolo, acum ?

Începea să sufle un vînt ușor. Spre surprinderea lui, constată că aducea pînă la el niște vorbe pe două voci rostite. Scrutînd cu atenție întunericul din ce în ce mai opac, distinse, în sfîrșit, o altă siluetă măruntă și foarte subțire alături de întunecata făptură a pîndarului. Auzi :

— ... mulțumesc. Uit întotdeauna cîte ceva pe unde mă duc.

— ... nimic... plăcere...

— ... nu s-au întors ?

— ... plăcută... plimbare... cam tîrziu... Accident...

— ... sigur... neverosimil — ..... bun ..... Tony..:

— ... artist...

— ... sînge rece...

„Păzitorul" protesta pesemne, pentru că glasul urcă, iritat :

— ... nu-l cunoașteți !... traordinar... Vrea ceva !

— ... găsit un caiet ?... note... prostii... care ... țin..!

Urmă o pauză mai lungă...

— ... foarte simpatic... viril... te rog !...

Deși spaima îl strîngea în chingi de cînd aflase că Lucia încă nu s-a întors din „plimbare“ cu Tony, nu-și putu reține un zîmbet la auzul imploratoarei insistențe. Fata umbla — ca și Vighian — după acel caiet misterios, desigur de mult distrus de către Flora însăși.

Distrus ? Certitudini nu existau nici pro, nici contra...

— ... răcoare... N-ai vrea... pavilion ?

Octav nu mai așteptă ca Pîndarul să primească ori să refuze propunerea interesată a fetei pornită pe prompte cuceriri. Scoase cheia din buzunar, ușa — în prealabil unsă cu îngrijire, în previziunea seratei — nu scîrțîia. Trecu în grădină și amintindu-și de experiența lui de săritor de obstacole, își făcu vînt și depăși gardul cu 2 cm. Un lătrat furios răsună asurzitor.

— Ai auzit ?

„Îngerul păzitor“ duse fluierul la gură, și-un cîine enorm și felin se și repezi către el.

— Cuminte. Unde ?

Ciinele gîfîia, cu limba atîrnîndu-i roșie. Dintr-un salt, fu lîngă pavilion. Și de-acolo, la gard, unde se opri gemînd ușor, adulmecînd.

— Ne-a dus individul.

Se repezi la ușă cu umărul. Ușa veche cedă imediat.

Văzură salteaua, tava cu resturi, termosul.

— Formidabil !

Pîndarul nu mai avea nimic hilar, nimic de floarea soarelui.

— Nu poate fi departe !

Cu o vigoare neașteptată, sări și el gardul către imensul teren mărginaș. Mai fluieră o dată lung, iar ciincle îl urmă, lup negru și mare, ca pe un Mowgli, în sfîrșit, civilizat.

. . . . . .

Lucia nu-și mai stăpînea enervarea și-l mitralia din ochi pe Tony, confuz, ce încerca zadarnic, adunîndu-și ultimele puteri, să depaneze motocicleta.

— Ești un om de nimic, un infatuat, un ratat, un...

— Sînt un nemernic. De acord, chiar lăsînd la o parte calificativele ce singur mi le lipesc pe spate ca pe niște etichete rușinoase.

— Ți-am demonstrat, da sau nu, că trebuia să ne întoarcem ? De ce n-ai ținut seama de dorința mea și ne-ai înfundat prin potecile astea infame ?

— Domnițo, farmecul și caracteristica unei motociclete este tocmai să pătrundă pe căi interzise mașinilor greoaie. Am vrut să te scot din vizuina ta pîndită și să te aduc la lumina liberă și nealterată a naturii.

— Ei bine, m-ai adus și m-ai cufundat în aceste bucurii. Iar acum, mai departe, ce facem ?...

Tony, cu un gest de lehamite, își trecu mîna osteni tă peste fruntea îmbrobonată de sudoare...

— Pana nu a fost prevăzută în program.

— Și ?

— Facem o mică pauză în ostilități ? Poate trece cineva și ne salvează...

Ea îl examina cu răceală.

— Dacă ai fi vrut să mă îndepărtezi de casă, n-ai fi procedat astfel.

Tony protesta cu o completă bună credinţă.

— Dar asta am şi vrut ! Nu-ţi dai încă seama, dar te afli în imediata apropiere a unui şoc nervos iminent !

Epresia ei rămase îngheţată.

— Şi ?

O ridicare fatalistă din umeri îi răspunse.

— Chiar dacă n-am reuşit, intenţiile mele au fost pure.

— Impure.

Doar o clipire, fugitivă ca o părere, îi arătă că-l atinsese într-un punct sensibil.

— Iaca ! Domnişoara detectiv devenită domnişoara psiholog ! Eu...

Îl întrerupse nerăbdătoare.

— Dacă n-ai de gînd să mă asasinezi aici, du-mă imediat acasă.

El rise jenat, dar cu o privire piezişă ce nu prevestea nimic bun.

— Cum să fac ? Am avut ghinion.

— Nici un ghinion. Sper că nu ţi-ai închipuit că mi-ai jucat un teatru într-atît de artistic, încît să cred în realitatea panei ? şi, cum el tăcea, botos şi copilăreşte îndărătnic, încheie, cu o bruscă oboseală : Fie ! Fă cum vrei. Niciodată însă n-am să te mai văd şi n-am să-ţi mai răspund la vreo întrebare.

Se aflau departe de lume, pe un drum de ţară. Ajutor nu putea spera de nicăieri. Însă o asemenea tărie emana din făptura ei delicată, încît „răpitorul" se dădu învins.

Redresă motocicleta cu un gest furios, încălecă.

— Urcă, vorbi el, laconic. Ai cîştigat de astă dată.

Vîntul îi cuprindea din două părți ca niște enorme vîsle fluide.

— Știi c-am iubit-o pe Flora ? strigă el, ca să se facă auzit în șuierul goanei.

— Știu, îi răspunse Lucia, la fel.

— Atunci de ce nu mă ajuți ? Jurnalul acela ?

— Habar n-am unde este. L-o fi ascuns Aglaia, și e moartă acum.

— Și ea, da.

Mașina se aplecă primejdios într-o parte, luă o curbă și se redresă cu efort.

— Un punct bun pentru tine. N-ai țipat. Puține fete...

Se zăreau acum luminile orașului reflectate roșu pe cerul sumbru.

— Căutăm împreună, vrei ?

— Inutil. Doar de-am dărîma pereții, am găsi, poate, ceva...

O ajută să coboare, sprijinit cu un picior de trotuar.

— Mă ierți ?

Și cum ea nu-i răspundea, oftă amar.

— Înșelat în așteptări, și pe deasupra detestat pînă la moarte !

Lucia îl privi drept, fără să-i întindă mîna.

— Nu te pot urî, Tony. Pe copii, — chiar bătrîni —, nu-i urăști. Îți inspiră însă milă și... neîncredere.

Spre mirarea ei tăcută, ușa se dovedi a fi descuiată. Nici urmă de păzitor. Casa, cu geamurile ei negre, era stinsă, ostilă. Ceasul i se oprise, dar, după întunericul și liniștea dimprejur, trebuia să fie destul de tîrziu.

„Noroc că nu mă tem de fantome."

Tocmai atunci foşni ceva în salon. Strîngînd maxilarele, ca să nu strige, Lucia dădu cu un pas înapoi.

Nebună fusese că intrase singură ! Se repezi afară, sperînd că Tony încă n-apucase să plece. Se înşela.

Strada era la fel de întunecată şi pustie ca şi casa. Dar de vreme ce tot ieşise, ocoli şi intră în grădină. Greierii ţîrîiau liniştitor şi monoton ca-n orice altă noapte. Nimic nu părea să se fi schimbat, în pofida morţii care lovise de trei ori. Parcă mai ieri şedea cu Aglaia pe treapta largă dinspre bucătărie şi o asculta povestind ultimul roman poliţist pe care-l citise — sau recitise — cu o seară înainte. Biata Aglaia ! Nu fusese îndestul de atentă şi de amicală cu ea... Încă nu-şi revenise. Speranţele doctorilor ezitau ca şi diagnosticul : Omul prezintă resurse nebătuite cît mai există, cît se mai află în viaţă.

Cu precauţii mari, deşi absenţa inexplicabilă a „Îngerului păzitor" ar fi putut-o scuti de ele, se îndreptă oblic spre pavilion.

Tăria, energia, de care dăduse dovadă îşi aveau sursa în pavilionul pe jumătate ruinat, unde se adăpostea întreaga ei raţiune de a fi.

Zgîrie la uşă, precum convenise. Nici o mişcare. Mai încercă o dată. Acelaşi rezultat. Atunci, împinse : ca şi în faţă, intrarea era liberă. Întuneric şi pustiu aidoma celui din casă...

— Nu se poate !

De emoţie, vorbise tare. Se putea, totuşi. Înăuntru nu se mai afla nimeni.

„O fi plecat de bună voie ? L-or fi ridicat ?" întrebări la care n-avea cine să-i răspundă.

Se lăsă greu pe salteaua derizorie, dar se ridică îndată.

N-avea ce mai căuta acolo. Nu trebuie cu nici un preț să fie obligată să mărturisească ceva ce-ar fi trecut-o în rîndurile unor complici și i-ar fi răpit libertatea de mișcare, de acțiune. Ea avea o datorie sacră de implinit, o datorie căreia i se adăuga acum un imperativ al dragostei.

„Doamne, păstrează-mi memoria", exclamase în adîncul beznei Edmond Dantès, cel ce-avea să devină contele de Monte-Cristo. Ea nu de memorie avea nevoie — totul îi era halucinant de viu și de prezent în minte — ci de perseverenta continuitate cei i se frîngea veșnic în mîini.

„Doar nu Octav a ucis-o !

Nu, bineînțeles. Unde însă a putut să dispară ?" Și iată că „Îngerul păzitor" zburase și el, dînd din aripi, pierzîndu-și penele în zborul lui greoi de corb...

Greoi ?

Își rezemă fruntea înfierbîntată de oblonul ce înlocuia geamul absent... În capul ei se producea o explozie cu mii de scîntei. În sfîrșit ! Avea ceva. Găsise ceva. Ostenită, ostenită, la nesfîrșit, ca de-o catastrofă cosmică.

Și iar : unde putea fi el ? De ce o lăsase singură, cînd nu mai putea răbda, iar teama se insinua într-însa, rece șopîrlă ?

Se auzea un lătrat puternic în depărtare, căruia îi răspundeau cîinii cei mulți ai mahalalelor.

Acum toată noaptea lătra, pînă hăt, departe.

„O vînătoare ?"

Inima i se opri. O clipă ? Un veac ?

„Nu"

De ce „nu" ? „Pentru că *nu* se poate.

Ieşi, folosind, maşinal, aceleaşi precauţii ca şi la venire.

Se strecură în casă. Zgomotul, zarva se apropiau... „Nu l-au prins !"

Un triumf scurt şi derizoriu. Întoarse butonul ; lumina inundă încăperea. Cert, era prea palidă. Se pregăti să facă faţă oricăror explicaţii.

— Bună seara ! Adică v-aţi întors din excursie ? Îngerul ! Unde fusese pînă atunci ?

— Precum se vede. Sînt frîntă. Bună seara, — puse piciorul pe prima treaptă şi se apucase zdravăn de rampa scării. Dacă urmărea să-i observe „sîngele rece", apoi avea să-i facă o demonstraţie concludentă !

— Un moment !

Acum se rezema şi el de rampă — şi arăta obosit. Nu mai zîmbea cu toată faţa, iar figura lui rotundă — ar fi jurat că era rotundă — devenise dintr-o dată pătrată, colţuroasă.

— Spuneţi-mi, n-aţi observat că v-ar fi lipsit ceva din casă ? Din cameră, ca să fiu mai precis ?

Aha !

— Ba da, voiam chiar să semnalez. Nu că i-aş jigni pe cei care au cotrobăit şi-au răsturnat totul pe aici, dar o saltea de plajă mi-a dispărut de pe balcon.

El se arătă uşurat şi nu prea.

— De cînd ?

— Cred... da, cred că de ieri seară.

— Aşa... El nota concentrat într-un carnet — Şi altceva ?

„Nu l-au prins, cînta în ea bucuria. Nu l-au prins !" dar de spus, spuse numai, rece, măsurat :

— Am căutat termosul meu — se afla în bucătărie. Nu l-am mai găsit !

— Și altceva ?

Fu cît p-aci să pomenească de tavă, dar se opri la vreme. Salteaua, termosul îi aparțineau. Tava, nu. N-avea cum să știe de rostul fiecărui obiect din bufet.

— Nu mai văd ce ; dacă între timp îmi amintesc, am să comunic. Urcă două trepte, trei.

— Încă o întrebare... Noaptea trecută n-ați avut nici o neplăcere ?

Cursă ? — Întîmplare ?

— Ba da. Am avut un coșmar groaznic, tovarășe. Vise rele, mai adăugă ea, voit impertinent, și mai urcă fără grabă cîteva trepte, gata să se oprească iar. Dar el n-o mai întrebă nimic. Îi simțea privirea lipită de glezne, chemînd-o, trăgînd-o îndărăt. Se ținu însă cu putere de rampă și izbuti să ajungă cu bine pînă sus.

Trase zăvorul cu mîini nesigure și se aruncă pe pat zguduită de hohotele de plîns seci și dureroase, premergătoare crizei de nervi. Își mușcă cu disperare batista pentru ca nu cumva să fie auzită, „ajutată", iar într-un moment de slăbiciune să spună ceea ce nici în ruptul capului n-ar fi vrut să rostească în momentele ei de luciditate...

Din străfundul semiinconștienței percepu o prezență bună, amicală. O mînă îi trecea peste păr, uimitor de uscară pentru mărimea și greutatea ei. Se liniști ca prin minune. Recunoscîndu-l pe Octav la căpătîi, nu găsi într-asta nimic nefiresc.

— Trece, fetițo, trece. Și-are să fie din nou bine, minunat de bine. Ai să vezi !

„El al meu. N-o să las să-mi fie luat de nimeni.“ Cînta în ea bucuria. Totul era precar, preţios, ameninţat, şi avea intensitatea încleştărilor şi a primejdiei.

Memoria îi reveni. Dintr-un salt se ridică şi se prelinse de sub mîna lui — ca o apă.

— Cum de eşti aici ?

El zîmbi cu o curioasă detaşare.

— Altundeva, unde-aş putea să fiu ?

Avea dreptate. Fusese o proastă. Unde altundeva se putea afla mai în siguranţă ?

— Am „evadat“ la vreme, sărind un gard. M-am aruncat aproape în braţele unui sectorist. Cu părul vîlvoi şi hainele boţite, i-aş fi putut pare foarte suspect, dacă nu mi-ar fi dat prin cap să-i îndrug că sînt urmărit de un soţ furios de-a mă fi prins la nevastă... Vestita solidaritate masculină a *funcţionat* fără greş. Mi-a dat drumul. Ba, mi-a şi urat noroc.

Cu toată seriozitatea situaţiei, Lucia pufni în rîs.

— Şi mai departe ?

— Am auzit ciinii lătrînd. Apropo, fă ce-i şti, dar să n-admiţi ciini în interiorul casei.

— Am priceput, să trăiţi !

— M-am întors. Trebuia să te văd. Semnalmentele mele în clipa de faţă sînt difuzate în toate gările, autogările şi staţiile de benzină ale ţării.

Lucia reflectă rapid.

— Nu-ţi rămîne decît să iei o avionetă... dacă ai noroc.

El zîmbi amar.

— Inoperant. Ieri, una a fost luată în urmărire de cum s-a înălţat.

Își luă capul în mîini și așa rămase pînă cînd, la rîndul ei, mîna subțire, îngustă, a fetei îi trecu, iertătoare și bună, peste păr. Atunci, zguduitor, umerii prea largi ai bărbatului fură cutremurați de-un plîns greu și adînc ce n-avea nimic comun cu vreo declanșare nestăpînită, nervoasă. Un plîns liberator și dureros, care ușurează și reface un om. Răbdătoare, ea așteptă să se potolească ; apoi mîna ei blîndă reveni cu mîngîierea ei aeriană.

— Flora știa ?

— Pentru ca am făcut-o — glasul lui era aspru, răgușit. Voiam să plec... cu ea. S-o smulg din mediul în care intrase și care mai curînd ori mai tîrziu ar fi putrezit-o, ar fi detracat-o ca pe toți ceilalți. Am greșit. Lucrurile curate nu se fac prin mijloace murdare. Pînă-n cele din urmă se mînjesc. Nici un scop nu scuză anumite mijloace... Nimic nu le scuză. Dar o iubeam și voiam s-o fac fericită.

În contrapunct, în clipa aceea, Lucia n-o mai iubea pe Flora. Ba era chiar geloasă, sălbatic de geloasă. Mîna ei se retrase ca să-și ascundă tremurul ;

— Ea te-a iubit ?

— Nu știu. Am înspăimîntat-o. Cînd a descoperit traficurile mele, a fugit îngrozită la Radu Vighian, omul cinstit, integru ! rise spart. N-a avut noroc de oameni cinstiți, sărăcuța, ea, atît de corectă !

În sfîrșit, o privi, temător.

— Te îngrozesc, nu ?

— Nu. Și cum capul lui se plecase iar, mîna ei redeveni iertătoare, mîngîietoare.

„Ce-mi pasă mie de trecut ? Este al meu acum. Am să-l păstrez. Am să-l salvez."

— Tu eşti bună. Tare şi bună. Păcat că te-am întîlnit aşa de tîrziu, Lucia.

— Taci ! Nu-i tîrziu. Lasă-mă să mă gîndesc... Cred că-l cunosc pe asasinul Aglaiei şi-al lui Vighian.

El tresări.

— Ai vreo dovadă ?

— Una, da. Însă atît de fragilă şi de aparent neînsemnată, încît mă tem că omul cu cîinele, de jos, n-o va găsi concludentă. Ah, de-ai fi liber şi de m-ai putea ajuta !

El se ridică, regenerat, galvanizat, din nou bărbat mîndru.

— „Dacă", cuvîntul ăsta ar trebui şters din vocabular ! Hai, povesteşte-mi ce-ai descoperit, şi voi găsi eu calea cea mai potrivită ca să te ajut eficient.

Lucia zîmbi în umbră cu ochii plini de lacrimi. Singurul mod real de a-l ajuta era să i se ceară concursul. Cum de nu descoperise încă nici o femeie că-l puteai îmblînzi, statornici, nefiind nimic altceva decît o fiinţă fără de protecţie ? „Bietul meu cavaler prihănit", gîndi ea, şi îşi lăsă din nou capul pe pieptul lui cît un scut.

CAPITOLUL XV

Cu capul plecat și brațele atîrnîndu-i de-a lungul trupului, dezarmată, Doll stătea în fața lui Tony, ca la judecată.

— Ce-ai căutat „acolo" fără voia și știrea mea ?

Îl privi temătoare.

— Am vrut... am intenționat să-ți fac o surpriză...

Sarcastic, o măsură din cap pînă-n tălpi cu atît dispreț încît o făcu să roșească adînc.

— Tu ? Ce surpriză mi-ai mai putea rezerva, sărmană creatură ? Dacă te mai prind, aici nu mai ai ce căuta. Pleacă !

Roșeața făcu loc unei palori livide.

— Mă gonești ? Tu pe mine ? Nemernicule...

Cu o mișcare plictisită, lenevoasă, el o pălmui. O dată, de două ori. Ea răbdă loviturile stoic, fără să se clintească. Ochii ei cu pupile aproape invizibile i se adînciră în orbite.

— Mi-ai promis...

— Nu meriți. Miine — bineînțeles dacă vei face o mică demonstrație...

— Nu !

Tremura din tot trupul. O spumă albă îi depăşea gura ca un tiv de gheaţă.

— Nu mai vreau. Sînt sclava ta şi nu-mi dai *nimic*, afară doar dacă dispreţul înseamnă *ceva*. Am ascultat orice ordin, ca un cîine credincios, iar tu nici măcar nu mă iubeşti: Întîi ai iubit-o pe Titania, păpuşa fadă, timorată — bine c-a crăpat — şi acum îi dai tircoale acesteia noi — cu mutra ei de belferiţă împuţită. O semiintelectuală insolentă, care-şi dă aere şi te joacă exact ca pe-un muţunache. Crezi tu că ea nu *caută*? Că nu scormoneşte ? Că nu bănuieşte ? Că...

N-avu cînd să mai continue, căci Tony, cuprins de una din acele mînii oarbe care-ţi pălesc pînă şi buzele, îi apucă mîna şi i-o răsuci cu o cruzime rece, mai înspăimîntătoare decît orice ieşire, oricît de furioasă ar fi fost.

— Încă puţin, şi gata ! încheietura ruptă şi braţul inutil. O schiloadă, asta vei fi ! Ca să te înveţi minte!

Fata scînci :

— Iartă-mă !

— Cam tîrziu...

Mai accentuă puţin torsiunea, smulgîndu-i un ţipăt, apoi cu regret parcă îi abandonă braţul.

Descuie un sertar şi-i întinse un plic subţire.

— Ţine — şi să nu mai faci.

Ea întinse o mînă avidă. Toty retrase plicul examinînd-o cu ochi micşoraţi :

— Nu aşa. În genunchi.

Supusă, căzu în genunchi cu atîta violenţă, încît rotulele ei răsunară lovindu-se de duşumea. El se îndepărtă pînă în celălalt capăt a l camerei.

— Şi-acum, în patru labe. Vino la mine în patru labe. Aşa. Linge mîna, căţea. Aşa. Şi dacă vrei să

rămîi cu două braţe întregi, supraveghează-ţi ieşirile de acum înainte.

Îi întinse plicul cu detaşare şi mărinimie.

Lipsită de doza ei, Doll putea deveni periculoasă. De altfel îi demonstrase ceea ce era în stare. Supraveghindu-i retragerea rapidă, gîndi că obţinuse de la ea absolut tot ce putea da o femeie : trupul şi sufletul, fără nici o rezervă. Făcuse din ea o scoică golită, uzată. Ştia ce avea să urmeze. Întîi îl va încurca, apoi va atîrna de viaţa lui, povară moartă...

Zborul său de fluture, viu colorat, nu tolera poveri. Le elimina. Instinctiv. „Paguba să fie a ei. I-a plăcut de vreme ce-a rămas lîngă mine, oricît, oricum. Mi-a dat, i-am dat. Sîntem chit."

Se opri în faţa oglinzii ; i se accentuase insidios un rictus dezagreabil... De urmărit. Pentru un ochi neavertizat, încă părea foarte tînăr. Şi nu mai era foarte tînăr. Bătrîn nu ştia să fie. Ca să se menţină, îi trebuia neîntîrziat baia Juvenţei, reînnoirea, sînge cald, proaspăt...

„Ca un vampir", se ironiza el, singur. Mobilitatea feţei avea acum tendinţă de înţepenire. De urmărit. Şi asta.

Culese de pe divan o păpuşă începută. O botezase Agatha Christie. Avea o pieptănătură strictă, o expresie perspicace, uşor melancolică, şi-i semăna Luciei ca un portret.

Îi dădu un bobîrnac.

„Te pui cu mine, duduie ?"

O revăzu dreaptă, distantă, lucidă, pe cînd el înscena, prost, presupusa pană.

„Rigidă, dar vine ea, n-o las nevrăjită. Nu scapă ea de mine cînd vrea."

Cu o plăcere perversă, şi-o imagină umilindu-i-se, supunîndu-i-se aşa ca Doll, ca Flora...

Aruncă păpuşa cît colo. Cu neliniştitoru-i ricius tot mai imobil pe faţa rigidă, o revăzu.

Flora, „creaţia lui", aşa cum devenise în ultimele ei luni de viaţă : o desăvîrşită, o perfecţionată păpuşă.

. . . . . .

Lucia aprinse lampa mică de noptieră.

Octav dormea, profund, împăcat, cu pieptul văluri t de-o respiraţie calmă, completă.

Îl privi cu mîndrie de posesor. Ea îi dăruise liniştea, îi înnoise încrederea în forţele lui. Nu ştiuse pînă acum ce înseamnă să fii fericită... Ar fi trebuit şi ea să doarmă. Nu era în stare. Printr-un proces firesc devenise depozitara neliniştii lui. Ca el să doarmă, ea veghea.

„Mi-ar trebui un roman de-al Aglaiei. Pasionant, ingenios şi superficial." Pentru asta, n-avea decît un etaj de coborît. Va intra în salon, tiptil. N-o vor simţi. Îşi aruncă pe umeri o rochie uşoară şi, după ce potrivi cu dragoste lampa, ca să nu bată lumina asupra lui, îşi luă lanterna cu bateriile încă noi şi coborî către salon.

De cum intră, îşi regretă ideea.

Întins pe canapea, fără tunică, cu lampa de birou aprinsă, „Îngerul păzitor" fuma, adîncit în gînduri.

Nu păru mirat c-o vede. S-ar fi zis că o aştepta.

— Bună seara.

— Am insomnie, începu ea precipitat. Am venit după o carte. Aglaia avea cărţi pasionante în... în partea de jos a vitrinei. Se poate ?

— Te rog, serveşte-te.

„Dracu m-a pus !"

Se aplecă şi trase un volum, la întîmplare.

— Nici eu nu prea pot dormi !

Poftim ! Asta îi trebuia ! Conversaţie la miezul nopţii, cu Omul Ordinii !

„Noaptea e făcută pentru a gîndi, nu-i aşa, tovarăşă ?

Ea avu puterea să zîmbească politicos.

— E făcută şi pentru a dormi.

— Cînd poţi. N-ai vreo idee de ce anume îl ura Aglaia pe Vighian ?

— Îl *adora*, dacă ţii să afli, nu-l ura. Am avut zeci de ocazii ca să mă conving de asta.

— Da ? Cum îţi explici atunci că l-a omorît ? şi cum ea îl privea intens, fără să-i răspundă — în urma ultimelor cercetări aşa ar reieşi. Amprentele Aglaiei au fost identificate pe mînerul stiletului care l-a ucis pe Vighian.

— De unde să fi avut Aglaia un stilet ? Nu-i logic...

— Ba da. După spusa unor martori, stiletul se afla dintotdeauna pe biroul lui. Îi servea ca să taie filele.

— Atunci, era nebun. O armă periculoasă, ţinută la îndemîna oricui !

— Nu uita că era deasemeni şi la îndemîna lui. Radu Vighian, acesta, se ocupa de afaceri ilicite, dubioase, ce-l puneau în contact cu indivizi periculaşi. N-ai observat nimic suspect la el, vreodată ?

— Nu, l-am întîlnit doar de cîteva ori în viaţă...

— Atunci, cu Aglaia, era el prieten ?

— Nu. Mai curînd cu Flora...

Se opri, dar prea tîrziu. Brusc realiză că sub paravanul unei discuții amicale, omul îi luase un veritabil interogatoriu. Mînia de-a se fi lăsat atrasă în cursă o făcu să uite de orice prudență.

— Sînt întrebări care nu mi le poate pune decît procurorul.

— Bineînțeles; de-ar fi fost aici, n-aș fi cutezat să intervin.

Expresia lui era din nou timpă, hlizită, dar ea nu se mai lăsa înșelată.

— Și care va să zică Flora a murit subit de inimă!?

— Așa mi s-a spus.

— Ciudat, nu? La 20 de ani!

— Nu-i în căderea mea să apreciez cît de ciudată poate fi o moarte. Dumneavoastră știți mai bine. S-a eliberat permis de înhumare.

— Da. N-avea familie apropiată, după cîte am aflat. Morții însă pot fi deshumați, pentru autopsie.

Cert, îi pîndea reacția. Nu trebuia, cu nici un preț...

— Eu, tovarășe; nu știu nimic.

Am venit aici după moartea ei...

— Tocmai de aceea stăm acum „de vorbă": Ca o bună prietenă din copilărie cunoști desigur unele amănunte? Suferea de inimă?

— Nu s-a plîns niciodată. Făcea sport, ascensiuni.

— Așa! O omisiune gravă, tovarășă, tăcerea dumitale.

Fetei, omul începea să-i devină odios.

— Dacă n-ar fi urmat seria de crime, ați fi socotit sezisarea mea drept fantasmagorie și idee fixă.

— Nu se știe. *Eu*, în orice caz, nu așa aș fi judecat. Adevărul însă e altul. Spune drept, ai urmărit să ni te substitui?

— Riscul meu.

— Rămîne de văzut.

O examina cu o primejdioasă acuitate, făcînd-o să se simtă goală și fără apărare. Apoi, pe neașteptate, deveni amical.

— De ce nu iei loc?

— Iartă-mă, tovarășe, dar mi-e somn... sînt frîntă de oboseală.

El dădu din cap înțelegător.

— Desigur, desigur. Pentru asta ai venit să iei o carte.

Ironia lui greoaie n-o mai înfurie de astă dată. Era prea supărată pe ea însăși. Avea impresia incomodă că scăpase o frînă și că nu mai avea latitudinea de a se retrage la adăpostul unei tăceri integrale. Blegul, cu fața lui de floarea soarelui o făcuse să dea în gropi. Dar să fi fost el oare chiar blegul ce-i păruse a fi?

. . . . . .

Octav se deșteptase brusc, după obicei. Nu c-ar fi simțit o prezență ostilă, ci, dimpotrivă, absența unei prezențe îi tulburase somnul. Lucia... unde putea să fie?

Se apropie de fereastră și zări, viziune de îndepărtată pădure, o umbră furișată de lup.

Așa, care va să zică!

Deci îi erau minutele numărate ca să descopere, nu, ca să demaște pe asasin. Se simțea misterios de calm și de împăcat cu sine. Ce fată minunată și

dragă era Lucia. Nu fugise, nu se îngrozise. Ea singură, dintre toţi din lumea întreagă, îl credea nevinovat. Dacă lipsea, înseamnă că pentru el plecase. Instinctul lui de jucător redeşteptat îi da doar o uşoară ezitare ca în aşteptarea unui număr cîştigător.

„Va banco !"

Se lungi din nou în pat şi zîmbi, descoperind acolo rochia de plajă a Luciei... rochia smulsă pe întuneric, cu nasturi lipsă. Avea în buzunar ceva tare. O carte ! Şi încă poliţistă, cu scoarţe galbene şi uzate. Se instală comod sub lampă, cu lumina atenuată, şi-o deschise la întîmplare. Citi :

„...şi atunci, am descoperit în buzunarul lui un plic cu praf alb, ce mi s-a părut a fi un calmant. L-am întrebat ca o naivă, iar el mi l-a smuls din mînă cu atîta furie nestăpînită, încît am înţeles că nu-l cunoşteam, că nu-l cunoscusem niciodată pe Radu..."

Clipi uluit, ca de soare, ca de adevăr şi, în sfîrşit, pricepu.

Între scoarţele galbene, după un număr de file „normale", se afla introdus un blocnotes cu însemnări personale. Ţinea în mîini insezisabilul, mult căutatul jurnal al Florei !

Oricît de blazat, de tăbăcit şi de impermeabil se credea el la orice emoţie, inima începu să-i bată puternic cum numai în faţa dragostei mai bătea. Admiră ingeniozitatea ascunzătorii. Niciodată Aglaiei, scormonitoare şi atotcercetătoare, nu i-ar fi trecut prin cap că jurnalul Florei se găsea acolo, sub nasul ei, între scoarţele uzate ale unei cărţi citite şi răscitite.

Urmări mai departe scrisul mărunt, rotund, citeț, ce l-ar fi recunoscut între o mie :

„Încrederea nu primește lovituri după care ar mai putea reînflori. Radu îmi apăruse ca un stîlp de sprijin în îngrozitoarea mea derută. Omul corect, omul integru, în adevăratul sens al cuvîntului. Am înțeles atunci că femeia aceea străină, Maud, nu venea la el pentru consultații și injecții. Venea pentru altceva, infinit de grav și de josnic. El mi-a mărturisit cîndva că era pentru dînsa mai ales o cutie poștală. Naivă, am bănuit vreun soț gelos, tiran, și vreun iubit luminos care de undeva, în lume, îi scria la adresa generos oferită de Radu. Știam acum că în «cutia poștală absolut sigură», care era adresa lui, se depuneau pachete — nu mari — dar pline. Că ele plecau mai departe, să otrăvească oamenii, iar Radu, doctorul de mîine, se preta, pentru bani, la un asemenea trafic ucigător. Mai mult încă, pe cont propriu, sustrăgea din pachete pentru cîțiva «aleși» acele grame și miligrame de moarte și de îndobitocire fără de leac."

Răsfoi, citi mai departe.

„În jurul meu totul se prăbușește. Un roman vechi — al bunicii, pe care n-am cunoscut-o, — găsit în pod, se intitula : *București, orașul prăbușirilor*. M-a amuzat grozav. Lucruri vechi, lucruri trecute, mi-am spus eu atunci. Ca și binele, răul este o parte integrantă din om. Vin schimbări care atenuează, care distrug niște racile, dar, așa cum echilibrul dintre viață și moarte este o lege a naturii, lupta dintre bine și rău rămîne o lege a vieții. Răul există ca să ne încordeze puterile, ca să-l combatem,

iar nu pentru a se dovedi mai tare decît noi şi a ne transforma în unelte docile."

Biata Flora ! Rigoristă, morală pînă la pedanterie. Rău nimerise !

Se crăpa de ziuă. Lumina lămpii de căpătii devenea o pată şi mai galbenă.

O zgîrietură sfioasă, apoi uşa deschisă larg.

— Unde întîrzii, duduie ?

Treaz, o privea zîmbind de peste o carte deschisă. O carte cu scoarţe uzate, una din poliţistele Aglaiei.

O recunoscu.

— Frumos ! În loc să doarmă, să-şi recupereze forţele, dumnealui se dedă la lectura unor opere profund discutabile !

Glumea, bravă, dar nu sta în puterea ei să-şi ascundă febrilitatea, şi recentele cearcăne violete ce i se adînciseră sub ochi.

— Ai analizat „cazurile" cu tovarăşul stăpîn al cîinelui ?

— El, nu eu. Vrea un vinovat real, concret, o fiinţă în carne şi oase, nu o fantomă, o creaţie a unui artist imaginativ.

— Pe mine mă vizează ?

Ea ezită, apoi recunoscu sincer.

— De tine nu s-a vorbit. S-ar spune că te ţine în rezervă. Iar eu sînt prea „încărcată" ca să fi îndrăznit să aduc vorba fără a intra în panică. M-aş trăda... aş exploda.

Se dădu la o parte ca să-i facă loc lîngă el.

— Astea-s bune şi frumoase. Dar îmi permit să-ţi atrag atenţia că pierdem un timp scurt şi preţios.

I se ghemui la piept ca un pui speriat de sălbăticiune.

— Nu vreau să te pierd.

— Stt !

Se auzeau din curte lătrături scurte, mînioase ; şi mîrîit ca de fiară abia stăpînită.

— Vrea un vinovat ca să-l sfîşie. I-l vom da...

La pieptul lui, Lucia rîse neaşteptat, înăbuşit, copilăreşte.

— Eşti absolut sigur că nu eşti tu acela ?

— Nu cred, dragă. De ce-aş fi eu ?

Urmă o pauză care se prelungi indefinit, un suspin tremurat se desprinse mai tîrziu din tăcere, parcă temîndu-se de-a nu rupe firul, coarda vibratorie, abia simţit şi totuşi tare, întins, pînă la limita de spaimă şi de răbdare omenească, ce-i mai lega de o realitate logică.

— De-ai fi tu, ar fi simplu. M-ai ucide acum cînd sînt fericită, şi ţi-aş fi recunoscătoare o viaţă întreagă.

— Nu pe tine te-aş ucide, Lucia.

Braţele lui se desfăcură. Cu părul răspîndit pe pernă şi ochii închişi, semăna c-un înecat aruncat de valuri pe-un ţărm primitor...

Vru să-l mai întrebe, să-l mai ispitească. Nu îndrăzni. Emana din el o forţă calmă, dar primejdioasă. Pentru dreptatea *lui*, ar fi izbit fără milă. Ca să se apere, la fel ar fi izbit. Şi ca s-o apere pe ea... Un proverb indian (?) sfătuieşte să nu iriţi tigrul care doarme.

El vorbi într-un tîrziu, detaşat, ca de un lucru străin de ei înşişi :

— Îţi cer să mă asculţi orbeşte în viitoarele 24 ore. Să abdici voinţa ta în mîinile mele. Să nu întrebi, să nu discuţi, oricît de absurdă ţi-ar pare vreo

directivă. Dacă te învoiești să-ți iei niște riscuri, ai încredere, totul se va sfîrși cu bine. Năluca îndurerată a Florei nu ne va mai da niciodată tircoale, plîngînd și frîngîndu-și mîinile pentru c-am uitat-o, pentru că n-am răzbunat-o.

— De unde știi ? Eu n-am...

Tăcu, mușcîndu-și buzele.

Și tocmai atunci un fîlfăit ușor îi făcu să treasară.

— O pasăre de noapte rătăcită, rosti el, răgușit.

— Vreun înger ?

— ... radios ? Care-și zburlește penele ?

Se priviră fix, încă palizi. El tuși ca să-și limpezească vocea.

— Ce spui de propunerea mea ?

— De acord. Aș face orice, *orice*, ca să risipesc ceața de coșmar care ne înconjoară și să redevenim oameni. Iar acum, poruncește, stăpîne, sclavei tale, Lucia...

Un umăr strîns într-o mînă puternică. Mîna, de astă dată își drămuia forța. Umărul ei devenise pentru el o realitate vie, de menajat, de cruțat.

— Primesc, Lucia, tot ce-mi dai din tine. Pînă acum nu te-ai plecat în fața nimănui, așa e ?

Ea răspunse, simplu :

— Încă n-am iubit pe nimeni...

CAPITOLUL XVI

Aşa cum unei femei i se întîmplă să aibă zile proaste sau ore proaste, o încăpere poate avea şi ea ore proaste cînd lumina îi este defavorabilă, cînd se vede pe uzura mobilei pudra cenuşie a prafului, cînd pereţii apar murdari şi afumaţi, iar umbrele ce joacă asupra lor aparţin parcă unui trecut de umbră. Un atelier, mai ales, cu dezordinea lui pitorească trebuie evitat în orele de seară cînd, din pricina unei munci de migală, abajurul este scos de pe lămpi, iar lumina e crudă, rece, săracă şi cade indiscret pe cîte vreun lemn vechi, disgraţios sub nelustruirea care încă n-a devenit patină, ori pe vreo draperie fanată dezvăluindu-i indiscret rozăturile.

Doll lucra cocoţată pe un scaun înalt, lîngă masa lungă pe care uneltele se înşirau într-o dezordine anumită. Un regiment de figurine ce aşteptau să fie pictate stăteau înaintea ei ca într-o aşteptare. Doll detesta singurătatea. Doll detesta întunericul. Deci aprinse toate becurile şi dădu drumul maximum la radio.

Totuşi, singurătatea parcă se accentuase şi mai mult în jurul ei, iar lumina dură nu-i potolea spaima

de umbră. În plus, mai erau sudorile reci și începutul unor crampe perfide ce-i vesteau pe aproape o criză.

În curînd, crampele aveau să devină intolerabile, iar dacă Tony nu va veni sau nu se va îndura de ea, nu-i rămînea decît să caute un bloc cu zece etaje, să urce, să închidă ochii și... Închise într-adevăr ochii legănîndu-se pe scaunul ei înalt cînd un sunet slab de sonerie o readuse la realitate. Se mai clătină o dată asupra unui vid imaginar, cu spaima undeva pitită în inconștient, și sări jos de pe taburet cu o senzație de vomă și de gol în adîncitura stomacului.

— Cine-i acolo ?

— Bună seara, Doll. Pot să intru ?

Mirarea îi rotunji ochii. La ora asta ? Pe cine altcineva putea căuta Lucia la atelier decît pe Tony ?

O apariție nostimă și insolită trecu pragul. O fată cu fundă mare în păr, strîngînd în brațe o păpușă cu o fundă la fel de mare. Atît doar că păpușa avea capul jalnic aplecat pe spate, rupt și descusut, cu fragmente de plastic sfîșiate, atîrnîndu-i disgrațios.

— Unde-i Tony ?

Nu-i răspunse îndată.

Posomorîtă, o examina. Funda, rochia largă, vaporoasă. Vizita în miez de noapte.. Urmărea adică și „asta" să-l seducă ?

— Nu-i aici precum ai onoarea să observi.

Lucia rîse puțin, cu o neașteptată voie bună.

— Nu te superi dacă mai rămîn ? Poate vine, totuși ? Cel puțin așa mi-a spus.

— E atît de urgent ?

— Foarte. Uite ce-a pățit Titania. Mi-e o milă cumplită de ea — îi întinse păpușa cu un gest elocvent.

— Să văd. Suci și răsuci păpușa, dar văzu mai ales că mîinile începeau să-i tremure. Semn rău.

— Ce-a pățit capodopera ?

— A fost descoperită de un cîine... Un cîine care n-o cunoștea. Am sosit tocmai la timp, eu și „Îngerul" nostru păzitor. A fost ca la teatru. Am leșinat, iar „Îngerul" a salvat păpușa de-o totală sfîșiere.

— Ce i-a venit cîinelui ?

— „Îngerul" m-a lămurit că la dresaj se folosesc anumite manechine. Asmuțindu-i, îi învață cum să-i atace pe răufăcători. A luat-o pe Titania drept o criminală.

Tremurul mîinilor i se accentua ca și crampele. Oare avea să mai întîrzie mult Tony ? Și belferița n-avea de gînd s-o ia din loc ?

— Dă-o încoace, am să încerc să ți-o repar.

— Dar...

— Știu ce fac. El are să fie foc supărat. Grozav ține la operele lui de carton și de cîrpă. Un efemer care umblă după durabil. Caraghios ! Iar cum Lucia nu părea să fi înțeles, explică, cu o răbdare meritorie : nu există om care să n-aibă și îndoieli, oricîtă încredere ar avea în el însuși, Tony, ca oricare altul. Cînd i se strică o păpușă, nu se lasă pînă cînd n-o „învie" prin absolut orice mijloc.

Tăcu, posomorîtă. Apoi reluă :

— Ți-a povestit vreodată Tony, viața lui ?

— Nu...

— Bănuiam. Nu prea îi place să se autodescrie. Am reconstituit-o cu o răbdare de fier, episod cu episod. Știai că ar fi vrut să sculpteze ?

— Adevărat ?

— Da. Și nu era total lipsit de talent. Așa cum nici eu nu sînt lipsită de anumite dispoziții pentru pictură.

Dar nici unul din noi n-a avut acel ceva, har divin sau demonic din care se plămădesc artiștii adevărați. M-am resemnat să fiu o artizană, el nu. Neputînd fi Pigmalion și să-și însufleţească vreo statuie, a devenit un păpușar sinistru cu pretenții de creator, de însufleţitor.

— Și e ceva rău în asta ?

— De ce să fie rău ? E numai oribil. Sinistru și dezaxant, ca orice parodie. Să te ferești de neresemnați, Lucia ; ei se răzbună continuu. Ieși din tirul lor, fugi dacă mai poți fugi.

Impresionată, dar și amuzată, Lucia alese calea de mijloc.

— Nu i-am făcut nimic și presupun că n-aș avea de ce mă teme — eu, personal.

Doll oftă ; expresia ei îmbătrîni.

Apoi rîse straniu, un rîs fragil care se frînse.

— Crede-mă, lasă-mi păpușa, s-o dreg eu. Costă mult mai puțin.

— Dacă e o chestiune de bani, eu...

— Bravo ! Ești deșteaptă ca oaia cînd doarme ! Numai la bani te gîndești cînd se discută despre un „preț" ? De lacrimi n-ai auzit ? De prețul sîngelui ? rîse iar, răgușit de astă dată.

— Tony pretinde că păpușile lui au suflet. De-ar auzi cumva că pe Titania ați smuls-o din botul cîinelui, ar fi în stare să aibă un atac de cord...

— Chiar așa ?

— Chiar.

Lucia marcă o ezitare... apoi se hotărî.

— Mă întreb dacă Flora îl cunoștea cu adevărat...

Iar crampele, intolerabile. Și imbecila asta, cu psihologelile și pisălogelile ei. Zise, crispată :

— Numai cînd *nu vrei*, nu cunoşti pe cineva. De obicei ne facem ideea care ne convine şi ne agăţăm de ea din răsputeri. Oamenii sînt aşa cum vor ei să fie, iar nu cum i-am vrea noi...

Se simţi examinată cu prea multă perspicacitate şi se contractă, ostilă.

— E o mare prostie să-i vorbeşti pe morţi numai de bine şi să-i faci beneficiarii unei indulgenţe la care au mai mult drept cei vii...

— Morţii nu se mai pot apăra...

— Viii, în schimb, se mai pot schimba.

Trăgea de zor un ac mare şi fixa din nou, solid, capul păpuşii.

— Rău cîine, cîinele Îngerului tău păzitor...

Lucia revăzu scena. Octav, pe post de dulău, luptînd cu dinţii lui de lup împotriva păpuşii-portret.

Ceva indefinisabil o liniştise precum o tainică dezlegare de vrajă. El n-o mai iubea pe Flora, de vreme ce punea atîta inimă ca să-i sfîşie efigia, fie ea chiar de cîrpă. Misterioasa alchimie a sentimentelor lucra subteran. Flora îi deveni din nou infinit de dragă. Se apropie, interesată, de îndemînatica reparatoare.

— Îmi permiţi să mă uit ?

— Bagă de seamă, nu permit să-mi furi meseria. Niciodată n-am permis să mi se fure ce-mi aparţine, fie un lucru, fie un bărbat.

Ceva, în glasul fetei, împiedica gluma să pară o simplă glumă. Văzută de aproape, arăta îngrozitor : lividă, cu pielea umedă şi ochi picloşi.

— Eşti bolnavă, Doll !

O constatare, nu o întrebare.

Doll tăie aţa cu dinţii ei ascuţiţi.

„Un animal ! Un mic animal de pradă, un carnivor, gîndi instinctiv cealaltă fată, cu o mișcare de repulsie.

— De ce mă privești așa ? Arăt rău ? Chiar foarte rău ? și cum cealaltă tăcea, continuă cu o stranie înverșunare : arăt ca un trup beteag de suflet. Tony m-a copiat în cîrpă, uite păpușa e acolo, și prin asta m-a transformat într-o cîrpă. Într-o otreapă, ca să fim cinici sau realiști.

— Exagerezi !

— Mai de loc...

— Dar... Flora ? Și ei, Tony i-a furat sufletul ?

Doll făcu o strîmbătură golănească. Proasta avea chef de vorbă, pe cînd ea... își șterse broboanele de sudoare și se uită la vizitatoare cu ură, dar și cu un fel de turbare, de dementă speranță.

— Spune... ai cotrobăit... — nici nu se putea să n-o fi făcut — prin sertarele *ei*. N-ai găsit cumva — și înghiți greu, opintit — niște prafuri... ? Calmante, din cele ce-i da Vighian... Dacă le-ai pus bine, mi-ar folosi... teribil mi-ar folosi acum. Eu... nu prea mă simt în apele mele.

Se și vedea. Lucia însă făcu o figură naivă...

— N-am găsit, nici n-am căutat calmante. Ceea ce mă interesa era un „jurnal" al Florei, un jurnal ținut la zi.

— L-ai găsit ?

Întrebarea suna detașat. Nici nu-și ridicase ochii de pe lucru. Într-altă împrejurare s-ar fi putut lăsa înșelată.

— Nu știu...

— Cum așa, nu știi ?

Masca indiferenței îi lunecase de pe față. Lucia se scuză.

— Ar fi posibil să fi fost găsit de alții. Trăiesc cu miliția în casă, nu uita.

Broboanele musteau dureros pe fruntea crispată a lui Doll.

— Prietenul lui Radu... Bărbatul acela voinic, cu nume imposibil de reținut...

— Ce-i cu el ?

— Prieten al lui Radu Vighian... M-ar ajuta... m-ar salva. Unde să dau de el ?

Lucia o cîntări îndelung înainte de a-i răspunde. Întrebarea ar fi putut însemna o cursă dacă... ei da, o cursă. De evitat.

— De unde vrei să-i dau eu de urmă ?

Fata mai rîse o dată, spart :

— Credeam. Am presupus că prea te „admira", ca să se fi dat de-a binelea la fund, fără bună ziua.

Doll era o nenorocită, o „cîrpă în amor", o devastată, dar era femeie și, ca atare, avea o forță de intuiție, o finețe ce nu erau de neglijat.

— Ai o țigară ?

— Cu plăcere.

Mai mult sugea decît fuma. Înghițea fumul cu lăcomie.

„Ultima țigară a condamnatului", gîndi Lucia mașinal.

Tony întîrzia. Era chiar posibil să nici să nu se mai întoarcă pînă dimineața. Păpușa, de altfel reparată cu abilitate, zăcea aruncată pe masă, iar Doll, cu capul în palme, crispată de suferință, nici putere să vorbească nu mai avea.

— Ia stai ; trase un sertar, două, apoi îngenunche și deschise comoda mare, burtoasă, încăpătoare, cu

picioarele răsucite, unde își ținea Tony materialele. În fund, perechea de aripi ale „Îngerului radios“ ocupa întreg locul. Cartonul alb devenise mai galben și își pierduse aproape toate penele dintre care unele se deslipiseră ori se rupseseră. Accesoriile de carnaval sînt menite să dureze doar o seară ca și iluzia ce-o întruchipează.

Doll, îndobitocită de durere, o privea, fără să aibă forța să-i interzică să mai cotrobăiască prin lucrurile lui Tony.

Lucia se ridică, scuturîndu-și genunchii de praf. O îmbujorare ușoară o făcea încă și mai frumoasă.

— Cred c-am găsit ceva pentru tine.

— Morfină ?

— Îndată. Unde-i seringa ?

Îndoită în două de-o crampă mai violentă ca altele, Doll arătă spre camera de baie. Pe-un rețou neașteptat de curat sta gata pregătită cutia de metal cu seringa în ea. Se grăbi să fărîme tableta de aspirină între degetele ei nervoase și s-o readucă la starea de pulbere albă. Pregăti injecția. Doll, împleticindu-se, se tîrîse pînă-n prag. Privirea ei tulbure, înnebunită, acum sclipea de speranță.

— Un praf magic ! Cum de l-ai găsit ? Eu am căutat peste tot.

— Poate de aceea nu l-ai găsit. Era în cutia cu vopsele, minți ea. Acolo ai căutat ?

— Nu mi-a dat în gînd, murmură fata. Aici, te rog — îi arătă ea un loc pe-un șold găurit de înțepături mărunte. De cînd cu mini-jupele, coapsele se văd. Voi fi prima care voi adopta „maxi“. Cu motivele mele...

Destinsă, fericită, după înțepătură, regăsea puterea să glumească.

Lucia o observa din coada ochiului. Nu se afla departe de-o somnolență binefăcătoare.

— Flora venea des pe-aici ?

— La început. Apoi a rărit vizitele. O timorată, spelbă și bleagă. Nu-i semeni.

— De ce ?

— Ești o forță. Ea nu era. Urmărești ceva. Tony, nu mă crede. Cu atît mai rău pentru el dacă nu mă crede.

— Îl adori, nu-i așa ?

— Eu ? De-aș putea să-l ucid fără risc, l-aș asasina chiar mîine. Dar din nefericire nu se poate. M-ar băga la gherlă și acolo, adio prafuri magice. Aș căpia ori aș muri.

— Ca Radu...

Doll deschise cu greu pleoapele.

— Ăla a plătit. Grasa nu-i făcuse nimic lui, personal. De ce, atunci ?

— De ce ?

— Pentru că-i făcea curte și ea îl respingea, poftim !

Aținea în picioare. Cu băgare de seamă, o ajută să se întindă. Îi surprinse printre pleoapele lăsate o ultimă dîră de privire trează.

— Eu nu mai am nici o consistență. O unealtă, ăsta-i cuvîntul. O unealtă. Și e tare bine să fii o unealtă, să scapi de răspunderea faptelor tale, să scapi, să scapi... să...

Adormise cu un minut prea devreme. Dar ce putea ea să știe despre Aglaia ? Pornind de pe niște poziții de detectiv, pe parcurs s-a îndrăgostit de-un tînăr

deşi-l socotea suspect. Ajunsă aici, sărmana s-a luptat să-i dovedească nevinovăţia, urmărind să-l oblige, să aibă în sfîrşit, şi ea un om care să-i datoreze viaţa şi libertatea. În pofida mulţimii romanelor citite şi a vastei sale documentări, a ignorat, ca orice profan, o dată esenţială : cine-a lovit mai loveşte. Şi loveşte *sigur*, acel care se simte descoperit, ameninţat.

Biata Aglaia ! victima unor sentimente nelogice. Găsise probabil „Jurnalul" Florei, îl ascunsese perfect ; identificase un criminal şi devenise la rîndul ei victimă a dorinţei de-a trăi acvea un roman poliţist !

Doll căzuse acum într-un somn adînc, reparator. Cu repulsie şi cu milă o acoperi cu un şal imens şi vechi ce i se rupea în mîini, friabil ca o hîrtie arsă.

De undeva, dintr-un ungher plin de umbre, un ceas, ori mai degrabă o pendulă, bătu o singură lovitură.

Ora unu ! A mai trecut o zi.

Înainte de plecare, aruncase o privire în „salon". Întins cît era de lung pe divanul de brocart — mîndria casei —, „Îngerul păzitor" dormea ca un prunc, dacă pruncii dorm cumva cu gura deschisă.

„Li se întîmplă cînd au vegetaţii."

Afară, nici urmă de cîine. Îl rugase şi obţinuse să fie pus în lanţ. Ciudat, n-o lătrase.

Lipsea de două ore. Cam lungă absenţă. Oare greşiseră amîndoi, ea şi Octav, în calculele lor minuţioase după care neapărat, matematic, Tony trebuia să fie prezent la întîlnire ? În mîna lui se afla cheia misterului. Dacă-şi va aminti, dacă reflexele vor funcţiona corect, atunci mîine, Octav va putea fi scos din cauză. Ea se afla gata la orice, risc sau grea plată. Cu atît mai mult cu cît Flora însăşi ar fi fost de acord. Răzbunată, în sfîrşit, se va putea odihni în pace.

CAPITOLUL XVII

„Îngerul păzitor", pe adevăratul său nume Pavel Grancea, își ridică mîna prin întuneric. Cadranul fosforescent al ceasului arăta ora 1.

„E timpul. Sus !" Zăbovi încă o clipă pe canapeaua deprimant de comodă, cu salteaua prea moale. Tocmai bună pentru o ființă osoasă ca defuncta Aglaia, dar cu totul nepotrivită pentru un om ca dînsul, cu mușchii antrenați și tendoanele bine întreținute. Acasă avea un pat drept și tare, ce nu te predispunea la confort moral, la amînări de acțiune și la întîrzieri. Aprinse lampa. Sub imensul abajur roz — caraghioasă culoare ! — becul anemic răspîndea o lumină timidă. Salonul — pentru prima dată dormea într-un salon — era la fel de comic ca și abajurul, cu fotoliile lui aurite, vitrina sculptată, comoda „stil" și soclurile în formă de coloană.

„Un muzeu, deși cam strîmt, cam îmbîcsit pentru un muzeu."

O experiență nouă, acest „caz" complicat.

De ce unii oameni aveau rezerve față de el și de tovarășii lui, cei care prin specificul meseriei și firea lucrului se aflau gata în orice moment pentru acți-

uni periculoase despre care nu se vorbea decît reticient ? La ora aceasta, de pildă, pașnicii oameni ai muncii dormeau și habar n-aveau că somnul lor era vegheat și protejat de acei al căror rost era tocmai de-a rămîne treji, în gardă, atenți la orice semn de dezordine.

„Fără noi, s-ar sufoca, înecați în miazme nesănătoase, în bănuieli și dezlănțuiri primitive.“ Fusese un copil de orfelinat ; nu i-a fost foame decît de afecțiune. Nu i-a fost frig, dar a tînjit după căldură omenească. Mai mare și mai voinic decît alți puști ar fi putut deveni un tiran față de cei mai slabi, dar preferase să le fie apărător.

Devenind major, lucrase în mai multe locuri, încercase mai multe meserii pînă cînd doi băieți pe care-i proteja l-au implicat într-o afacere murdară de tăinuire de furturi.

Atunci a întîlnit minunea : un om care l-a crezut pe cuvînt și i-a consimțit o libertate pe cuvînt ; o libertate provizorie, care lui însă i-a fost suficientă ca să descopere toată filiera și pe făptași.

— Ai dispoziții serioase, tovarășe, pentru descoperiri de răufăcători și dezlegări de încurcate povești — și căpitanul îl examinase prietenos. Cine te-ar vedea n-ar crede de cîte mi-ești în stare.

A rămas în miliție. Cu atît mai mult cu cît a învățat, pe măsură ce-a trecut timpul, ce calitate prețioasă reprezenta pentru meseria ce și-o alesese înfățișarea lui bleagă, nevinovată.

Recunoștea, modest, că n-ar fi putut face lumină în multe „cazuri“ dacă vinovații nu s-ar fi simțit într-o falsă siguranță, tocmai datorită aparentei sale lipse de istețime.

„Să mă creadă ei prost cît le cere inima, numai să se dea pe față."

În problema de acum, înșelătoarea lui personalitate dăduse din nou roade.

Se întinse cît era de lung, căscă și dintr-o mișcare elastică sări în picioare, redresat, gata de atac.

Nu trebuia să se grăbească, totul era cronometrat, pînă la secundă. Ca întotdeauna cînd se apropia de finalul unei anchete, resimțea o ușurare amestecată cu un vag regret. Puțini oameni îi deveneau mai apropiați, mai intim cunoscuți decît suspecții lui și complicii lor. Cazul de față avea prin ce să-l fi pasionat. Rareori îi fusese dat să aibă de-a face cu o asemenea faună de tipuri diverse. Dacă i-ar fi cunoscut în alte împrejurări, nu-i de loc sigur că le-ar fi acordat vreun interes deosebit. Poate Luciei, pentru că era frumoasă... poate micuței vipere pe nume Doll, pentru că avea pe dracu-n ea... Sau lui Octav, prototip de aventurier, însă nicidecum unui prea cinstit doctor „în spe" care de pe acum făcea curte cucoanelor bătrîne, menajîndu-și pentru viitor o clientelă fructuoasă, sau unei maniere, ca Aglaia.

Și-ar fi greșit, își făcu el cinstit, autocritica. Oamenii șterși sau chiar ridicoli, greu de detectat și de eliminat, sînt minunate „cutii poștale" pentru răufăcătorii înveterați.

Niciodată ca astăzi nu realizase cîtă grijă de fiecare clipă necesita sănătatea fizică și morală a cetățenilor.

Traficul cu stupefiante, adevărat flagel al țărilor cu regim capitalist... Ispita fugii de viață, a fugii de realitatea uneori aspră, dar cu atît mai pasionată ; ispita

unei experienţe noi şi-a unei bucurii interzise, toate la un loc concurau în chemări perfide şi atracţie morbidă. Mai du-te şi explică-le la fiecare în parte că-ţi pui singur cătuşele de mîini, că te dai prins unei patimi care te va ucide fără iertare degradîndu-te pînă la nefiinţă.

„De n-am sta noi stavilă, pe mulţi i-ar fi luat apele."

Fusese un copil al nimănui. Copii încă n-avea. Cu atît mai vîrtos se simţea ataşat de tinerii ameninţaţi ai altora.

„Ce ştiu ei ? Ştim noi, c-am văzut."

Specificul meseriei lui era să asaneze societatea, s-o facă mai bună, mai primitoare. După întîlnirea cu anumite fiinţe degradate, iubea şi mai mult oamenii curaţi, mîndri, buni.

„Ce ştiu ei !"

Se mai uită o dată la ceas, apoi îşi apropie un aparat de ureche.

Auzi :

„Individul părăseşte barul. Se îndreaptă spre casă. Pe jos. Se pare că l-au scuturat cu nădejde. S-a căutat prin buzunare, dar n-a avut bani de taxi."

„E-n ordine."

Îşi strînse centironul şi îşi controlă poziţia pistolului. Faţa lui nu mai avea nimic dintr-o floarea-soarelui. Împietrită şi colţuroasă, îi întregea înfăţişarea de om determinat să-şi facă absolut toată datoria, dincolo de orice sentimentalism de prisos. Se va vedea dacă a avut sau nu dreptate. S-a încrezut în justeţea unui şir de deducţii riguros logice şi a aşteptat într-o linişte aparentă, ca infailibil, să se adune nelipsite probe şi dovezile care deocamdată lipseau.

Să cunoști oamenii înseamnă să le privești reacțiile și, mai ales, să le previi.

. . . . . .

Se făcuse tîrziu. Lucia începea să se teamă că Tony ar fi putut să nu mai vină. Nu de canapele ospitaliere ducea el lipsă în oraș.

Doll adormise — grație aspirinei — iar somnul ei avea ceva patetic, infinit dezarmant și în același timp neașteptat de respingător. Nările roze, dar largi și aspiratoare, gura mare cu colțurile mult aplecate, buzele netede, vicioase ; paloarea lividă și slăbiciunea ei scheletică — oasele începeau disgrațios să împungă pielea. Încă puțin, și grația ei nervoasă avea să dispară, să se cojească de pe ființa ei ca o poleială uzată.

O privea și teama urca în ea perfidă, ca și cum ar fi contemplat somnul încolăcit al unui șarpe mic și veninos, a cărui culoare se confunda cu aceea a prafului de pe drum și care, neobservat, se apropie destul ca să țîșnească, fulgerător, și să muște. Printr-o bizară asociație de idei se gîndi la Ciuciu, băietașul protejat de Aglaia. Era la fel de înalt ca și Doll ; putea intra și ieși la fel de ușor printr-o fereastră și aveau cam aceeași mentalitate primitivă despre ce este permis și ce nu. Teamă de tata ; teamă de Tony. Atît.

„Dar eu ?“ I se făcu dor de Octav. Ar fi vrut ca totul să se fi terminat. Bănui că este foarte obosită, mul mai obosită decît își închipuise vreodată c-ar putea fi un om. De aceea tocmai nu trebuia să bruscheze nimic. Să joace cinstit, cu toată abilitatea și cu tot riscul de care se simțea capabilă. Noaptea începea

să se răcorească. Se înfioră căutînd cu ochii vreun șal. Îl găsi și se înfășură în el strîns, printr-o instinctivă mișcare de apărare. Ar fi vrut să se ascundă de orice și de oricine... Pe undeva, toamna începea să se facă simțită. Zărise primele frunze îngălbenite. Crezuse mai întîi că-i un copac bolnav, dar apropiindu-se, descoperise toamna cu prevestirile ei de plecări și de vînturi ploioase. Aproape uitase unde se află cînd răsucirea unei chei în broască o readuse la realitate și-i trezi din nou instinctul combativ. Trebuia să se bată și să cîștige. Cum, încă n-avea idee. Știa însă cu certitudine că Octav o iubea ; că și ea îl iubea, că exista un Dumnezeu ce-i apără absurd pe îndrăgostiți împotriva dușmanilor dragostei. Aștepta, pregătită la orice.

— Tu ? Ce surpriză, Lucia ! De cînd ești aici ?

— De la 11...

— Extraordinar ! Și eu să nu fi știut ! Să nu fi simțit ! Să fi pierdut în chip idiot, trei ore din prezența ta la mine !

— Stt ! mai încet. Doarme Doll.

— Ei și ?

— Cum ?

Tony rîse ironic, deși voia să fie un rîs vesel.

— Păpușa mea dragă, omul care trăiește veșnic în spaima de a-i supăra pe ceilalți este un om pierdut. El se va trece, din neîndrăzneală în neîndrăzneală, ca o culoare pusă cu economie pe-o pînză timid pregătită. Doll are casa ei, oamenii ei, și desigur vreun bărbat care-i vrea binele, nu unul ca mine. Și totuși *preferă*, alege să vină aici. Să suporte, deci, consecințele...

— ...prafurilor magice, Tony ?

El rîse şi de astă dată. O privea şi rîdea. Lucia începea să nu se mai simtă la îndemînă.

— Multe descoperiri faci, domnişoară detectiv! Nimic nu-ţi scapă, decît esenţialul: Doll este complet detracată. Îl şantaja pe Radu Vighian — posedă un mic aparat de fotografiat dăruit de un turist şi a luat cu el instantanee compromiţătoare pentru reputaţia unui viitor doctor.

Omul, ca să-i închidă gura, i-a furnizat nişte drog. Iar acum pentru că nu-l mai poate învia, i-a căşunat pe mine, ea ştie de ce. Crede că-i pot înlocui dozele pierdute — este ideea *ei* fixă. Ca negustor de iluzii, puterea mea ia sfîrşit o dată cu păpuşa confecţionată şi animată...

— ...Cu sufletul pe care i-l insufli?

— Exact.

Se priveau de aproape, sfidîndu-se, încă amical. Lucia se văzu, micşorată ca într-o minusculă oglindă, în pupilele lui dilatate. Tony nu se înţepa. El nu fugea de realitate. Dimpotrivă, o provoca, îi pretindea daruri deosebite şi interzise altor muritori. Atunci? o scurtă ameţeală o încercă şi trecu. Dacă... dacă s-au înşelat? Tony o examina, ironic şi atît de perspicace, încît ea avu un gest copilăresc, acoperindu-şi faţa cu mîinile.

— Ţi-e frică, nu-i aşa?

Lucia tăcu. Un instinct — poate cel de conservare — îi ordona să nu-şi mai cheltuiască energia în jocuri sterile negînd evidenţa sau luptînd pentru a face credibile nişte neadevăruri.

— Ai găsit „Jurnalul" Florei, nu-i aşa?

Nu se mai obosi să mintă.

— Te-a tulburat?

Ea tăcu în continuare. Zîmbetul lui se imobiliză, deveni un rictus.

— Ce vrei să știi de la mine ? Doar pentru lucrul acesta ai venit, nu ?

Îndrăzni din nou să-l privească.

— Ai iubit-o, nu-i așa ?

— Ce cuvînt demodat ! Dacă ții neapărat, dacă-ți plac etichetele, da, poate că am iubit-o, pînă cînd...

— Radu ?

— Nu, Radu pentru ea era un frate, un sprijin... Pe altcineva a iubit ea... Nu spune nimic „Jurnalul" în privința lui ?

— S-a găsit numai un caiet din mai multe.

— Atunci... Da, desigur, se poate să fi rupt singură anumite foi. În ultima vreme, trecusem pe post de confident. Ingrată meserie !

Nu-l credea.

— Am aflat, astfel, anumite lucruri. Te miră ?

Da, se mira... de lipsa de discernămînt a Florei.

— De pildă, atracția ce-o exercita asupra ei aventura. Eroii romantici, piratii. Se pare că întîlnise nu de mult un astfel de pirat, un „zburător cu negre plete" și cu succes mare la fete...

Aciditatea din glasul lui îl trăda. „Cît de imprudentă ai fost Flora !"

— Și... l-ai cunoscut pe acel... aventurier ?

— Prin ea, nu. L-am detectat, în sfîrșit, prin metoda eliminării. Nu pomenește nimic despre el în „Jurnal" ?

— Nu...

— Incredibil !

O cîntărea, drămuindu-i sinceritatea. Ca hipnotizată, recită din memorie :

— „Mi-e teamă, Lucia, și totuși sînt atît de fericită ! Un bărbat adevărat pe care-l simți destul de puternic ca să te strivească dacă ar vrea, și destul de blînd ca să nu-ți facă niciodată vreun rău."

— Aici se înșela, comentă el, grav. Un astfel de bărbat „duce" numai femeile. Între noi însă, *ne simțim*, ne mirosim. Demascat, aventurierul e în stare de orice, auzi tu, de *orice*.

Lucia auzea ca prin ceață. Dintr-o dată, totul prindea un contur ireal. Vorbeau de Octav, asta făceau. Îl comenta și ea tăcea — tragi-comicul situației reieșea într-un relief hidos, ca bubele unei broaște rîioase.

— Flora avea ceva cald, fratern, chiar matern, ce ne îndemna la confidențe. Primejdios lucru cînd, printr-o perversitate a firii, te interesezi îndeobște de bărbați periculoși.

Da, aici avea dreptate. „Flora, de ce nu mi-ai scris ?" I se opri răsuflarea. Dacă nu-i scrisese nimic, atunci poate că și din „Jurnal" omisiunea să fi fost voluntară ? Pudoarea față de-o pasiune copleșitoare ? Relațiile dintre ea și Octav au fost altele decît i-au fost povestite. Cu totul altele ! Și...

— ...era tristă și speriată în ultimul timp. Îmi închipuiam că se teme pentru el, dar nu, se temea pentru ea.

— De unde știi ?

O spaimă feroce, poruncitoare, o făcuse să iasă din rezerva prescrisă atît de prudență cît și de interes.

— Mi-a dat să înțeleg.

Dacă ar fi afirmat că ea i-a *spus*, nu l-ar fi crezut. Pe cînd așa, nu era imposibil să fie ceva adevărat în ce îndruga el.

— M-am gîndit mereu de la nenorocire încoace. Sînt atîtea mijloace să reduci la tăcere pe cineva cînd găsești nedemn de tine să ai scrupule, iar, în schimb, nici pe ceilalți nu-i crezi mai breji. O doză mărită și gata !

— Insinuezi că Flora s-ar fi... drogat ?

— Nu, nu era genul ei. Dar s-a nimerit să fie periculos de aproape de niște arme mortale, în aparența lor inofensivă...

— „Jurnalul“ nici nu pomenește măcar.

Ridicase glasul, rănită în încrederea, în mîndria ei...

Se uită pe divan. Era gol. Doll dispăruse.

— Unde, cînd s-a făcut nevăzută ?

Tony chicoti.

— Ai pomenit că s-ar fi găsit „Jurnalul“. Aflîndu-se direct în cauză, n-a mai socotit de cuviință să aștepte evenimentele.

— Și nu faci nimic pentru ea ?

— Fiecare pentru sine. Am prevenit-o. N-a vrut să mă asculte...

Dintr-o dată glasul, privirea, i se îmblînzi.

— Mă tem pentru tine, Lucia. Ca un fluture zbori spre flacăra unui entuziasm, a unui devotament inutil... și primejdios.

— Tu... știi ceva !

— Să zicem. Însă de vreme ce n-am o dovadă înseamnă că nu-s altceva decît presupuneri.

Îl privi cu ură pentru umbra de bănuială ce i-o strecurase cu un maximum de perfidie în suflet. Pe neașteptate, i se limpezi ideea că n-ar fi fost poate o eroare de-a se preface convinsă în sensul pe care-l dorea el...

— Ce mă sfătuiești, îl întrebă, abia șoptit...

El aplecă repede pleoapele ca să-și ascundă o sticlire de triumf. Dar de răspuns, răspunse grav :

— În materie de sentiment, orice sfat e de prisos. Recunoaște și tu... Vrei cu *adevărat* să afli, sau preferi să ignorezi cine-i vinovatul ?

— Nu răspund la *astfel* de întrebări.

El n-o luă în seamă.

— Dacă vrei cumva, cu adevărat, există un mijloc infailibil ca să te convingi.

Fata tăcea. El continuă, ca și cum ea s-ar fi și învoit să facă experiența : Să-l întrebi — cît mai pe nepregătite — : „Unde-ai pus pachetul încredințat de Flora ?“ Ai să ții minte ?

Gîndurile ei se fugăreau, se încălecau, reveneau. Să fi avut totuși, Octav, secrete față de ea *acum* ? Bravă, se prefăcu de acord cu sugestia.

— Cînd îl vezi ?

Cursa întinsă avea sfori prea groase.

— Nu pot să știu. E fugar. Poate că niciodată, cel puțin în viața asta.

El nu insistă.

— Ai un suflet pur ca un ghețar, Lucia, și-o imaginație de lavă fierbinte. *Eu* nu cred că Octav ar fi ucis-o.

Se știa pîndită, deci reacționă corect :

— Fuga, viața lui, ceea ce mi-ai dezvăluit adineaori, totul îl acuză.

— Tocmai de aceea, *eu* nu-l cred vinovat. Prea s-au adunat asupra lui prezumțiile defavorabile. A iubit-o. De cînd nu mai este, o caută cu disperare în tine, în mine, în noi...

Îl privea, fără să-l întrerupă, așteptînd, stoică, o nouă și piezișă lovitură. Nu întîrzie.

— Te-ai întrebat vreodată, serios, dacă Flora nu s-a sinucis ?

— Nu văd de ce. Nici pentru cine.

— Ce poți tu ști ? Avea în ea febrilitatea celor sortiți să trăiască puțin, a celor care vor prea mult și nu selectează destul. Titania noastră dragă nu s-a priceput niciodată să-și aleagă bărbații.

Ridicîndu-și fruntea, îi susținu privirea.

— Oricine-ar fi, va trebui să răspundă.

— Va răspunde, dragă, toți răspundem, pînă și tăcerea ne răspunde rîzîndu-ne în nas.

Ea se îndepărtă puțin.

— Te joci, Tony, și nu-mi place. De cînd e lumea lume, femeia este îndreptățită să joace un bărbat. Pe cînd contrariul...

— Ia te uită !

Lucia găsi forța să surîdă.

— Biata Aglaia pretindea că Flora a fost ucisă de la distanță cu un ac, prin intermediul unei păpuși de ceară. Ne și certasem pe tema asta. Ea susținea că este „strict istoric". O regină a Franței așa scăpa de cei care încetaseră să-i mai placă.

— Așa spunea Aglaia ? Cine-ar fi bănuit ce-i trecea prin cap !

— A fost un timp cînd eram cît p-aci s-o iau în serios.

— Adică ?

Ea se reculese așteptînd să i se potolească bătăile inimii, ca și cum s-ar fi temut c-ar fi putut fi auzite.

— În toate legendele vechi se află sîmburele unui adevăr inițial.

— Devii interesantă, Lucia, de cînd te-ai îndrăgostit. O, tinereţe, lună, stele ! Copaci înmugurind, fete roşind, băieţi bîlbîind ! Ce mişcător, ce frumos, ce suav ! Şi-n serile de ploaie, singuri în odaie... Ce emoţionant ! Ce mişcător ! Iar undeva, în noaptea solitară, cu sau fără ghitară, oftează cel-pe-care-nimeni-nu-l-iubeşte, cu genele zburlite de vînt, ude de ploaie ; şi-n odaia lui, focul se stinge de singurătate, se stinge încet ! se „stinge". Ce tragic ! — cu mişcări insidioase, se apropiase din nou de ea. Ce drăguţă eşti, Agatha, şi ce tînără, păpuşa mea dragă !

Lucia îşi umezi buzele uscate.

— Tony, nu crezi că-i cam tîrziu ca să faci pe bufonul ?

— Eu ? Dar te înşeli, scumpo. Bufon e tonul meu atunci cînd spun adevăruri fără pedanterie. Eşti încă femeie, păpuşa mea dragă, şi femeie fiind, minţi. Toate minţiţi, cu sau fără voia voastră.

— Ar fi mai bine să plec, Tony.

— De ce ai venit ?

Privirea, expresia lui nu-i mai plăceau. Dar n-avea de ales...

— Titania a avut un accident...

— Ac-ci-dent ?

— Da... superficial. S-a jucat cu ea un cîine.

— Un cîine ? Şi tu ce păzeai ? Unde-i ?

Lucia o luă de pe masa unde o abandonase Doll.

— Prietena ta mi-a şi reparat-o.

Tony i-o smulse din mîini.

— Ce barbarie ! Ce grosolănie ! Nu vezi cît e de tristă ? Oare nu ştii că păpuşile triste aduc nenoroc ?

— Da...

— Nu-ţi dai seama, cu vestita-ţi intuiţie feminină, c-ai aruncat-o pe Flora în gura ciinelui ? Pentru că tu n-o mai iubeşti, pentru că eşti geloasă pe ea, cu sufletul tău meschin de păpuşă vie şi imperfectă.

— Cum îndrăzneşti ?

Îşi muşcă buzele, mustrîndu-se cu severitate. Trebuia oare să se lase batjocorită ? Sau, dimpotrivă, să-l provoace, să-l şi excite la nevoie ?

— Nu sînt geloasă pe Flora. De cînd i-am citit „Jurnalul", ştiu ce-a fost în sufletul ei. Am iertat-o de orice vină ar fi avut.

— „Jurnalul"... că bine zici ! Unde-i acum ? L-ai luat cu tine, sper. Pentru memoria bietei Flora, nu merită să cadă în mîinile unuia ca alde Pavel Grancea...

— N-avea grijă, l-am luat cu mine, şi cum el îşi rotea privirea lacomă prin cameră, ea îşi atinse fruntea, zîmbind : — Se află aici, la bună păstrare. Ţi-am prevenit sfatul. Ca să-l împiedic de-a încape pe mîini nedorite, l-am ars.

Ştiu să primească lovitura fără să se plece. Dar ochii lui negri prinseră reflexe roşietice, de foc încins.

— Bravo ! Care va să zică aici, în căpşorul acesta se află mult căutatele pagini-dovezi ! Deci, cel ce-ar vrea „Jurnalul" are inerent nevoie de căpşorul tău. Poate să-l taie ? ori să-l ameţească ? ori să-l scalpeze şi să-l golească astfel de prea multă ştiinţă.

— Dă-mi drumul, Tony.

— De ce ? Vrei să te duci la el, nu-i aşa ? De aceea eşti aşa de rece, trup de tărîţă şi paie ce eşti !

Lucia închise ochii şi se avîntă într-un necunoscut plin de umbre şi de groază.

— Îl iubesc, da. Ai ghicit.

— Poți iubi un asasin, fecioară pură ?

Chipul lui Tony devenise curios de imobil. O mască. Pornirea ei fu s-o rupă la fugă, fără a mai întoarce capul. Dar nu se punea problema unei dezertări tocmai acum cînd Octav... Pronunțarea numelui, chiar în gînd, o galvanizează. Ridică fruntea ca un recrut ce-ar porni la atac sub ochiul unui superior a cărui prețuire trebuia neapărat cucerită.

— Nu este un asasin. Nu poate fi.

— Ha, ha. O păpușă de doi bani jumate, asta ești ! Bine, iubește un criminal dacă asta îți dă senzații, dar nu-l albi cu făina ta interioară, ce-i zice nevinovăție. Aia se află în tine, nu în el.

Se priviră cîtva timp în tăcere. El păru să cedeze cel dintîi. Rîse spart.

— Ai cîștigat și acum. Dar înainte de a nu mă mai putea vedea în ochi, îmi datorezi o ultimă ședință de „poză". Agatha, păpușa mea, mai are nevoie de-un retuș esențial. Nu mă poți refuza.

Într-adevăr nu putea. Se așeză, luînd mașinal poza convenită, cu capul plecat. Tony apucă păpușa, o pensulă și un ac lung, neîncetînd să vorbească.

— Dacă te-aș fi pictat, te-aș fi redus la o singură dimensiune. Dacă te-aș fi sculptat, te-aș fi dăruit cu rigiditate. N-ai mai fi fost tu, supla mea păpușă, îndrăgostită de-un asasin și cu atîtea taine în căpșor !

— Mă întreb, Tony, cît ești de nebun ?

— Întrebarea ta denotă morbiditate. Uită, ceea ce nebunii „normali" au numit logică, sau „bun simț", această meschină opreliște umană. Fă-ți din obiecte prieteni, dă mîinilor tale bucuria creației, imaginează cu mîinile, dă-le o pasiune, un elan.

Lungi, fluturătoare, mîinile lui desenau în aer, modelau, apucau. Ea intră în joc.

— Mîinile mele nu imaginează decît un cap, să-l mîngîie.

Un rîs ascuțit îi răspunse.

— Un cap ! Păpușa mea refulată, ascunzi o mentalitate de călău.

Evitînd să se uite la el, întrebă :

— Dar mîinile tale ce visează ?

— Poate un gît de iubită, un gît fragil și alb, ca să-l strîngă... să-l sugrume...

— Cînd se întoarce Doll ?

— Îi resimți lipsa ? Eu, nu — acul lui zbura cu împungeri largi, nervoase. Vorbește-mi despre misterioasul „Jurnal", Agatha. Despre taina din căpșorul tău de catîr, cu logica lui uniformă și inoperantă...

Lucia se reculese.

— Mă întreb, din nou, dacă nu cumva moartea Florei se datorește, totuși, unui ac ? Unei vrăji adică, de la distanță, așa cum credea Aglaia ?

El lăsase o clipă din mînă păpușa.

— Mintea unei fete bătrîne este o pînză de păianjen în care uneori se prinde și un adevăr, pe care-l suge pînă-l golește de orice conținut. Te rog să nu te miști. Vreau să-ți prind expresia... expresia ta îngrozită și să fac din ea o realitate care să-mi aparțină *mie*, numai *mie*, cel care altfel nu vă pot avea.

Cu o mișcare fulgerătoare, asemeni saltului unui scorpion, îi dădu părul înlături, dezgolindu-i urechea, și ridică acul. Lucia se lăsă imediat să cadă, răsturnînd scaunul, în timp ce lumina orbitoare a unui „flash" inunda încăperea și prin geamul făcut țăndări țîșnea înăuntru o umbră masivă. Ușa zbură și ea în

lături. Cu aparatul atîrnîndu-i de gît, fotograful nu era singur. Locotenentul Pavel Grancea, alias „îngerul păzitor", arbora o cu totul altă expresie ca pînă atunci.

— Nimeni nu părăsește camera.

După ce se asigură de Tony și de celălalt bărbat, care era Octav, se opri în fața Luciei, uluită.

— Felicitările mele, *păpușico*. Creîndu-i împrejurări identice, ai declanșat o reacție identică. Iar împrejurările ce nu le cunoșteai, le-ai intuit magistral.

— *Amîndoi* le-am intuit, tovarășe. Caută în comodă. De pe aripile de carton ale „angelului radios", Doll adică, lipsește pana găsită în pumnul strîns al Aglaiei.

— Bine, bine. Procurorul a și fost anunțat. El va sosi peste cîteva minute și vă va lua declarațiile. Pînă atunci, îngăduiți-mi să vă spun că mi-ați întrecut așteptările.

Și cum Lucia îl privea, încă neîndrăznind să înțeleagă, clătină afirmativ din cap.

— M-am bizuit pe voi, fără să v-o spun. Aveam același țel, nu ? Mi-am dat perfect de bine seama că nu puteam „colabora" deschis. V-am dat un concurs discret, întîrziind o arestare. La aceleași concluzii am ajuns și noi, dar n-aveam nici o dovadă concretă. Atunci, v-am urmărit la distanță potrivită, nici să vă tulbur și, totuși, să pot interveni la nevoie... Nu spune lumea de noi că sîntem niște ipocriți și niște periculoși cu care să n-ai de a face ?

— Mai bine că am avut de a face...

— Mă rog ! Chestiune de interpretare.

EPILOG

Soarele se îmblînzise. Toamna se afla pe aproape. Acum strada învia chiar și-n orele de vîrf ale amiezii. Ciuciu purta un maiou de corp peste chiloții scurți, de baie ; împrejurul lui copiii se strînseseră, roată. Și, succes pînă acum neobișnuit, în spatele lor se aflau și adulți, numai urechi.

— Aia mică, vorbea Ciuciu plin de importanță, Doll, dar pasămite n-o cheamă așa de adevăratele, o chema Dorina, ca pe oricine, a încercat să-i facă seama duduiei Aglaia și ăluia care făcea pe doctorul, dar nu era doctor nici de doi bani. Dumneaei se ocupa cu fotografierea vizitatorilor ca să-l oftice pe ăla, Vighian. M-au chemat s-o recunosc, și-am recunoscut-o, așa cum mă vezi și cum te văd. Ea era ! Cu un „minox" ; am văzut-o cînd fotografia casa și pe ăi care intrau, pe ăi care ieșeau. Șantajistă, ce mai. Și tot ea, afurisita, s-a strecurat de la petrecere și s-a dus întins la Vighian de i-a dat cu pumnalul în piept. Apoi, a venit Aglaia — mai bine nu venea, săraca ! Doll s-a băgat sub divan, că e una din alea slabe, prăpădite, și n-a ieșit de acolo decît ca să-i închidă gura, pe veci.

Că numai de una ca ea nu era să-i fie frică Aglaiei ! Grozavă a fost ! Nici în clipa morții nu s-a lăsat. A ținut strîns în pumn o pană, și după o pană s-a descoperit toată tărășenia. A lăsat un indiciu pe cinste, ca un mare detectiv. Dacă scapă, o primim cu urale.

— Nu pricep, spuse madam Iepure venită în persoană după noutăți. Ce avea de-a face pana și Dorina ?

— La serată a fost și carnaval, sau ați uitat ? Doll se deghizase în „angel radios", ce-o mai fi și ăla. Pesemne penele n-au fost bine fixate ; i s-au prins de păr... de haine...

— Aha !

Duduia Aglaia cîștiga un prestigiu ce nu-l avusese niciînd.

— Dar coana Calliopi, întrebă aceeași madam Iepure care ținea să se lămurească cît mai deplin. — Cine a dat în ea, cu statueta ?

— Ei, asta-i ! N-a dat, numai a speriat-o, făcu puștiul plin de importanță. Se crede c-ar fi Vighian. L-o fi prins bătrîna cotrobăind prin sertare.

— Ce căuta ?

— Povestea vieții Florei.

— Și de ce mă rog ?

— Scria despre el ce nu-i conveneau să se afle, na !

— Nu vorbi !

— Și cum încă ! De aia a și omorît-o.

— Cum ? Și pe Flora ? Cine ?

— Ala, cu părul mare, roșcat, Tony i se zice, da-l cheamă Anton.

— Și de ce a ucis-o ?

— Ca s-o facă păpușă.

Interlocutoarea rămase mută. Tocmai atunci, o mașină își făcea intrarea pe stradă și se oprea în fața casei crimei. Coborî Lucia, slăbită, într-o rochie neagră. În civil, coborî după ea și Pavel Grancea. Identificat pe dată, prezența lui avu darul să împrăștie mulțimea curioșilor.

— Ce ciudată poate să-ți pară o casă după o *astfel* de absență.

— Chiar și mie mi se pare stranie.

Adevărat, Pavel Grancea locuise și el aici, timp de cîteva nopți.

— Ești din nou perfect liberă, tovarășă Lucia. Poți să pleci cînd vrei.

— Da...

Mașinal merse și îndreptă un tablou puțin strîmb. El, rămas în picioare, nu cuteza să se așeze neinvitat.

— Țin să vă spun că vă admir din toată inima curajul și inițiativa. Ați lucrat ca... ca un profesionist.

Două lacrimi atîrnau de genele ei lungi.

— Să lăsăm asta. Mi-am ținut făgăduiala față de memoria prietenei mele...

El n-o mai privea.

— Vreau să vă spun... că anii trec repede...

Eu, dacă aș ști că o persoană ca dumneata mă așteaptă, m-aș purta într-așa fel, încît mi-aș reduce pedeapsa la jumătate. S-au arătat foarte indulgenți, credeți-mă. Ținînd seama de colaborarea lui efectivă în prinderea ticăloșilor.

— Radu Vighian a și plătit. Doll... de fapt, care-i versiunea oficială ?

— Sinucidere prin aruncare în vid de la etajul zece.

— Da... și era atît de tînără !

— Te înșeli, tovarășă Lucia. Tînăr este cine poate reîncepe. Ea nu mai putea reveni. Demisionase din viață.

Lucia își desfăcu fularul cu un gest obosit. Episodul o zguduise din temelii dar, în schimb, îi îngăduise să-și găsească fericirea. O fericire la care trebuia să mai lucreze mult, să aștepte, iar abia apoi, să refacă un om...

Fără să vrea, își întîlni reflexul în oglindă și fu atît de surprinsă, încît făcu un pas către ea însăși. Mai gravă și mai frumoasă, o privea o fată în negru, care-și apărase sufletul și nu-l dăruise niciunei păpuși. În spatele ei, vedea privirea admirativă a lui Pavel Grancea.

Se întoarse.

— O întrebare... personală, dacă-mi permiți.

— Vă rog, cîte vrei. Ancheta s-a terminat.

— Dumneata îl crezi pe Tony, într-adevăr, nebun ?

Omul deveni grav.

— Depinde de unghiul în care te plasezi. Doar un nebun ar fi putut ucide o fată ca Flora și încerca să te asasineze cu aceeași metodă, a acului înfipt prin ureche. Totuși, nebunia lui nu-i lipsită de-o logică strictă, riguroasă. Flora nu l-a iubit. Nici dumneata. Nu v-a iertat... Ideea de-a vă fura sufletele, ca să nu le dăruiți cumva altora, are un sens... Ai uitat ce vocifera atunci ?

— N-am uitat.

— Probabil îl vor încadra la cazuri demențiale. Pentru el, tot una-i. Va plăti.

— Da...

Soarele apusese. Valiza Luciei, gata închisă, aștepta cuminte lîngă ușă, ca și fulgarinul ei pe cuier.

— Îmi dai voie ?

I-o ridică și i-o duse la mașină. Erau ultimele ei clipe de singurătate aici. Lucia închise ochii.

Și parcă strigată, chemată, umbra Florei trecu, dîră luminoasă.

„Fii tare. Nu te lăsa pradă îndoielilor..."

Apoi masivă, dar cu pasul ei uimitor de rapid și de ușor, trecu coana Calliopi, clătinînd din cap cu dezaprobare. Umbră triumfătoare mai stearsă, probabil pentru că-i mergea mai bine, urmă Aglaia, cu pomeții ei vineți și degetul dus în dreptul gurii, și Radu, impecabil, misterios ; apoi Doll, cu un ecou de rîs spart.

Ultimul, cu mult mai clar decît toți ceilalți, apăru Tony.

Părea grăbit, și soarele ce apunea aprindea o flacără în chica lui roșcată și zbîrlită.

— Mergem, Lucia ? Ce s-a întîmplat, făcu îngrijorat Pavel Grancea, observîndu-i privirea rătăcită.

Realitatea glasului bărbătesc o trezi.

— Nimic, nimic, făcu ea urmîndu-l spre mașină, am însă o impresie, o presimțire chiar, că Tony și-a scurtat de pe acum prea lunga pedeapsă care-l aștepta — și drept răspuns la întrebarea lui mută, își acoperi părul cu fularul ei întunecat :

— S-ar putea să mă și înșel, dar cred că acum el nu mai există.

Lector : IOANA MIEREANU
Tehnoredactor : AUREL BUCUR

Apărut 1971. Format 700×1000/32. Coli ed. 9,89. Coli tipar 7,5. A. nr. 692/1971. C.Z. pentru bibliotecile mari și mici 33—330.

Tiparul executat sub comanda nr. 10 175 la Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii", Piața Scînteii nr. 1
București
Republica Socialistă România

Editura Eminescu

În Colecția „Clepsidra"

au apărut:

Liviu Rebreanu CIULEANDRA • Petre Sălcudeanu UN BIET BUNIC ȘI O BIATĂ CRIMĂ • Victor Eftimiu KIMONOUL ÎNSTELAT • Liviu Rebreanu AMÎNDOI • Gheorghe Buzoianu AGENDA CENUȘIE • Rodica Ojog-Brașoveanu ENIGMĂ LA MANSARDĂ • Nicolae-Paul Mihail POTIRUL SF. PANCRAȚIU • Maria Rovan CÎND PĂTRATUL ARE TREI LATURI

COLECȚIA CLEPSIDRA

Lei 5